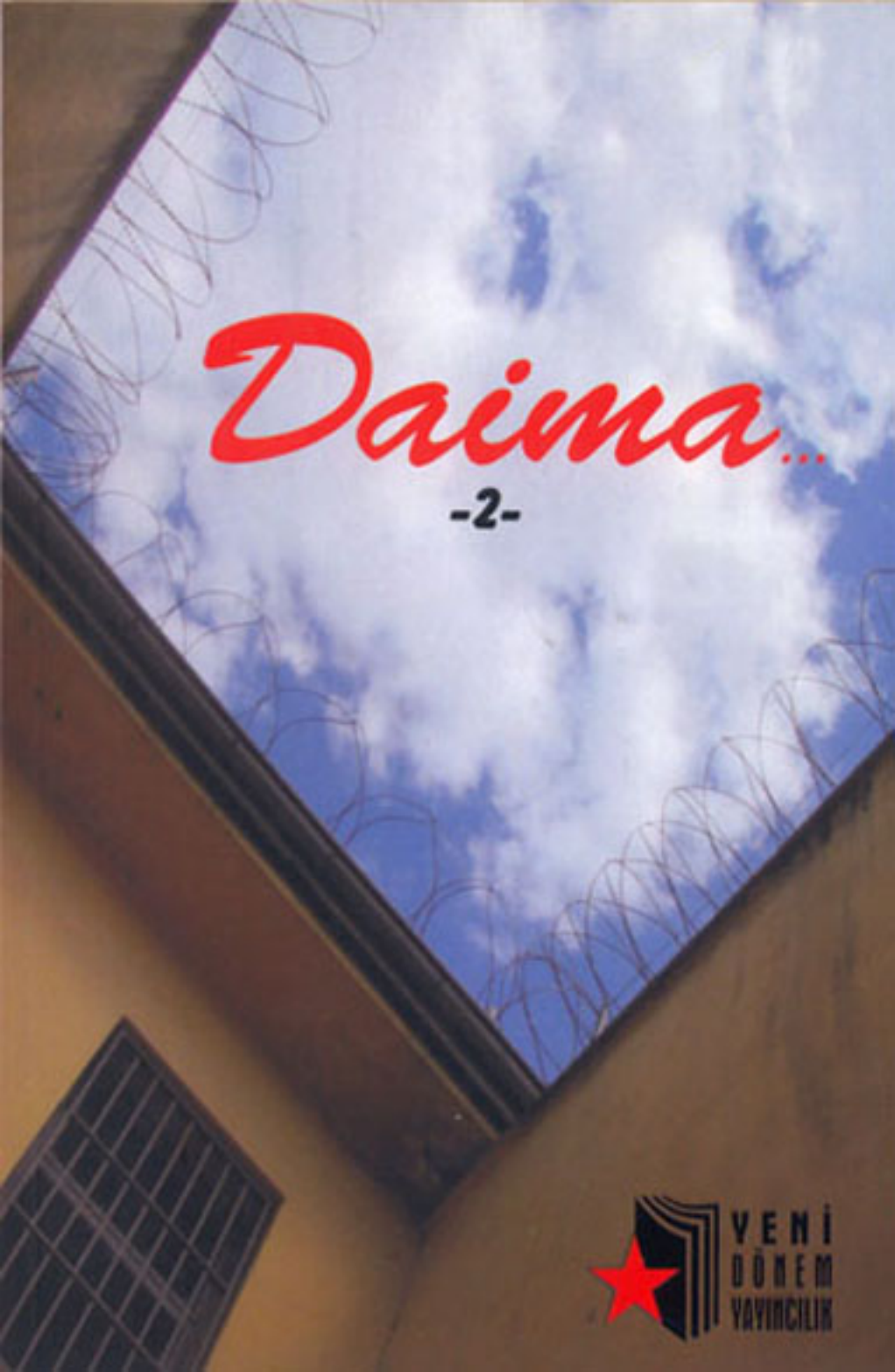

Daima...
-2-
YENİ
DÖNEM
YAYINCILIK

Daima

“Yoldaş Mektuplar”

Ayışığı Kitaplığı
Zindan Türkü Söylüyor / 2
Kitabın Adı: Daima

Yayına Hazırlayan:Sıla Erciyes
Birinci Basım: 19 Aralık 2009

İSBN:978-605-61008-3-3
Yayın Sertifika No:15814

Baskı: Estet Ajans Matbaacılık
Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer San.
Sit.No: 16/26 Topkapı / İstanbul Tel: 212 565 17 74

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık
Sofular Cad. Sofular Mah. 8/3 Fatih / İstanbul
Tel&Fax: 212 533 32 57
www.mucadelebirligi.com

Ölümsüzlüğü Yaratan
Tüm Savaşçılara...

Önsöz

Bir tarihi, bir olayı, bir anı en iyi anlamanın yolu her halde o dönem yazılmış mektuplara başvurmaktır. Tıpkı bir fotoğraf karesinde somut olarak bize yansıyan an gibidir mektuplarda somutlaşan gerçek. Biz de 19 Aralık ve sonrası yaşanan Ölüm Orucu eylemini, ölümsüzleşenlerimizi kendi mektupları, onlara yazılan mektuplar ve onların ardından yazılan mektuplarla anlatalım istedik. Belki oturup anlatmaya kalksak o günleri ve ölümsüzleşenleri, o döneme ait mektuplar kadar inandırıcı olamayacak, geçmişe övgüler diziyoruz sanılacaktı. Oysa hiçbir itiraza yer bırakmayacak kadar gerçek o satırlar. Onların büyük bir mütevazılıkla mevsimler boyu yürüdükleri yolu anlatmaya kalksak istemeden de olsa kendimizden bir şeyler katacak, bu da belki yalnızca bir övgü olarak anlaşılacaktı. Sibel'in günlüğüne düştüğü şu notlar kadar sade ve yalın hangimiz anlatabiliriz onların içinde bulunduğu ruh halini...

"Yaptığım eylemin tarihsel önemini biliyorum, ama yine de 19-22 Aralık günlerinde yaratılan dizelerin yanında ne kadar sönük kalacak benim ki, diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Hele de Deniz'leri, 13 Mart savaşçılarını düşünürken; onların yüzde yüz bir ölüm karşısında sloganlarımızı haykırışını... Ama yine de hayıflanmıyorum, ölüm bu kez kaçsa bile önümüzden bir yerden mutlaka çıkacak karşımıza. Ve bizler, yaşamayı bunca çok seven Leninistler, destana yeni dizeler eklemeye devam edeceğiz. Bizler yaşama sevincimizi, ölüme ve tüm engellere meydan okuma kararlılığımıza borçluyuz."

Ölüme doğru giderken yaşama sevinciyle dolu olmak... Bu soruyu Sibel de soruyor kendine... "Yaşama sevinci ve umut... (...) 19 Aralık'tan beri, yaşadığım her gün, diğerlerinin durumu konusundaki merak ve endişe ile birlikte, en yoğun yaşadığım iki duyguydu. Onca yoğun meraka ve endişeye rağmen yaşadığım bu duyguların nedeni neydi? Bu sorunun cevabını bulmak için çok fazla düşünmem gerekmedi. Elbette ki, insanın içine bahar havası çeker gibi ferahlatan, tüm çelişik duygulara set olan bu hislerin nedeni eylemdi. Kendi eylemimiz. "Eylem umudun anasıdır" sözünü hatırladım. Bu sözün anlamını yeni keşfetmiş gibi etkilendim. Bir cümle nasıl bu kadar derin bir anlamla yüklü olabilir, diye düşünmekten kendimi alamadım. Eylemimiz, umudumuzun anasıdır; bilincimiz ve kararlılığımız ise eylemimizin. Bilinçle ve kararlılıkla başladığımız eylem, bizim 19 Aralık'tan sonra karşı karşıya geldiğimiz faşist güruhu hayrete düşüren yaşama sevincimizi ve umudumuzu doğurdu. Umudumuz ve yaşama sevincimiz coşkumuzu ve kararlılığımızı kamçıladı..."

"O mükemmel ağacın ufacık da olsa bir yaprağı olabilmenin, bunu tüm yoğunluğuna duyumsayabilmenin, yüreğinde patlamak için sabırsızlanan tomurcuğa hayat verebilmenin mutluluğunu, bahtiyarlığını" hisseden Aysun, yaptığını eylemin tarihsel öneminin farkında ama sıradan günlük bir işi yapar gibi sakin ve kendinden emin...

Aysun ve Sibel'e ait tüm mektupları, onlardan kalan defterleri bir araya getirdiğimizde gözyaşlarımıza engel olamadığımız birçok an yaşadık. Çalışmaya başlamak için oturduğumuzda mektupların başına, arasından çekip aldığımız ilk mektup 22 Nisan günü yazılmış ve şu satırlarla başlıyordu:

"Şimdi ben, ne yapayım bu mektubu, siz söyleyin. Masamın üzerinde duruyor. Zarfa konulmuş, üstüne adres yazılmış. Ama artık gitmeyecek. Bu nasıl bir kader, tam mektubu bitirdim, zarfı hazırladım, dakika geçmeden, O'nun haberi geldi. Söyleyin ne yapayım bu mektubu?"

Biz de bilemedik ne yapacağımızı o mektubu... Çalışmaya başlayamadan ara vermek zorunda kaldık... Uzun süre kaldı o mektup elimizde... Bizi duraklatan ilk mektup değildi bu... Hele bir tanesi vardı ki hangi söz anlatabilirdi Aysun'un kararlılığını ve soğukkanlılığını, bir hastane odasında küçük bir kağıda düşülmüş notlardan daha iyi...

"21 Nisan

00.10... Bir şeyler anlatmak istercesine elini ayaklarını oynattı. Sürekli konuşuyorum, o da cevap vermek ister gibi. Ama tek ses çıkmıyor ağzından, gözleri açık.

00.15... Eli elimdeyken kolunu hafifçe yukarı kaldırdım. Kendi indirdi. Ağzını kapattı, dişlerini kenetleyip birkaç kez oynattı.

00.20... Gözünden bir damla yaş süzüldü. Çok hafif sesler çıkardı.

00.30... Nabız 48

00.35... Ağzını iyice açıp derin derin nefes almaya başladı.

22 Nisan

01.00... Daha rahat nefes alması için başının altına ince bir yastık koydum.

01.05... Altına yaptı. Altını değiştirdik.

01.30... Solunum 16

01.45... Derinden sesler çıkardı

01.50... Solunum 5

02.08... Bayraklaştı"

Kitap çalışmasının sonuna doğru elimize ulaşan yazı ise bizi Aysun'un Kartal Hastanesindeki son günlerine götürdü. Bir ananın kaleminden dökülen satırlar… Bir yatakta kızı diğerinde Aysun… Seven ve yiğit bir ananın tanıklığı… "Kilitlenmiş kale kapısı gibiydi / Doktor Mengene o kapıyı açamazdı" dizelerinin doğuşuna neden olan anlara…

"...kilitlendiği bir nokta vardı ve aralıklı da olsa beynine hükmedebiliyordu. Doktorlar günde birkaç kez gelip serum takılması gerektiğini söylüyor, o hep: "Hayır!" diye yanıt veriyordu. Soruyorlardı:

-"Senin adın Aysun mu?"

-"Hayır!"

-"Serum takalım mı?"

-"Hayır!"

- Bu kaç, diyordu hemşire parmaklarını göstererek?

Aysun'sa, hep: "Hayır! Hayır!" diyordu. Sürekli söylediği buydu."

"Kilitlenmiş kale kapısı gibiydi" Aysun... Hiçbir güç onu yolundan çeviremezdi... Onun yaşama sonsuz bağlılığına tanık olanlar, acaba, diye sormuşlardı kendilerine... "Bu yolu sonuna kadar yürüyebilir mi?" Ama Aysun kendi bildiği tarzda yürümüştü ölümün üstüne üstüne... Sibel'i fazla bekletmemişti...

19 Aralık günlerinden bu yana bizler de canlarımızı anlatabilmenin derdindeydik. Hiçbir şey yeterli gelmiyordu, ne yazdıklarımız, ne söylediklerimiz. "O kadar zor ki bu… Yani anlatabilmek her şeyi, tüm yaşadıklarımızı… Dağlanarak, yüreğimi zorlayarak… Yazamıyorum, yetmiyor benim şairliğim… belki yaşamak tüm bunları… belki yettik buna ama ya destansı insanlık savunusunu anlatabilmek… İşte buna yetmiyorum. Ve buna kahroluyorum. Anlatmak gerek, zorlamak gerek… anlatmak gerek tüm bunları… Sadece tarihe not düşmek biçiminde değil. Şiirle romanla, öyküyle, türküyle, bugünü yarına taşımanın en etkili olan bütün yollarıyla anlatmak gerek." Anlatacağız da ama önce kendi satırları kendi dizeleriyle anlatalım dedik. Aysun'u... Sibel'i... Aynil'i...

Aynil… 96 Ölüm Oruçlarının tanığı ve sanığı… O yıllarda Çanakkale Tüm Bel-Sen Başkanı ve İHD üyesi olan Aynil 69 gün boyunca zindan kapılarında, kitle örgütleriyle sokakta gün gün takipçisiydi bedenini ölüme yatırmış olan canların… Ayçe İdil Erkmen'in ölümsüzleşmesinin ardından yüreğinin sesini dinleyen Aynil, çalıştığı belediyenin hoparlöründen tüm Çanakkale'ye bu ölümsüzlük haberini vermiş ve herkesi uğurlama törenine davet etmişti. Ardından tutuklandı, işinden atıldı. Hala sır perdesi aralanmamış bir trafik kazasında Aynil ve Rasim'i kaybettik. Aynil'in mektupları, çalışmaları ve fotoğrafları ile üç kadınımızı bir kitapta birleştirmek istedik.

Uzun bir çalışmanın ardından hazırlıklarımız bitti. Orada burada dağınık halde bulunan mektupları bir araya getirmekle başladık işe… Özenle korunan, saklanan mektuplar bir araya geldiğinde –ki bunlar çok küçük bir kesiti o sürecin– işimizin hiç de kolay olmayacağını anladık. Öncelikle tek cilt olarak çıkarmaktı amacımız ama çalışma ilerledikçe bunun mümkün olmadığını gördük. İki cilt olarak yayınlamaya karar verdik. İlk ciltte Aysun, Sibel ve Aynil'in kendi mektupları ve onların ardından yazılan mektuplar yer aldı. İkinci cilt ise 19 Aralık sonrası ve Ölüm Orucu eylemi süresince hücrelerden tutsakların birbirlerine yazdıkları mektuplardan oluştu.

Mektuplara sığdırılamayan her duygu, özlem bir kelimenin sırtına yüklendi satırların sonunda. "..... ..... Daima." Zafere Kadar Daima diyordu tüm yürekler... Daima seninleyim... Daima sizinleyim... Hasta la Victoria Siempre... Zaferde bulaşma sözü veriyordu tüm yürekler birbirlrine... Böylece adı "Daima" olan kitabımız iki cilt olarak siz okurlarla bulaşmak için hazır hale geldi.

Kitabı okurken, yabancı ellerin, düşman ellerin yaptığı tahribatlara tanık olacaksınız. Nerede yoldaş yazıldıysa, nerede umuttan, kararlılıktan, sevgi ve coşkudan bahsedilmişse orada inatla karalayan bir düşman elini göreceksiniz. Bir tutsağın karakalem çizdiği Filistinli bir çocuğun küçük elleriyle yaptığı zafer işaretinden korkan ve küçük parmakların üzerini karalayan bir zihniyet… Bir tutsak öfkeyle yazıyor karalayan eller için, "İşgüzarın biri ne kadar Aysun yazıyorsa, karalamayı kendine iş edinmiş. İşin psikolojik, bilmem ne türden ıvır-zıvır hesaplarına projelerine girecek değilim. Varsın onlar, 70 yıllık Nazi projelerini hayata geçirmeye uğraşsınlar. Onca mürekkep yalamışlığımca bildiğim, öğrendiğim bir şey var. Bizim de günümüz gelecek. Demirden de dökseler bu betonları… Prangalara da vursalar… Yahut kör karanlıklara atsalar…"

Korkuyorlar çünkü… şafaktan korkuyorlar… görmekten…. duymaktan… dokunmaktan korkuyorlar… sevmekten korkuyorlar… ümitten korkuyorlar… ve sanıyorlar ki ne kadar yaşama dair güzellik varsa onun üzerini çizerek bizi yaşamdan, halkların kolektif düşünden uzaklaştıracaklar… Yanılıyorlar… Bir kere söylendi o sözler, yazıldı o güzel duygular… Kimsenin gücü yetmeyecek hücre hücre ölümün üzerine yürüyen 122 insanımızı unutturmaya… Onların tarihe düştüğü notlardan nice destanlar çıkacak Homeros'u kıskandıracak düzeyde…

Aralık 2009

30 Ocak tarihinde yazılmış bu mektup 19 Aralık operasyonunda sağ kolundan yaralanmış bir tutsağa aittir. Kaldırıldığı hastanede kurtarılabilecek kolu kesilmiş buna rağmen o inatla yoldaş yüreklere ulaşmak için sol eliyle yazmıştır bu satırları. Güzel olan herşeye düşman olan eller tarafından bu hale getirilmiştir.

Yoldaşlarından Sibel'e

Merhaba Sibel

Seni bütün içten duygularımla kucaklıyorum. Sizinle yeniden Kapitalli günlerde bir araya geleceğime olan güvenimi belirtmek istiyorum.

Yaşananlar tarihsel yönden büyük halk kitlelerine örnek olabilecek, onlara itiş ve cesaret verebilecek nitelikte şeylerdi. Sadece eşitsiz koşullarda değil, en eşitsiz koşullarda, kılıç sırtında yaratılan birer harikaydı yaratılanlar. Siz bugün buna yeni cesaret örneği katıyorsunuz. Emekçi kitleler kendisi için yapılan hiç bir şeyi unutmaz; tarih her şeyi kendi süzgecinden geçirir ve sonunda herkesin yaptıkları ortaya çıkar, gün ışığına kavuşur.

Senin her konuda inatçı, kararlı olduğunu biliyorum. Bu büyük davanın başarıya ulaşması için aynı direngenlik içinde ve kararlı olacağına inanıyorum.

Bütün kalbimle sizinleyim, seninleyim.

10 Ocak 2001

Sevgili Sibel;

Göndermiş olduğun telgrafı aldım. Benim sağlık durumum iyidir. Ne kadar iyi olmak gerekiyorsa o kadar iyiyim. Tuz, şeker ve su ayrılmaz dörtlü olduk. Ne onlar beni bırakıyor ne de ben onları…

Keşke telgraf yerine bir mektup yazsan da APS ile gönderseydin. Sizlerden daha iyi bilgi alırdım. ..... hep kafamın etini yiyordu, hadi yaz, hadi yaz diye sonunda yazdım işte tatlı yeğenim.

Yengem ve dayım gelip gidiyorlar mı? Yengeme bu konuda güvenirim de dayım biraz şüphe taşıyor.

Sevgili küçük yeğen .....,

Murat'ın hepinize ama özelde sana çok selamları vardı. Cevap yazamadığı için çok üzülüyordu. Ben sus dedikçe o konuşuyordu. İkimiz havalandırmada kalmıştık. Yani bizden o çok kan kaybediyordu. Ben sus dedikçe o bana şuna şöyle söyle, buna böyle söyle diye anlatıyordu. Herkesin ismini tek tek sayıyor şaka yapıyordu. Ama ölüm şaka yapmadı.

Sevgili yeğenlerim;

Size kaç defa yazmak girişiminde bulundum, bu kaçıncı kağıt hatırlamıyorum. Bir türlü yazmak için yoğunlaşamıyorum. Bak yine sevgili şeker kardeşim bana yan yan bakıyor. Dur bir şekerli su daha yapayım sonra devam ederim. Neyse siz bana mektup yazın ama benden cevap beklemeyin ara sıra yazarım. Bugün .....'dan mektup aldım. Onun bana yazdığını ben de size yazayım. ....., diyor ki; ..... Manisa cezaevindeymiş, ..., ..., ..., ... ve ..... yaralıymış. ..... ve .....'yı biliyordum ama diğerlerini yeni öğrendim.

Bugün hastaneden gelen biri, hastanedeki isimleri söylüyordu. ..... ve ..... Bayrampaşa hastanesindelermiş. Hepsi bu kadar… (Durumları iyiymiş)

Sizlere başka ne yazabilirim ki, hiçbir şey aklıma gelmiyor. Aklıma gelen tek şey sizleri çok seviyorum ve çok özledim. Kendinize iyi bakın (hayır bu doğru değil) birbirinize iyi bakın. Yengeme ve dayıma, diğer ziyaretçilere çok selam… ..... biliyorum sana bir mektup borcum var. Ne zaman yazarım tam olarak bilmiyorum. Selamlar.

Sevgili Sibel Merhaba

Faksın elime ulaştı dün akşam... 16 Ocakta... sağlınızın genel anlamda da iyi olması sevindirici, bizlerde sizler gibiyiz yani genel olarak iyiyiz... geçen hafta ailem gelmedi fakat bir önceki hafta iki kez geldiler... ilkin annem, babam, büyük olan kardeşler, sonra yine ikisi... senin ailenle telefonda görüştüklerini söylediler. Ben burada teklilerde kalıyorum yanımdaki tekteklerde .... ve .... kalıyor... aynı havalandırmadayız, gündüzleri belli saatlerde havalandırma açılınca bir araya gelebiliyoruz, satranç oynuyoruz, söyleşiyoruz... öğlen bizimde gazetelerimiz geliyor, bizim havalandırmaya 4 gazete giriyor... su ısıtıcısı aldım... birlikte çay içiyoruz, kesme şeker ikramlarımız oluyor... birbirimize geceleri gazeteleri hatmediyoruz... günlerimiz bu şekilde birbirini kovalıyor. ..... çaprazda bir yerde ara sıra onunla konuşuyoruz... .....'te onun ordaymış... burası çok büyük bir alana yayılmış, diyalog güç... bizim teklilerde yani sıramızda insanlar karışık Gebze'den de 4 kişi var... gazetelerden güzel resimler kesiyorum, ikisini sana yolluyorum, birisi İstanbul Rumeli Kavağı'ndan, hatırlıyor musun bir kere gitmiştik. Bitiminde hani plaj vardı. Bir resimde Orta Anadolu'dan Konya'dan, her gün insanları birbirlerine ulaştıran şirin bir tramvay resmi, bir de güzel bulduğum şiirleri alıyorum, bir kaçını buradan sana yazıcam, şiirler geçen hafta ölen Necati CUMALI'ya ait, hani Deryagülü oyunu vardı ya o oyunda onun …… Sevgiler.

Ne kadar……

18.01.2001

Merhaba Aysun, Sibel yoldaşlar,

Hepinizin ismini saymalıydım. Eğer doğru duydu isem, altı kişi bir aradasınız. Ne kadar şanslı olduğunuzu biliyorsunuz di mi? Özellikle siz ikiniz, Aysun ve Sibel. Birlikte çay içmeyi, şarkı söylemeyi, şiir okumayı; birlikte mektup okumayı, gazete okumayı, haber yorumlamayı; birlikte voltayı, ışıkları söndürüp sohbet etmeyi, bilseniz ne çok özledim. Yanlış söyledim aslında. Bunların hiç birini yapmayı değil, bunları birlikte yaptığım ve yapmayı istediğim insanları özledim. Burada birlikte çay içtiğim iki kişi var, hücre komşularım. Onlarla volta da atıyoruz. Yok yok, aradığım şey bambaşka. Damarların aynı yere aktığını hissetmek, aynı düşsel yolculuklara çıkmak, istediğim şeyler bunlar.

Merhaba, size ilk defa mı yazıyorum? Hayır, daha önce sanırım Aysun'a yazmıştım. Hatırlamıyorum bile görüyor musunuz? İlk defa yazdığım yoldaşlarıma bir doyasıya selam göndermeden, kendimden sözetmeye başlamışım, özlemlerimden falan. Paylaşımları çoğaltmak için özlemlerden başlamak belki de iyi. Belki önce sağlık durumunuzu sormalıydım.

Neden bu kadar geciktim, neden bu kadar geciktik? İlk mektubumu yazdığım koşullara bak! Oysa ne geniş imkanlarımız vardı di mi yoldaşlar, istesek her gün yazışabilirdik sayfalarca, bitimsiz bir ırmak gibi. İçimde geç kalmışlık hissi var, hep olacak, hep hissedeceğim. Diyeceksiniz ki, "yapılacak çok iş vardı." Evet, bu benim için her zaman geçerli bir bahane olmuştur. Bazen .....'in satırlarından fışkıran "niye yazmıyorsunuz, niye vakit ayırmıyorsunuz?" haykırışından kaçıyordum. Nasıl olsa ben buradayım, yoldaşlar orda, yazışırız bir gün, aceleye gerek yok. Al işte, şimdi bir yoldaş satırına üç takla atarım vallahi. (....., sen yine de benden uzak dur, benim enerjim sana yetmez)

Sibel yoldaş, senin teknik konulara, fiziğe-kuantuma, vs. ye büyük bir ilgin olduğunu anlatmışlardı, çok sevinmiştim. Ben de uzun yıllar TÜBİTAK'ın çıkardığı Bilim-Teknik dergisini izlemiştim. Sonra bu ilgimi kaybettim. Kaybettiğime üzülüyorum. Bu yüzden, bu konulara inatla-ilgiyle sarılan yoldaşlar olduğunu duyunca seviniyorum. Teorik-fizik konularının yalnızca entelektüel bir doyum sağladığına inanmıyorum. Bir devrimci için, çağımızın devrimcisi için, kavrayışını geliştirmesinin, düşlerini büyütmesinin bir bileşeni aslında bu konular. Düşlerimizin büyüklüğü kadar özgürüz, diyor Che. Kim bilir sen, ne kadar özgürsündür şimdi yoldaş.

Duygularım karmakarışık, biraz önce açlık grevine ara verdiğime ilişkin dilekçeyi yazdım. Ve şimdi sizlere, kızıl atlara binip kızıl şafaklara doğru dört nala giden yoldaşlara yazmaya çalışıyorum. Bu yüzden olsa gerek, satırlarımın hep aksadığını, tökezlediğini hissediyorum. Öyle di mi?

Burada tekli ..... (karalanmış) kalıyorum. Zor da olsa, diğer yoldaşların hemen her gün haberlerini alıyorum. Onlar da benimkini. Benim gibi iki kişi daha var yan ….. (karalanmış) ve aynı havalandırmaya çıkıp birbirimizin yüzünü görebiliyoruz. Bir tanesi …. (karalanmış) eski mahpus. Diğeri Bursa'dan gelmiş. Vatandaşlardan. Yuvarlanıp gidiyoruz üçümüz. ……. (karalanmış) Yarın onlarla da yolumuz ayrılacak. Ne yapalım, daha büyük kavgaların siperleri için hazırlayacağız kendimizi. Bugün için ise kavgaların en büyüğünü verenlerle yoldaş olmanın kıvancını yaşayacağız. 96 yılında ben seçilmiştim, sevinçten gözüm bir şey görmüyordu. 69 gün boyunca, yan gelip yattım. Sonra …..... (karalanmış) bitti. Aynı sevinç ve rahatlıkla koğuşumuza döndüğümde bambaşka, yepyeni yoldaşlarla karşılaştım. Hayır, isimleri aynıydı, görünüşleri de, ama yüceltici, olgunlaştırıcı duygularla dopdoluydular. "69 gün boyunca ne yaptın?" diye soranlara, "valla yan gelip yattım" diye cevap veriyordum. Aynı soruya yoldaşların verdiği cevap ise çok çok farklıydı. Şimdi, şu anda, yeni yeni anlıyorum onların neler hissettiklerini.

96 yılındaki …..... (karalanmış), bazen kendi kendime eğlendiğim olurdu. 60'lı günlerden sonra, denge sorunları başlayınca, attığımız her adımda yanıbaşımızda olan en az üç adam vardı. Bunlar, bizim bulunduğumuz odadan ayrılmazdı. Nöbet değişimi

olurdu, yenileri gelirdi. Yataktan başımı hafifçe kaldırdın mı önce başlar sana dönerdi. Hafifçe doğrulduğunda, harekete geçmeye hazır beklerlerdi. Kalkıp yürümeye başladığımda ise hemen onlarda kalkar, üç taraftan beni kuşatırlardı. Zamanla ben bu durumdan eğlenceli bir oyun çıkarmıştım. Yataktan birdenbire doğrulup yürümeye hazırlanırdım, hepsi birden fırlardı ayağa. Sonra ben, sanki vazgeçmiş gibi yine uzanırdım yatağa. Onlarda oturdukları yere. Onlar tam otururdu, ben fırlardım. Onlar fırlardı, ben sanki vazgeçmiş gibi yine uzanırdım. İşte böyle, kendi kendime eğlenirdim. Oysa şimdi düşünüyorum da, benim kendi kendime eğlendiğim dakikalarda insanlar, kimbilir hangi duyguları yaşıyorlardı? Hangi duygularla ayağa fırlıyor, ve benim tekrar yatağa uzanmamı hangi duygularla seyrediyorlardı. Bir yoldaşı (siper yoldaşı, fark etmez) için kaygılanmak, ona zarar gelmesin diye her an uyanık olmak, gün be gün eriyen o savaşçılar için küçücük bir şeyler yapabilmenin heyecanını fakat yine de yetmezlik duygusunu yaşamak, ve daha kimbilir insana özgü olan, insanın bağrını yakan, taşıran nice duygularla yücelmek. Elleri size uzanıyor, tüm ilgisiyle sizi kuşatıyor. Ve bunu işi olduğu, görevi olduğu için değil, içtenlikle, yaşayarak yapıyor.

Biraz önce Tabipler Birliğinden doktorlar geldi. ……(karalanmış), dostça gülümseyen doktorlar görmek güzel. On hücre ötende, …… (karalanmış) olan bir arkadaşı ziyaret ettiler. Bir saate yakın kaldılar sanırım. Onlar da şaşkındır şimdi. Tıp altüst oluyor. İnsana ait ne kadar bilgi varsa, yeniden gözden geçirmek gerekecek. İradenin beden üzerindeki böylesi zaferine, hakimiyetine, başka hiçbir yerde, hiçbir zaman ……(karalanmış). Bu akşam gelen doktorların yüzündeki şaşkınlığın yanında, yaşama iradesinin bu derece güçlü olmasına duydukları güven de vardı. Hem şaşkınlık, hem sevinç, hem de güven.

Sermaye dünyasına acıyorum. Böyle bir gücü neyle açıklayabilirler. Hiçbir şeyle. Kafaları almaz, kavrayışları yetmez, kendi dünyalarında böylesi bir gücün kırıntısını bile bulamazlar. Yalnızca korku duyarlar bu güçten, ve haklılar, çok haklılar.

Vietnam savaşını izleyen bir Fransız gazeteci gördüğü manzaralar karşısında şaşkınlığını gizleyemiyor. Bütün silahlarını ateşleyerek üzerine doğru gelen bir savaş uçağına karşı, elinde tek

atımlık bir mavzerle nişan alarak, hiç kıpırdamadan duran yüzlerce Vietnamlı savaşçıyı anlamaya çalışıyor. Hangi güç bu insanları, kıpırtısızca böylesi bir ateşi hiçe sayarak nişan aldırır, hangi güç bu insanlara bu soğukkanlılığı, bu ölümü hiçe saymayı veriyor? Doğu insanına özgü kadercilik mi? Ölümü bir kurtuluş saymak mı? Hiç biri değil. Sorunun asıl cevabını buluyor Fransız gazeteci. Bu insanlar zafere öylesine bağlanmışlar ki, ondan kuşku duymuyorlar, ölümlerinin bu yüzden boşuna olmadığını çok iyi biliyorlar ve kanlarının yerde kalmayacağını.

Yaşadığımız, yalnızca o vitaminin mucizesi değil. Bu ….. (karalanmış) ezilemeyeceğini, yalnızca zafere mahkum olduğunu hissediyor insanlarımız. ..... (karalanmış) nesnel gücü, insan yaşamının nesnel duyularını da etkiliyor. Hissediyor insanlarımız, sezinliyor ……..... (karalanmış). Hissetmek ve sezinlemek, nesnel dünyanın beynimizdeki ilk duraklarıdır. İdeolojik yapı ve kavramlar ise son durak oluyor. Belki son durakta, ……..... (karalanmış) nesnel gücü fazla hissedilmiyor, bizden başka kimsede. Ama ilk duraklarını dönüyor ……..... (karalanmış). Hisseden, sezinleyen insanlık, 90'lı günlerde de, siperlerde kıpırtısız duracak. Zaferin daha da yakınlaştığına, zihnimizin her köşesine dolduğuna ve irademizi adeta yönlendirdiğine dair tarihsel bir kanıttır bu!

Affedin yoldaşlar. Sizinle sohbet edeceğime, zihnimi boşaltmışım, başı sonu belli olmayan paragraflar yazmışım.

Aysun yoldaş, sen kültür-sanat işleriyle uğraşırken, ben sana bir mektup yazmıştım, ama göndermemiştim. O mektup hala defterimin arasında durur (tabi defter hala duruyorsa). Ne zaman o defteri açsam, ilk sayfasından gönderilmemiş mektuba rastlarım. Yarım bırakılan her iş gibi, pişmanlık duyardım. Keşke gönderseydim o mektubu di mi? Neyse, daha çok uzun zaman var önümüzde, daha çok yazışırız seninle; koca bir ömür neredeyse.

Ah yoldaşlar, sizleri seviyorum. Belki bir kez olsun göremedik birbirimizi ya, olsun, çok şey öğrendik birbirimizden, daha çok şey öğreneceğiz.

Hoşçakalın, mektuplarınızı bekliyorum.

Sibel'e

Sana da merhaba, hayırsız, adam bir iki cümle yazmaz mı? Bak sonunda benden kurtuldun. Artık bana ağzına geleni söyleyemeyeceksin. Mesela kaba biri olduğumu, mesela geveze olduğumu. Galiba ben de sana artık aşırı hassas diyemeyeceğim. İyi olduğunu duydum, sevindim. Sana nasıl olduğumu söylemiyorum. Çünkü sormadın. Bırak sormayı merhaban bile gelmedi. Biliyorum şimdi üzüleceksin. Sana üzülme de demiyorum. Üzül hem de çok üzül ki bana en kısa zamanda yazasın. Seni kızdırmaya devam ediyorum haberin olsun. .....'ın saçları 1 numara ve hiç yakışmadı. Yeterince kaba olabildim mi? Bana yazarsan sana güzel, güzel mektuplar yazarım. Yok yazmazsan ben de sana böyle kaba, zehir zemberek mektuplar yazarım. Bu arada çok konuşan biri olduğumu biliyorsun, iyi, haberin olsun, aynı zamanda çokta yazarım. Ona göre.

Sevgili Sibel, esprileri bırakarak devam ediyorum, biz iyiyiz. Buradaki herkes iyi. Meraklanmanı gerektirecek bir durum yok. Şimdilik canımı sıkan tek şey sizlerin uzakta olmasına alışamamak. Ama üzülme hep bu can sıkıntısının üstesinden gelirim. Sana sonra yine yazarım. Hoşçakal. Kendine iyi bak. Sevgilerimle…

Merhaba…
(kime merhaba diyorum bilin bakalım)

Tabii ki Sibel yoldaşıma. Sahi, sen gözlük kullanıyor musun? Komüncüler sana gıcık kaparlar valla. Bu kadar büyük yazarsan, çok kağıt harcarsın diye. Ama sen önlemini almışsın. Büyük yazıyorsun, az yazıyorsun, dengeliyorsun. Hani 90-100'lü günlerde olmasan, seni zorlardım uzun uzun yazmaya, ama şimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. Zaferden sonra, en az yazan yoldaşımın içinde ne cevherler var, göreceğiz.

Dur, diğer yoldaşları biraz kıskandırayım. Fotoğrafta en güzel sen çıkmışsın. (Şşşt, suratlarınız asmayın hemen yoldaşlar, önce, niye bunu dedim dinleyin) Çünkü herkes objektife bakmış. Yani fotoğrafçıya. Cansız ya da yabancı bir nesneye bakmanın, küçük de olsa gölgesi var gözlerde. Oysa sen Songül'e bakmışsın. Tamamen yoldaş bakışı, yoldaş sıcaklığı oturmuş gözbebeklerine, bir nesneye ve yabancıya bakışın gölgesi yok.

Fotoğraf çekmeyi her zaman çok sevdim, çok istedim. Ben lisedeyken, küçük, cebe sığan bir makinem vardı. Soluk silik fotoğraflar çekerdim. Fakat film ve banyo parası çok tuttuğu için, bu büyük sevgimi ilerletemedim. Sevdiğim insanların fotoğraflarını en doğal haliyle çekmeyi o kadar çok istiyorum ki… "dikkat, çekiyorum, gülümseyin…" değil, gülerken, tartışırken, suskun iken, biranda aniden flaşa dokunmak. Belki bir gün olur. Ne dersin?

Gitar, mısır ve silah. Bana yaptığın kartta bunlar var. İnsanın aklına Meksika geliyor. Ve son günlerde burjuva medyanın ilgi odağı haline geldi Zapatur. Meksika'nın en büyük şansızlığı, ABD'ye komşu olmasıdır. ABD, orayı, adeta kendi iç pazarı olarak görüyor. Zaten, diğer emperyalist ülkelerin rekabetiyle karşılaşmadan pazarına egemen olduğu birkaç ülkeden biri. Hatta, en önemlisi. Bu yüzden Meksika '94 yılında krize girdiğinde bir gecede 50 milyar dolar toplayıp, kredi açmıştı. Bir de, şu köylü devrimciliğinden hala kurtulamadılar. Gerçekten de Zapata, hala birinci kumandan, Marcos ikinci. Arada belirgin farklar da var. Birincisi ne kadar cahilse, ikincisi o derece birikimli. Birincisi ne denli kaba ise, ikincisi o derece nazik ve medyanın gözbebeği. Yürüdükleri yol ise aynı. Zapata, düşmanıyla anlaşma yapmak için gittiği yerde, yüzlerce tüfeğin kurduğu….. (mektubun devamı yok)

21 Ocak 2001 Pazar

Sevgili Ortaklarım Aysun ve Sibel…

Ellerinizi verin bana kutlayayım. Takılı olmasa da, işlemeli kızıl bantlarınız ……. (karalanmış) öyleymiş gibi hayal edip alnınızdan öpeyim. Sizlerle aynı birlikte olmaktan mutluyum. Hem de çok mutluyum ortaklarım. Şimdi önümüzde onurla, gururla sürdüreceğimiz kavga dolu uzun bir süreç var. Ve biz en öndeyiz. ...……(karalanmış). Bir hikaye var bana anlatılan. Çok hoşuma gitti. Ben de size aynen anlatıyorum: İkinci Dünya Savaşında Naziler, yakaladıkları esirlerin üzerinde çeşitli deneyler yapıyorlarmış. Bu deneylerden bir tanesi insanı donduran bir suyun içerisinde, bir insanın kaç dakika yaşayacağını tespit etmek. Yanyana dört küvetin içine esirleri çırılçıplak koyup gözlemliyorlar. Önce Fransızları, sonra İngilizleri getiriyorlar buraya. Fransız ve İngiliz savaş esirleri en fazla yarım saat içinde ölüyorlar. Sıra Sovyet esirlerine geliyor. Dördü soyuluyor ve küvete yatırılıyor. Bir Sovyet askeri arkadaşlarına diyor ki; ……..... (karalanmış) hadi yoldaşlar şu Nazi köpeklerine bir ..... (karalanmış) ne olduğunu gösterelim. Deneyin bitiminde en son ..... (karalanmış) ölümsüzleştiğinde dört saat olmuştur. Evet ..... (karalanmış) bir komünistin ne olduğunu gösterme sırası bize geldi. Biz Lenin'in Stalin'in Che'nin ..... (karalanmış).……. (karalanmış) . Tarihe altın harflerle düşülen bir not olmak istiyor muyuz? Kim istemez ki… Öyle kolay ölmek yok ….....……. (karalanmış) Buna sizin de karar vermeniz en doğal hakkınız. Çok güzel olur. …….. (karalanmış)

Sevgili Sibel ortağım… seni fotoğraflarından tanıyorum sadece. İlk izlenimim sıkılgan ve utangaç bir mizaca sahip olduğundu. Sonradan senin hakkında duyduğum ".... çenesiyle her şeyi anlatır, Sibel ise suskunluğuyla" tanımlaması, benim fotoğraflardan edindiğim izlenimi doğruluyor gibiydi. Bak işte bir ortak yanımız. Gerekli ve zorunlu diyalogların dışında susarak dinlemeyi, kendinde muhasebesini yapmayı çok severim. Ama ….. (karalanmış) şu günlerde sessiz bir insan olmaktan fena halde nefret ediyorum. Fena halde bağırmak, haykırmak geliyor içimden. Burada geceleri …. (karalanmış) türkü sesleri yükseliyor. İşte fırsat deyip dayanıyorum pencereye …… (karalanmış) türküsünü bilir

misin? Dayan ……. (karalanmış) dayan, şimdi direnecek çağdır" Normalde bas bir sese sahibim ve hiç hoşuma gitmez. Ama burada ilk defa güzel bir sese sahip olduğumu düşündüm. Bir de elimin altında şiirler olsa… Şöyle kanlı, canlı… Öyle bir bağırarak okuyacağım ki… sürekli başımızın üstünde uçuşup duran kargalar korkup kaçacaklar….....(karalanmış) En güzel şiirler, en güzel türküler istiyorum. Açlığımı onlarla doyuracağım.

Evet ortaklarım, şimdi biz en öndeyiz. En ön ….. (karalanmış) zafer .....……. (karalanmış) aranızda seçin, bu ……...……. (karalanmış). Olmasını istiyorum. İki …… (karalanmış) sizler bizim gururumuzsunuz. ……...….. (karalanmış) en önünde olmak sizin hakkınızdır. Bunu kullanın karar verin.

Sevgili ortağım Aysun. Seni en çok ..... anadan dinledim. Anayı bilirsin, kendi değer yargılarına göre bir olayı senin önüne abartılı kesinliklerle getirir. ……. (karalanmış) Doğruları, yanlışları, yargıları binbir …….. (karalanmış) geçirir. ……. (karalanmış). Zaman geldiğinde buna göre yapar. Bu açıdan ananın anlattıklarını değerlendirdim. Seninle ilgili kafamda oluşan düşünce de, insanların güvenini çok rahat kazandığını, etrafına güven aşıladığını ve bundan dolayı saygın bir ....….. (karalanmış) olarak ortada dolaştığındı. Bir de, içten samimi mektuplarından tanıyorum seni. .....'ı senden daha çok tanıyorum. Nedense aranızda bir benzerlik kuramadım. Aslında onunla çoğunlukla kavgalı olduk. Mektuplarımdan anladığın kadarıyla ben kimseyle kavga edecek birine benziyor muyum? Ama .....'la ediyorduk işte. Ona yazdığım mektuplarda biraz "sakınmasız" yazıyordum. Durumunu bilsem öyle yazmazdım ama... ne zaman ona mektup yazsam onu sinirlendirecek bir cümle yazmak için yanıp tutuşuyordum.

Günleriniz nasıl geçiyor ortağım. Örneğin televizyon seyredebiliyor musunuz? ……. ……(karalanmış) Sosyalist gazeteleri okuyabiliyor musunuz? Sağlık durumu kötü olan ...….. (karalanmış) var mı? İlk günlerde .....'in ……. (karalanmış) söyleniyordu. Gazetede …… (karalanmış) isim isim bildirsenize….

Burada hemen herkes iyi. Biraz bizim amcaoğlu rahatsız görünüyor ama hastaneye gidip tedavi olacak. (Önceki kalp rahatsız-

lığıymış) …….. (karalanmış). Fena bir ishal oldu. ……..…. …. (karalanmış). Bağırsakları tahriş olmuş .....… (karalanmış) oda ilaçlı tedavi oluyor. Geri kalanımız ben başta olmak üzere canavar gibiyiz. ……. (karalanmış). Birarada olsaydık bu ilgiden (fazla ilgiden) rahatsız olabilirdim ama şimdi ne yalan söyleyeyim hoşuma bile gidiyor.

……...…… (karalanmış). Bu şanslı ortağımızın kim olduğunu bilmiyoruz. Eğer o …… (karalanmış) gençlerden ise, kendimi aranızda kıdemli, ……..…… (karalanmış) ilan edeceğim. Burda bunun havasını atmaya başladım bile… Özellikle ..... ve .....'yu çıldırtmış durumdayım. Sizin buradaki gözünüzün nuru ....., …..……. ..... (karalanmış) çok iyi. Daha sesini duyamadım, yüzünü göremedim ama 20-30 metre ilerimde getirdiği Ümraniye havası burnuma kadar geliyor.

Dün, ...'ten mektup, ...'den faks geldi. Telgraflar ellerine ulaşmış ama gönderdiğimiz mektuplar henüz daha ulaşmamış. Bizi merak edip duruyorlar. Oraya .....'e yazdığım APS buradan yaklaşık bir hafta sonra çıkmış. Umarım buna rağmen elinize ulaşmıştır.

..... yoldaşın durumunun kötü olduğunu yazıyorlar. Son durumunu merak ediyoruz.

Sevgili ..... yoldaş, sen nasılsın? Gördüğün gibi ....…… (karalanmış) gençlerin elinde. Coşkuyla atılıyoruz geleceğe… Bu tabloya gururla bakmalısın. Bize bu coşkuyu bu inancı taşıyanların emekleridir bu tablo. Bu nedenledir ki, bugünün onuru asıl size aittir. Seni seviyorum yoldaşım. Özlemle, hasretle sımsıkı kucaklıyorum.

Aysun, Sibel yoldaşlar benden bu akşam bu kadar. Mektuplarınızı bekliyorum(uz). Sizleri bir kez daha sımsıkı kucaklıyor, alınlarınızdan öpüyorum.

....., ..., ... yoldaşlar aynı duygularla sizleri de kucaklıyorum. Asıl sizlere yazmalıydım bu mektubu. Sizin duygularınızı anlamaya çalışmalıydım. ..... diyor ki, kendimi evde kalmış kızlar gibi hissediyorum. Ben de ona "artık erkeklerde evde kalıyor bu devirde" dedim. Ah ……. (karalanmış). Sizleri tüm …….. (karalanmış) ne harika insanlarsınız. Hepinizi çok seviyorum. ……

Sevgili Sibel;

Allahım, yarabbim! Bir insan benim gibi şansız olabilir mi? Bugün ilk önce onlarca kitabımdan oldum şimdi de daha o "şoku" atlatamadan yeni bir şoka girmek üzereyim; son gönderdiğiniz mektup ve fotoğraf ortada yok, sanki yer yarılmışta içine girmiş. Büyük ihtimalle aramada "yokoldu". Daha size öyle doyuncaya kadar bakamamıştım bile. Şimdi benim Selevkios'lu damarım tutmasın mı daha; dünyanın gelmişine geçmişine, geleceğine, gideceğine ağız dolusu küfürler savurmaz mıyım? Ve bunu yaparken kim beni durdurabilir? Hırsımdan sigara üstüne sigara içiyor, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama olmuyor işte. Keşke çocukluğuma dönebilsem de ağlayabilsem! Tam bir haksızlık bu ya! Şimdi tek "umutçuğum" yarın sabah vereceğim dilekçemin işe yaramasını beklemek. Bir bakarsın "bulunur" da bana iade edilir. Allahım bir defacık da istediğim gerçekleşsin, ne olur? Amin. Bu akşam bildiğim bütün duaları okuyacağım, belki batıl inançlar bu sefer işe yarar.

Şimdi ben sana bu moral bozukluğuyla nasıl güzel şeyler yazabileceğim? Deneyelim bakalım! Hala saçlarım alnımı kapatıyor, ama bu kez zorunluluktan öyle. Çünkü dört aydır saç sakal tıraşı olmadım. Şimdi saçımı, sakalımı düşünecek halde değilim. Çektirdiğim fotoğraflar vardı ama çoğu Malatya'da kaldı. Şimdi elimde yok. Malatya'dayken istemiş olsaydınız, kesin size çocukluk fotoğraflarımdan birini gönderirdim. Çok hoşunuza giderdi eminim; üç kardeş yan yana dizilmiş, küçük kasabalıların çocuklarına giydirdiği F.Bahçe, G.Saray çubuklu formaları ve kısa pantolonlarımızla, gözümüze vuran güneşten gözlerimiz kısıl-

mış bir biçimde objektife çekingen bakışlarımızla baktığımız bir fotoğraf bu. Ben bile yıllar sonra gördüğümde ne sevinmiştim o halimi. Afacan dedikleri türden. İkincisi, bilgi yarışmasında ilçe birinciliği kazandıktan sonra öğretmenin birinden hediye alırkenki bir fotoğraf. Siyah önlükle, cin gibi bakışlarımızla başka bir fotoğraftı bu. Hepsi geçmişte kaldı. Soracağım eğer burada fotoğrafım varsa göndertirim. İstediğini yerine getirmek için elimden geleni yaparım. Ama bana .....'in dediğini söylememek koşuluyla; neymiş, objektife bakarken çok somurtkan duruyormuşum. Zaten bir makinenin önüne geçip poz vermek benim için zor bir iş, bir de o makinenin önüne geçip sırıtmak (hadi daha kibarcası; gülümsemek) hiç çekilmez. Kendimi taşralı bir aptal gibi hissetmek istemem doğrusu.

Seni pek değişmiş buldum. Ölüm Orucunun neden olduğu zayıflıktan bahsetmiyorum. Belki de bu eski suretleri hafızamda dondurmuş olmamdan kaynaklanıyor. .....'e niye öyle uykuluymuş gibi bakıyorsun?

Geçen gün hücreye girme gafletinde bulunan bir serçe yakaladık. İçeri girer girmez pencereler ve havalandırma kapılarını kapattık. Dışarı çıkmak isterken camlara çarpıp geri düşüyordu. İlk önce yakalamak için bir şey yapmadık. Sadece hain hain bakmakla yetindik. Çizgi filmlerde kediler kuşlara bakıp hain hain gülümserler ya, aynen öyle yaptık bizde. Yani keyfini çıkardık önce bu durumun. Sonra yakaladık tabi. Biraz sevdikten sonra ayağına bir işaret niyetine bir ip bağladık, diğerlerinden ayrılalım diye. Özgür bıraktık. Büyük keyifti bizim için. Çünkü canlı mahlukat adına bir şeyimiz yok. E tiplerinde fındık faresinden büyük, insana saldıracak cesareti bile olan lağım farelerine, güvercinlerinden bilmem nesine kadar bir sürü hayvan vardı. Ama burada yalnızca serçeler var, yeni yapı olduğu için lağım fareleri bilem yok. Ki onlar cezaevlerinin vazgeçilmezlerindendir. Buradaki serçeler tam baş belası. O kadar gürültü yapıyorlar ki! Sanırsın başımızda biri davul çalıyor.

Sen ve Aysun yazmaktan kendinizi muaf tutabilirsiniz. Hatta tutmak zorundasınız. Biz size yazarız, siz cevap olarak yalnız iyi olduğunuzu ve selamlarınızı yazarsınız. Bu yeter. Diğer yoldaşların ne işi var sanki, sizin yerinize de onlar yazar. Gerçi bunu onlar da düşünüyordur ya! Ben yine de söyleyeyim dedim.

Hala mektubun "yokolmasından" dolayı kafamı tam toparlayabilmiş değilim. Yazarken hep aklımda o var. Reva mı bu bana?

Yoldaşcan:

Mektubun burasında ara vermiştim. Sana öyle sarmalayıcı, birazda kollayıcı ama en çok da üzerinde titrenildiğini gösteren güzel şeyler karalamak istiyordum. Ama yaşadığım talihsizlik bunlara engel oldu dün gece ve ben biraz sakinleşeyim de öyle devam edeyim dedim. Tam olmasa da şimdi biraz daha sakinleşmiş durumdayım ama yine de sinirlerim tam yatışmış değil. Ajite çekmeyi özellikle yazıyla beceremediğim için duygularımı nasıl yansıtabilirim sana diye, kara kara düşünüyorum. Kendimi, yoldaş yürekler, hiçbir söz etmeden de birbirlerinin sesini duyabilirler diye avutmaktan başka umarım yok. Sahi, burada atan bir yoldaş yüreğinin sesini duyabiliyor musun? Bu yüreğin coşkuyla, tarihin aktörü olmanın bilinciyle, başka yüreklerle aynı heyecanla attığını, aradaki kilometreleri, sıcaklığıyla yok ettiğini, aynı ateşe atılmanın hazzını yaşadığını duyabiliyor musun? Bizde bu yoldaş sıcaklığı oldukça bunu hissetmemek olanaksız. Yalnız olsak da bütün herkesin yanıbaşımızda olduğunu bilmek, bunu hissetmek ne büyüklüktür! Biz onun için kendimizi büyük insanlık ailesinin değerli fertleri olarak addediyoruz. Kendisi ne olursa olsun, büyük kahramanlık şiirleri yazan Mehmet Akif'den esinlenerek şunu söyleyebiliriz rahatlıkla; " Hangi çılgın bizim yüreklerimize ve bilincimize zincir vuracakmış, şaşarım." Baştan söylediğim yazıyla ajite çekemeyeceğimi. Görüyorum ki bunda hiç yanılmamış, kabına sığmaz heyecanı ve sevgiyi yansıtamamışım. Benim eksikliğim de bu olsun. Sen anlarsın haleti ruhiyemi, değil mi?

Şimdi senden de izin istiyorum, diğerlerine yazmak için. Kesin tekrar görüşeceğiz. Çocukluğunun çizgi film kahramanlarına benzettiğin (pek neşelenmiştim bunu okuyunca) bu yoldaşını tekrar göreceğin güne kadar kendine çok iyi bak emi? Şirine'yi de çok sevdim, bilesin. Özlemle ve sevgiyle kucaklıyorum!

Sevgili Sibel,

Neden bu kadar büyük harflerle yazdığını anlatır mısın? Gözlerin mi çok bozuk acaba, yoksa kağıt doldurmaya mı çabalıyorsun. Orhun yazıtları gibi, yüz metreden okunuyor.

Oradan yazan bütün yoldaşlarım, benim yalnız olduğumu düşünüyorlar. Hayır yoldaşlar, ben, sadece, tek kişilik yerde kalıyorum. Buraya geldim geleli hiç yalnız hissetmedim kendimi. Sabahtan akşama kadar, hatta bazen gece yarılarına kadar, hiç sakınmadan savurduğumuz sevgi ve özlem sözcükleriyle dolu yaşantımız. Sessizliğin çöktüğü saatler ise, mektuplara ayrılıyor. Yalnızca sabahları, "Günaydın yoldaşlar" diyen sesi arıyorum. Onun yerine, kahvaltı dağıtan arabanın sesini duyuyorum. Ve sağlık durumum, iyiyim,.....'nın söylemiyle "kaleşnikof gibiyim", ...'nin söylemiyle "boru bomba gibiyim". Spor bile yapıyorum.

Sibel yoldaş, şu andaki kişisel duygularımızın gelip geçici olmamasını çok istiyorum. İdealimize öylesine yakışıyor, onu, o son amacı öylesine güzelleştiriyor ki, bizi yepyeni ufuklara taşıyor. Düşünüyorum da, yıllarca "yeni insan"ı tanımlamaya çalıştık. Oysa yeni insan tanımlanamaz, her keskin dönemeçte farklıdır o. Sorumuz yanlıştı. Doğru soru şu; "Yeni insanın üzerinde yükseleceği temeller nelerdir?" Buradan başlamalıydık tartışmaya.

21 Ocak 2001

Sevgili Sibel Yoldaş,

Kısacık da olsa o güzel notunu okumak inan çok mutlu etti beni. Sen nasılsın yoldaşım. Yahu sen zaten normalde AG'nin ilerlemiş günlerinde gibi dururdun. Şimdi nasılsın acep. Ah yoldaş, nasıl da isterdim şimdi sizinle yan yana olmayı. Ama arkanızdan gelmek düşmüş bana… neyse söz söyleme zamanı değil şimdi. Ama sizleri… açıkça söyleyeyim kıskanıyorum

Benim Ümraniye'deki en favori şairim, ne yapıyorsun şimdi. Şiirler yazmıyor musun? Yazmıyorsan niye yazmıyorsun, yazıyorsan niye yollamıyorsun. Yoksa yine izin falan mı bekliyorsun ha!.. Şimdi şu senin yazdığın bir hikaye vardı ya o geldi aklıma. Daha doğrusu hikayenin hikayesi. Hani şu senin yazdığın ama .....'nın bizlere gösterme izni çıkartmadığı hikaye ve bunun için ....., sen ve benim yaptığımız sohbet. Hatırlıyor ve gülüyorum. Ama şimdi daha da çok merak ettim bu hikayeyi.

Canım yoldaşım, son anlarda dahi "… yani çekiliyor muyuz? Niye?" diyen sesin hep aklımda. Öyle hoş geliyor ki bu ses.

Evet ya hewalim halay, hele ki o halay hiçbir zaman unutulmayacak. Benim içinde böyle bu. Sizlerle birlikte yaşadım, o sıcaklığın her saniyesini hep hatırlayacağım. Öyle çok şey var ki hatırlanacak, unutulmayacak. Ve ne mutlu bizlere ki, böylesine bir sıcaklığı birlikte yaşama şansına eriştik. Birlikte halaya durduk ve seninde dediğin gibi "Halay devam ediyor" …ve sırada daha zafer halayımız var. Sıkı dur yoldaşım, daha bu halayda omzunu omzumda hissetmek istiyorum. Mutlaka görüşeceğiz. Sımsıkı sarılıyorum. Yolun açık olsun!

27.01.2001

Merhaba Sibel,

05.01.01 tarihli mektubunu 25.01.01 tarihinde aldım. Ondan önce size 17.01'de sevgili .....'e ve 23.01 tarihinde de sevgili .....'e birer APS yollamıştım. Bu size yazacağım üçüncü mektup oluyor.

Uzun süre nereye gittiğinizi bilemediğim için bir şaşkınlık yaşadım sonra öğrenmeye başladıkça mektuplar yazıp gönderiyorum. Şu ana değin sadece senden ve .....'ten haber alabildim. Bunun dışında daha kimseden ses seda yok. Ama duyduğuma göre, o da avukatımın söylediği, kağıt ve kalemlerinin dahi olmadığını söylemişti. Tabi ki oda ilk günlerdeki izlenimiydi. Onun dışında benimde duyup bildiğim bir şey yok. ..... ve ..... Kandıra'ya gönderilenlerin listesindeydi. Bir daha soracağım eğer yanlış biliyorsam hemen yazarım size.

Bunların dışında duyduklarım ise burada kalan arkadaşların çevresinden duyduğu şeyler. Onlarında pek bir önemi yok şu anda.

Sevgili .....'te Manisa'daydı, altı kişilik bir müşade de kalıyormuş. Moralinin ve sağlığının iyi olduğunu yazmıştı. O da merak içerisindeydi. Zayıflamaya başladığını yazmıştı.

Avukatımız oraya gideceğini söylemişti bana. Gerçi buraya da geleceğim demişti ama. Kandıra'ya gittiğinde kimseyle görüşememiş. Herkesi adliyeye gıyabi tutukluluklarını yüzlerine okumak için götürmüşler. Edirne'deyse .....'i görmüşmüş. Şarapnel yaralarının iyileşmeye başladığını moralinin iyi olduğunu söyledi. Ne yapılması lazımsa onlarda yapıyorlarmış.

Gazetelerden Sevgili .....'ünde yaralılar listesinde olduğunu görmüştüm ve endişelenmiştim. Ama .....'den hiçbir şekilde haberim olmamıştı. Onun sağlığıyla ilgili daha ayrıntılı yazarsanız sevinirim.

Can dostum en büyük gücümüz ülkünün büyüklüğü. Her ne olursa olsun, tek başına bile olsan, tek başına yine de olmuyorsun. İdealler. O müthiş devinim hep bizimle beraber oluyor. Ki daha hiçbir şeyde bitmiş değil, bence daha yeni başladı. Bittiğini düşünenler ise yanılıyorlar. Yanıldıklarını da kabul ediyorlar zaten. Tüm demagojilere rağmen hiçbir şeyin bitmediğini her gün yineliyorlar.

Can dostum tek temennim rahatsızlıklarınızın bir an önce bitmesi ve iyileşmeniz. O süreçte yanınızda olmayı ne çok istedim bilemezsiniz. Orada yanınızda olmak. O kavgayı sizinle teneffüs edebilmek için neler vermezdim. Sadece izlemek zorunda kalmak yeterince kötüydü. Yapman gerekeni yapıyorsun ama orada sıcaklığın içinde olunmalıydı diyorum.

Yine de hiçbir zaman moralimi bozmadım her zaman olduğu gibi en önemli silah moral oluyor. Can dostum o denli doluyum ki ipin ucunu kaçırmaktan korkuyorum. Size ulaşmak satırlarımın size ulaşması benim için çok önemli.

Geçen hafta içerisinde ..... tutuklanmıştı. Nereye gittiğini ise bilmiyorum.

Can dostum kopuk kopuk mektup için kusuruma bakma ancak böyle yazabiliyorum. O da kendimi frenleme çabasından dolayı.

Beni soracak olursan sağlığım ve moralim iyi. Ben de sizinle aynı duyguları ve inancı paylaşıyorum. Bilmiyorum ama dünyanın hiçbir yerinde bu denli uzun ve kapsamlı bir çatışma yaşanmamıştır. Bu bile başlı başına bir gösterge.

Can dostum bundan sonra her hafta farklı farklı da olsa size yazmaya özen göstereceğim. Önemli bir şey olursa yine yazarım size. .....'e, ... ablaya, ...'e, Aysun'a ve .....'e bol bol selamlarımı iletirsin. Şimdilik bu kadar yazacağım.

Sizleri çok seviyorum ve hepinize geçmiş olsun dileklerimi yolluyorum.

Kendinize iyi bakın.

Hepinizi çok seviyorum.

26 Ocak 2001

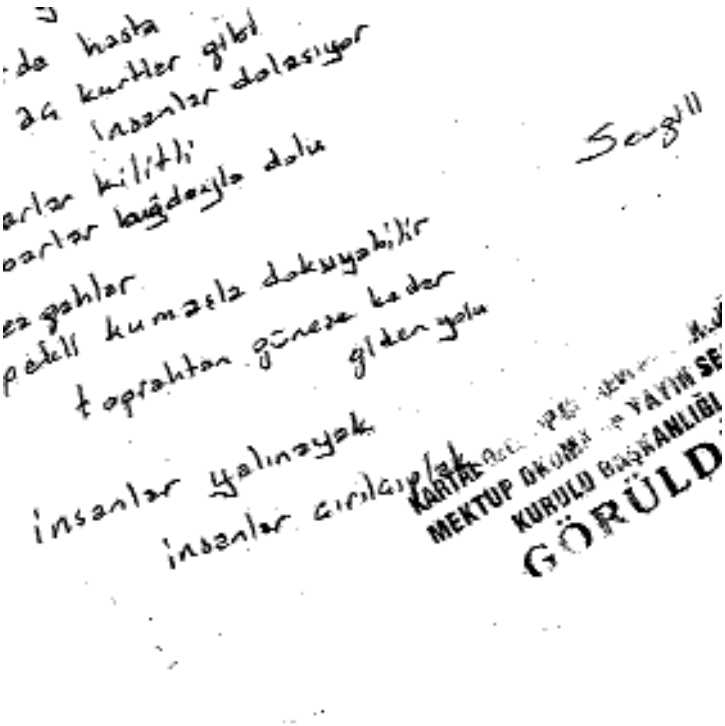
Sevgili Sibel, dördüncü defa merhaba,

Kampanya başlattım sana her gün mektup yazıcam. 3 APS yollamıştım, en sonuncuyu 24 Ocak çarşamba sabahı idareye teslim etmiştim. Bu kampanyamın ilk mektubu, cuma sabahı idareye veriyorum. cuma-cumartesi tatil, pazar bir tane daha yazıcam, ona bir de resim yapmayı düşünüyorum. Hep milletin fotoğrafını kesip gönderme olmuyor biraz uğraşmak lazım. Resimde kendime hafif güveniyorum fakat şiir, asla denemem bilene, bence ben nesirciyim ve kötü bir ressamım. Yalnız bak şiirlerin için görüşlerimi biliyorsun. Sen de bu konuda gelecek görüyorum. Uzman gibi konuştum değil mi?

Mektuba başlamadan önce .....le bir şiir muhabbeti geçti. Necati Cumalı'nın Hürriyete Övgü şiirinin son dörtlüğünü okudum. Boşuna değil dökülen kan / Tarihin akışından anlıyorum / Kuvvet zamanla yıkılır, / yalnız senin uğrunda ölür insan / yarası acımadan… ona bir de "Sularda" isimli bir şiirini, ... ona İstanbul şiiri diyor. Yanlış hatırlamıyorsam onu sana göndermiş olmam lazım. Göndermemişsem yazdığında söyle onu da yazıyım tamam mı? Necati Cumalı ölmeseydi bu şiirleri de bulamayacaktım. Kitap olmayınca zorlaşıyor, olsun zor iyidir, değil mi? Bu sabah 25 Ocak perşembe Aysun'a da bir mektup gönderdim, o da APS. Bununla birlikte APS'yi azaltıyorum, külfetli, hafta da bir APS atıcam, ka-

lan günlerde normal mektup yazacağım. Ta ki kampanya bitene kadar. Önerim sizde kampanya başlatın, iyi olur, saat 11'e geliyor. Geçen günkü fakstan sonra elime bir şey ulaşmadı. Herhalde bu mektup size ulaşıncaya kadar gelir. Beklemeye devam ediyorum. İki gün önce Perihan Mağden'in Ö.O'larla ilgili bir yazısı çıkmıştı. Medyayı eleştiriyordu. Her şeye çanak tutan sizler şimdi, niye ölüm sessizliğindesiniz diye eleştiriyordu. Hümanist kadın, aferin, bu çağda hümanist bulmakta zorlaştı, yalancılık, yalakalık, ahlaksızlık moda değerler… Adam gazeteci mi yoksa bankacı mı belirsiz. Nasdak borsasının yeni teknoloji şirketleri dedikleri şirketlerin üçte biri batmış. Üretimden kopuk bir ekonomi nolur? Göçer. Bunların hepsi yolcu anamalcı sistem (kapitalist)in çanları çalıp duruyor. Tarihin mezarlığı bekliyor bunları. Cumalı'nın şiirini biraz düşünürsen bunu çıkarabilirsin. Ben çıkardım. Gazetelerde iyi yazı bulmak zorlaştı. Aynı şeyler bıkkınlık verdi. Bakıyorum Ermeni tehciri, geç, Beyaz enerji, geç, eski Yargıtay başsavcısı, geç, faziletin 68. maddesi, geç, usandırdılar. TV'yi Ümraniye'de de sevmiyordum ama tek kişilik hücrede fena olmazdı hani, ama olsun almayacam, yüz on milyonmuş. O kadar paramda yok şu an, belgesel falan izlerdim herhalde. Ümraniye'de de televizyonun önünde bir tek belgeseller beni tutabiliyordu. Bir de klasik müzik konserleri, mektup yazmak çok güzel bir şey sanki şu an karşımdasın konuşuyoruz seninle, şu an mektuba ara veriyorum. Bir sonrakine kadar şimdi doldurmalı sorumuza geçiyoruz, eline kalemi al noktalı yeri doldur. ……. Ne kadar yazdınsa başından bi daha oku. Kendinize iyi bakın, birbirinize iyi bakın. Hepinizi çok seviyorum.

Sevgiler, selamlar…
Hoşçakalın
Şu adresi yazmaktan nefret ediyorum.
Kandıra F Tipi Kapalı Cezaevi
B2-7/8 Kandıra / Kocaeli

30 Ocak 2001

Merhaba Sibel,

İki mektubunu ve çizimlerini bugün aldım. Hücre-mücre kalmadı. Ağzımı kulaklarımdan zor uzaklaştırdım ve Sevgili H….'me bir mektup daha yazıyım dedim. Mektupların elime ulaşmasaydı da yazacaktım. Kampanyam vardı ya bugün nerdeyse ara verecektim ama 3-4 gün önce yazdığım bir mektubun posta alındı kağıdı gelince sevincimden uçmuştum. Zaten şu son gelen iki mektuba cevap için bazen iniyorum yeryüzüne. Yani senin ve sizlerin mektupları kanat oldu bana. 2 hafta önce gelen faksından sonra mektup trafiğini yoğunlaştırmıştım oraya. Artık hiçbir şey tutamaz ellerimi... inanmayacaksın ama şu an sana yazı yazdığım siyah tükenmezin mürekkebinin yarısı bitmiş durumda, böyle kalem eskittiğimi, tarih yazmamıştır. 10'unda gönderdiğin mektup-

ta mektup yaz demişsin onu yapıyorum fakat değerli bilim adamı Mors'un mezarında kulakları çınlasın telgraf zor tahminime göre o kullanılmıyor herhal, faks kağıdı da gelmiyor henüz bize. Ona da bir şey yazamıyorsun velhasıl. En iyi aracı bu, televizyonu iyi yapmışsınız. TRT 2'de iyi belgeseller çıkıyordur umarım ben en çok belgeselleri özledim. Haber işini gazetelerden hallediyoruz hemen hepsi geliyor. Evrensel, Gündem hariç… İdare ediyoruz anlayacağın bunları daha öncede yazmıştım ama olsun nolur nolmaz. Sakine ananın mektubu elime ulaşmadı. Gelir inşallah PTT. Sevgilerimi ilet anama, gönderdiğiniz bilgiler için teşekkürler, maşallah bizden iyisiniz bu konuda. Ben senin gözlerini zaten her gün görüyorum. Hindistan'da 60 saat kaldıktan sonra enkazın altından çıkarılan Hintli Kusum Soninin gözlerinde, gönderdiğin çocukların gözlerinde, havalandırmaya birlikte çıktığımız dostların gözlerinde, her sabah yüzümü yıkarken gördüğüm gözlerde. İstersen devam edebilirim. Türkülerde neler vardı. Yaylalar var mıydı? Bence sen dünyada en güzel yaylaları ve Lice'yi söyleyen yorumcusun. Bir de bizim Tarık'ın Aldırma Gönül'ü, sesleriniz kulaklarımda, Sibel opera girişimim oldu da yarım kalmıştı. Yarım yamalak tiyatro eğitimimiz vardı, ses eğitimi, şan eğitimi her şeyin eğitimini her zaman almak isterim. Bu detone sesimle yılbaşında Çift Jandarma Geliyor'u söylemiştim. Bir daha istemediler ama ara sıra Necati Cumalı'nın şiirlerini okuyorum hücre arkadaşlarıma. Yalnız sesimin yüksekliğini kullanmıyor değilim, iyi bağırıyorum. Sağlığını merak ediyorum, demişsin. Biz 96'cıyız 30 gün bir fiil canavar gibiydik ben de şaştım. 96'cıların başına gelen benimkine de geldi ama bir 30 daha giderim, havalandırmada da kendim gibi iki kişiyi dövebilirim. Benim yara, bereler yüzeyseldi hiçbir şeyim kalmadı, zaten pek gün içi oturamıyoruz da kapılar artık sabah sayımında açılıyor. 4.30 kadar misafirlikler, çeşitli şeyler, mektup yazmak için zaman ayırıyorum. Nasıl ayırmam, ayırırım tabi. Son cümleni gülerek okuyorum. Telgraf mı yazsan, olur, morsu hatırladım. Gene ben de hepinizi ayrı ayrı aynı ve pek çok seviyorum. …… çok. Şu boşluğu sen doldur. O ….. dille

01.02.2001

Merhaba Sibel Yoldaş,

Burada gelişmeler bugün çok hızlı oldu. Pazartesi mektupları aldım. Salı akşam mahkemeyi öğrendim. Çarşamba gündüz ..... yoldaşla sohbet ederek İstanbul turu yaptık. Çarşamba akşam ise hücrelerden alındım. Eşyalarımı toplarken büyük bir sevinç içindeydim. Ancak yoldaşın yanına götürmediler. Başka bir yere götürüldüm. C Blok 3. Koridor 75 numaralı odaya. Burada cepheli arkadaşlardan .... var. O bugün Ö.O. 102. gününde. Ben geldiğim anda ise cepheli arkadaşlardan ..... diye yaşlı bir arkadaşı buradan alıp başka bir yere götürdüler. Burada iki kişiyiz. Yan tarafımda, hemen duvarın öbür yanında ..... yoldaş var. Akşam geç saatte geldiğim için çevreyle ilgili geniş bilgiyi ancak bir sonra yazacağım mektupta aktarabilirim.

Şimdi sana gelelim benim sevgili yoldaşım. Nasılsın yoldaş. Senin kararlı ve fedai kişiliğin zafer kararlılığımızı temsil ediyor. Bugün yanında başka bir Ö.O savaşçısı dostla kalıyorum.

Sana öncelikle şunu söyleyim, gelecek bizim ellerimizdedir. Bugün sizin çelikten iradeniz, çürümüş olanın, köhnemiş olanın temeline yerleştirilmiş birer dinamittir. Ölümü hiçe saymak ve ölümsüzlüğe yürümek onurunu taşıyorsunuz!

Murat yoldaşın o taze anısını, kahramanlığını ve kararlılığını taşıyanların en önündesiniz. Bizim bugüne kadar ortaya koyduğumuz tespit ve düşünceler her geçen gün daha da doğrulanıyor. Gelecek günler zafer türkülerinin söylendiği günler olacaktır. Hiç bir şey tarihin tekerleğini geriye çeviremeyecek.

Sizlerin kararlılığı o güzel günleri daha da yakınlaştırıyor. Ödenen bütün bedeller, Murat, Yaşar, Tarık, Şiar, Aynil ve Emin gibi birçoklarımız gelecek güzel günleri yeşertecek tohumlar olacağız.

Ha unutmadan aktarayım bugün mahkeme dönüşünde cezaevi girişinde ..... yoldaşın annesi, babası kızkardeşi vardı. Müdürle konuşuyorlardı. Hücreye gidince hemen ..... yoldaşa seslendim. Durumu bildirdim. O da ziyarete çıkmadığını söyledi. Ziyarete çıkmayan çok yoldaşımız var.

Yukarıdaki hücre artık yok. Şimdi üçlü hücrede iki kişiyiz. ..... arkadaş ile iyi anlaşabileceğimi düşünüyorum. Olgun görünen bir arkadaş.

Şu anda saat 02.30 yani 1 Şubat'a girdik. Sırada..... yoldaş ve .....yoldaşın mektupları var. Kısa kesiyorum.

Seni çok seviyorum.

Selamlar

Merhaba Sibel yoldaş,

Çok meşgul olduğunu duydum. ..... yoldaşın 20-30 sayalık mektupları çok zamanını alıyor olmalı. Ama artık üç kişiliklere gitti. İlk anda yanında kimse yoktu, ama muhtemelen birilerini vermişlerdir. Eskisi kadar zaman olmaz. Ama ben daha çok ..... yoldaşa yazdığım için seni fazla meşgul etmeyeceğim.

Hocayla Sakine ana neler söylüyor, neler yapıyorlar. Herhalde .....'e daha çok lanet etmeye başlamışlardır. Ne de olsa ben çok masumum! Benim ziyaretlerim pazartesiydi. Ama şu anda yeni geldiğim yerin ziyaret perşembe günü.

Tekrar tek kişiliğe geldim. Ama üç kişilikte iken birlikte kaldığım arkadaştan ayrıldığıma üzüldüm. ..... yoldaşta benim yanıma gelmenin sevinciyle benim ayrılmamın (ilk anda Tekirdağ'a gideceğimi sanmıştık) hüznünü yaşadı. Çevresindeki yoldaşların sesini duyabilecek bir yerde burada ses duymak bile büyük bir sevinç kaynağı.

Ölüm orucundaki yoldaşlardan ilk kez (mahkeme hariç) .....'in sesini duydum.

Geçen hafta üç kişilik hücredeyken bakanlıktan müfettişler geldi. Kararlılık gösterisi yapıyorlar daha doğrusu yapmaya çalıştılar ama ..... ve ben karşılarında olduğumuz için durum değişti. Esas kararlılık gösterisini biz yaptık. Amaçları burada bizleri tutmanın yollarını aramak. Sonuçta onların sözlerine karşı şunu söyledik diz çökeceksiniz. Zaten çöküntü başladı dedik.

Evet, yoldaş sizin şanlı yürüyüşünüz karşısında mutlaka ama mutlaka diz çökecekler. Zafer türkülerini söyleyeceğimiz günler yakın.

Hasretle sevgiyle kucaklıyorum
Hep birlikteyiz. Yüreklerimiz hep beraber…

Yine soğuk bir gün… "Dubleks oda"larımızın alt katındaydım. Daha türkülere, şarkılara iki-üç saat var. 5-8 saatleri dinlenme vakitleri. Ruhu ve yüreği dinç olanlar bu gibi yerlerde bile yorulurlar, dinlenmelerinde bir kusur yok, hatta çok gerekli. Aç bedenler çoğu ne de olsa, dikkat etmek gerekir. İşte böyle bir saatte içi ısıtmak için ne yapılır? Bir tavarişe yazılır! Hem de senin gibi siması uzaklarda kalan biriyse söz konusu olan, deme gitsin; şu anda imkanı olmayan çaydan bile sıcak gelir; paylaşılan hasret yüreği yaka yaka ısıtır insanın içini.

Evet, sevgili Sibel compenera, nasılsın? Senin ve yanındakiler hakkında kabaca bilgim vardı. Sadece .....'de yanıklar olduğunu duymuştum bir ara. Bu "bir ara" 20 gün önce "postalandığım" cezaevi hastanesinde idi. Yine o zamanlar .....'ün kolundan "hasarlı" olduğunu duymuştum. Elimi serumlardan kurtarabildiğim ilk gün ona ve diğer zindanlardakilere ulaşmak için bir sürü mektup yazdım. Bildiğim kadarıyla içlerinden şimdiye kadar iki yere (..... ve .....'e) ulaştı bunlar. Kalan yerlerden bir haber gelmedi. Ama durumlarından haberim oluyordu. İlk günler, haber alamadığım zaman "ne oldu" diye içim içimi yiyip bitiriyordu. Düşünsene, 19 Aralık'ta ağır bir ameliyat geçirmiştim ve sadece sizi ve.....'lerin bulunduğu yeri merak ediyordum. O dört günün nasıl geçtiğini bir ben bir de ..... bilir. Hastanede sürekli beraberdik –iyi ki! Ve sonuçta, bizi meraklandıran haberleri aldık, öyle rahatlamıştık ki… Bundan sonra ölebilirim demiştim o zaman ve az kalsın ölüyordum! İkinci bir ameliyat için beni Cerrahpaşa'ya kaldırmışlardı. Pankreastaki yara kapanmamış… Sizden haber alana dek idare etmişim anlaşılan haber aldıktan sonra rahatlayınca… öyle oldu!!

Dolu dolu, her günü sayfalarca mektupla anlatılacak aylar geçiriyoruz, sana ne anlatayım, hangisinden başlayayım, bilmiyorum. Bu konuda bir düzene sokmam mümkün değil, onun için egemenliği kaleme veriyorum. Yüreğimden neyi okuyacaksa o yazsın!

Biliyor musun cezaevine girdikten sonra (aslında dışarısı da var bu işin) halay çekmeme kararı almıştım. 5 yıl boyunca sadece bikere 96 ölüm orucunun başlangıcında, bizim koğuştakileri uğurlarken çekilen halaya katılmıştım. Son halayım ise 19 Aralık'taki idi… Düşün kapıya kadar gelmişlerdi, karşı koğuştakilerle gözgöze gelmiştik… "Şimdi"… Çatılarda dumanlar ve üzerimize doğrultulmuş bir sürü namlu… İnsanlar türkülerle çıkıyor, yürüyor… Simsiyah suratların kimse farkında değil, gözlerdeki parıltı ve ağız dolusu gülüşler aydınlatıyor yüzleri… Ancak bir beceriksiz, ancak kırık Türkçeli benim gibi birisi anlatamaz böyle… İnanılmazdı compeneram! İnanılmazdı! Sanki o büyük günün halayı idi. Çatıdakiler şok olmuşlardı. 10 dakika kadar öylece seyrettiler. Hayatımda şok olmuş surat görmüştüm, ama böylesini değil… Her saniyesini unutamayacağım o günün bu anının özel bir yeri var yüreğimde. Oradaki herkesin olduğu gibi…

Ah, Sibel compenera buraya sığmıyor bu yaşanılanlar, bir araya geldiğimizde anlatacak ne çok şeyimiz olacak değil mi? Gerçi sen konuşkan değilsin, tıpkı benim gibi. Ne güzel, yan yana kös kös otururuz, biz de böyle anlaşırız ne dersin? Belki de birbirimizi ancak biz açarız.

Yıllar önce kültür merkezinde ve dolaştığımız sokaklarda pek böyle bir halimiz yok gibiydi. En azından benim için! Senin o zamanlar çok fazla gelecek vaat etmeyen genç yoldaşlara göre çok daha iyi, sağlam olduğunu anlamıştım. Bunun içindir belki, görüştüğüm o kısacık zamanlarda rahattım yanında. Öyle ki, kendimi açabilmiştim bir parça. Üstelik "içine kapanık diye –haklı olarak- eleştirildiğim zamanda yapmıştım bunu. Mesela, bir gün seninle yürüyorduk, kültür merkezi yakınlarındaydı yanılmıyorsam ve en sevdiğim müziklerden biri çıkmıştı, yolun ortasında durdurmuştum seni. Bunun belki pek önemi yoktur senin için, ama benim yapacağım davranışlardan değildi bu. Ve yıllar sonra, geçen gün radyoda o parça çalıyordu. Sen de geldin aklıma. Ki, o zaman artık "yolcu" olduğunu da bilmiyordum. O parça yine beni nerelere alıp götürdü bir bilsen…

Toplum açısından olduğu kadar kişilerin yaşamında da tam bir dönüm yeri yaşanılanlar. Böyle bir zamanda kolektifin en önünde insanlar olmak ne mutluluk verici! Mutluluğunu paylaşıyorum ve sana gıpta ediyorum. Biz bir fırsatı kaçırdık. Böylesine tarihsel bir dönemde sonsuzluğa gömülmek bir başka olurdu. Şimdi bekleyeceğiz artık, "iyileşme zamanı"nın gereklerini yerine getirmekten başka bir çare yok, boynumuz kıldan ince! Sana ve yanındakine gıpta ile bakmak ve gurur duymaktan başka bir şey kalmıyor geriye.

"Bir gün Mutlaka!"… Buralarda, sağdan soldan duyuyorum, "beş Leninist bir araya gelse şoreş yapar" Bunu gördüler compenera, bunu gördüler. Şimdilik bir tokat yediler, bir daha ki sefere yere serilecekler. Bu kesin!

Her yönden büyüyoruz, bu çok iyi. Her şey söylediğimiz gibi oluyor. Ya şimdi söylenenler? "Şoreş biziz", "İktidarın…" vs. hepsi olacak ve bunu bütün dünya görecek. Çocukça bir yaklaşım olacak, ama keşke hepimiz görebilsek bunu. Ne yapalım, yaşamın yasasını tersine çevirebilecek halimiz yok. Sadece anlaman için söylüyorum bunu. Onun için, dayan compenera. Sana bir kez, bütün inancımla bir kez sarılabileyim. Bu compeneradan bunu esirgemezsin değil mi?

Seni çok seviyorum. Kendine iyi bak.

1 Şubat 2001 Perşembe

Sevgili Sibel,

Seni en içten duygularımla selamlıyorum. Dün mektuplarınız geldi bize. Sizi görmüş kadar sevindik. Sizlerle ne kadar doluyuz tahmin edemezsin. Her günümüz, her günümüzün her saniyesi sizleri anmakla, yaşamakla geçiyor. O kadar iç içe ve o kadar birlikteyiz ki… bu birliktelik hiç bitmeyecek…

Sana yeniden bayram günlerimizde merhaba demenin coşkusunu yaşıyorum. Evet, bugünler, bayram günlerimiz. Neşemizin, coşkumuzun, inancımızın ve kararlığımızın gücünden belli. İşte bu yüzden sana ve Aysun'a çiçekler göndermek isterdim, kendi ellerimle kırların en güzellerinden topladığım çiçekler… Ama ne yazık ki buna koşulum yok. Bu yüzden ikinize de kart hazırladım. Onları yakında göndereceğim, şimdilik mektup yazmak istedim.

Sevgili Sibel, sesini duyabilmeyi çok isterdim, yanında olabilmeyi de. Durumlarınızı o kadar çok merak ediyorum ki. Keşke yanınızda olabilseydik. Bu o kadar büyük bir istek ki, dayanılmaz oluyor bazen. İleri günlerdeki başka arkadaşlarla ilgilenmeye çalışıyorum burada. Bunu zevkle ve isteyerek yapıyorum. Ve yaptığım her şeyde sanki size bakıyor, sizinle ilgileniyor gibiymiş gibi hissediyorum. Elbette salt bu bakış açısını içermiyor duygularım. Ama bu yönü de var… yani bazen "ama" demekten insan kendisini alamıyor. Keşke hepiniz burada olsaydınız işte o zaman buradakilere de, size de bütün gücümle ve zevkle bakardım. Yine de içim rahat, yanınızda yoldaşlarımız var, hem de ne yoldaşlar!..

Canım yoldaşım, sen hala sessiz misin böyle, hala az mı konuşuyorsun? Bak hazır .....'in sesi kısılmışken söylemek istediğin ama fırsat bulamadığın(!) her şeyi söyle. .....'in bu hallerini zor bulursun bir daha!.. Yoksa sen hala sükutun altın olduğuna mı inanıyorsun? Tamam, seni bu konuda zorlamayacağım, ama bir şartla, bize şiirlerini gönder, o büyük kaynaktan beslenen şiirlerini gönder, öyle şiirlere çok ihtiyacımız var. Biliyor musun, burada ne kitabımız ne de şiirimiz var. Ezberlerden, hastaneden gelenlerden, sağdan soldan bulabildiğimiz şiirler. İşte elimizde tüm olanlar bu… Buranın kütüphanesinden kitaplar istedik, sa-

ğolsun bizim lisenin kütüphanesini aratmıyordu. Orada en bilimsel eser cin ali serisiydi. Sen hiç Nazım'ın şiir kitabının bulunmadığı bir kütüphane biliyor musun? Ben biliyorum; burası… Burada geçiciyiz diye dışarıdan kitap da isteyemiyoruz. Ne olacağı belli olmaz. Önce insanlarımızın, sonra da kitaplarımızın kaybına dayanamıyor insan… Birden Bayrampaşa kütüphanesi geldi aklıma… sayısız binlerce kitap, koca bir hazine… çoğu yandı, geriye kalanlar ise yağmalandı. İşte görüyorsun yoldaşım, geçmişte olduğu gibi bu günde insanlarla kitapların kadri bir kere daha birleşti… Sözün kısası sen bize şiirlerini gönder, en güzellerini demiyorum, çünkü inanıyorum ki hepsi de çok güzeldir…

Neden sana yazınca gevezeliğim tutuyor anlamıyorum. Belki de karşımda sustuğunu düşünmemden kaynaklanıyor. Mecburen birisi konuşacak. Eh bu mecburiyet bize düşmüşse seve seve yaparız.

Biliyor musun bizim kızın selamı var. Çok mutlu olmuştu sizden mektuplar alınca, en önemlisi .....'den de almış. Durumu iyiymiş.

.....'la ve .....'la görüşemiyoruz… .....ise imkansız… Selam gönderdim. Belki almamıştır. Şu anda hiçbir yerle iletişimimiz yok.

..... çok iyi. Size de birazdan yazacak. İkimiz de birbirimize bakıp duruyoruz. Olay günü sonrası için bizi ayıracaklarını düşünmüştük. .....'nın benimle bir vedalaşması vardı görmeliydiniz. Bilseydik öylesi bir olayda bile yollarımızın ayrılamayacağını onca şeye gerek kalmazdı. Artık inanmış bulunuyorum ki, beni ..... yoldaşımdan bir tek ölüm ayırabilir. Kendisinin pili çok iyi durumda. Kronik hepatit-B'si de aktif durumda değil. Doktorlar bu durumda dahi olsa kesinlikle olmaz demesine rağmen burada bol bol "kavga" ediyoruz. Bazen ne günahım vardı… diye söyleniyorum kendi kendime. Biliyor musun onu çok seviyorum. Ve çok iyi de anlıyorum. Az yaşamadık. Ama elden ne gelir. Bazı şeyler demiri de kesiyor…

Canım yoldaşım, canım Sibel'im sana yazmayı istediğim çok şey var. Ama daha Aysun'a da yazacağım. Hepinizi çok özledim, hepinizi çok seviyorum. Ne olursun kendine çok iyi bak, seni çok seviyoruz.

Sevgiler… Sonsuzca sevgiler…

Merhaba Sibel yoldaş,

Yoldaş kavga her gün büyüyor, büyütüyorsunuz. Bizimde sizlere olan hasretimiz her gün büyüyor. Zafer koşunuz hedefe yaklaşıyor. Hasretimizi gidereceğimiz, tekrar birbirimizi göreceğimiz günleri de yaklaştırıyor.

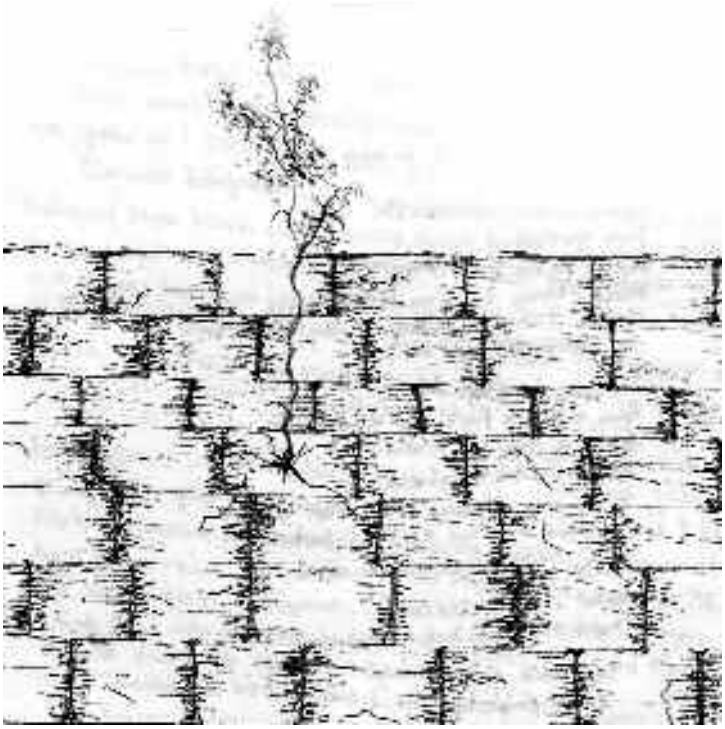
Hep sizi düşünüyoruz. Müthiş ..... (karalanmış) en önünde yürüyorsunuz. Bütün yoldaşlarımızın kalbi sizinle atıyor.

Büyük bir onurla yürüttüğünüz ölüm orucu savaşı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günüyle daha da anlam kazandı ve tarihi anlam kazandı. Her anı kavga dolu olan bugünlerde kalbimiz sizinle atıyor.

Zaferi kaçınılmaz kılan ..... (karalanmış) yanınızdayız.

Özlemle hasretle sımsıkı kucaklıyorum.

Yoldaşın

1 Şubat 2001, Bakırköy

Merhaba Sevgili Sibel;

Yarını yaratmanın sevdasındayız biz. Ve bu yüzden değil mi ki birçok şeyi göğüsleyişimiz… Bütün güzellikleri acılarla yaşayışımız!...

Senin gibi, sizler gibi büyük bir onurla en önde yürüyenlerimiz var bu yolda. İşte yarını karşılamakta korkusuzca yürüyüşümüz bundan. Agit'ten, Cihan'dan, Berfin'le Şiar'dan, Emin yoldaştan ve Murat'ımızdan bize yayılıyor bu ışık. Aydınlatıyor hepimizi. Sizlerle birlikte muştuluyor doğan günü… Yaşamın kendisini… Sizleri seni çok seviyorum. Kendine iyi bak. Selamlar…

Sevgilerimle

Sevgili Sibel Yoldaşım,

Bu şiirin bir de şarkısı var biliyor musun? ..... çok güzel söylerdi. İsmini görünce gazetede o şarkı geldi aklıma. Senin için söylemiştim. Şimdi de o sözleri, çok daha büyüklerini hak ediyor olmana rağmen, bu karta yazmak istedim. Bir gün şiirin tamamını da yazarım. Ya da en güzeli, şarkısını söyleriz sana. Belki yanımda ..... de diğerlerimiz de olur… Olacak, inanıyorum buna. Işıklı günlere inandığım kadar…

Sevgilerimle…

"Şimdi toprak kokuyor ellerim tarla kuşları
Çoktan yeşile kesti sürülmüş tarlalar...
Kar suları kavuştu nehirlere...
Şimdi çakıltaşlarının bir yüzü gün ışığı tarla kuşları
Bir yüzü hasret...
Yeşile kesmiş bahar,
Ekine durmuş bütün tarlalar şimdi sizi arar
tarla kuşları
Şarkılar söyleyin yeşillenmiş ekin tarlalarına
Sevdalara, yolculuklara, yaşama söylenecek
Şarkılar olsun dudaklarında
Şimdi gövdelerini demir kafeslere çarpa çarpa
Yaşamın zirvelerini tutmuş bütün şahanlara
Şarkılar söyleyin tarla kuşları
uslanmaz olsun...!"

Ortağım, canım, yoldaşım…

Tarla kuşlarının öyküsünü anlatmıştım değil mi, şimdi bende bir tarla kuşu gibi sığmıyorum kafeslere gülüm… İngilizler tarla kuşlarını o güneşi bitmeyen imparatorluğun kıyılarına taşımak için, o güzelim tarla kuşlarının gözlerini çıkarmışlar, mim çekmişlerdi gözlerine ve toprağından koparılan gözlerine mim çekilmiş tarla kuşları hala toprağında olduğunu sanarak devam etmişlerdi şarkı söylemeye. Hikaye Baby Sand ölüm orucunun 86. gününde gözleri görmüyordu ama şarkı söylemeye devam ediyordu, diye bitiyordu… Şimdi bizde tarla kuşları gibi kendimizi, ömrümüzü demir parmaklıklarına vuruyoruz bu kafeslerin ama gözlerimize mim de çekseler şarkılarımızı söylemeye devam edeceğiz değil mi ortak ve cesetlerimizi bile buralarda tutamayacaklar… Seni çok seviyorum ortak, kendine lütfen iyi bak… durumun ağırlaştı diye duymuştuk, unutma sözümüz var duracaksa yüreklerimiz onumuzun da birlikte dursun… ve zaferi dimdik ayakta karşılayalım, seni sımsıkı kucaklıyorum ama sımsıkı.

Zaferde daha güçlü kucaklaşmak üzere…

Sevgilerimle…Ortağın-yoldaşın…

5.2.2001

Canyoldaşım Sibel,

Şimdi mektubu kısa bir süreliğine bırakıyor ve benim için diğer yoldaşların boynuna atılıp sımsıkı kucaklıyorsun. Bak, sona kalan bir tur daha dolaşacak herkesi. Hadi, daha ne bekliyorsun! Tamam oldu işte şimdi devam edebiliriz.

Merhaba… Nasılsın benim kitapçı ortağım. Sizden ilk mektubu aldığımda ve içinde seninki olmayınca gerçekten çok şaşırdım. Allah Allah bunlar 6 kişiydi yoksa bizim "ufaklık" (hala kızıyor musun?) zarfın dibine mi saklanmış diye iyice karıştırdım zarfı ama yoktun. Zarfta mektup gönderenlerde de adın yoktu. Yoksa dedim kendi kendime bizim yoldaş Ümraniye'de komüncü olduktan sonra söylediğim "Artık sen bir komüncüsün, Kahrolsun Komüncüler" lafını ciddiye mi aldı diye düşündüm biran. Dün gece saat beş gibi de sana sitem dolu bir mektup yazmaya başlamıştım. Bugün akşamda bunu tamamlamayı düşünürken (Allahtan bu işi sabah yapmamışım) sizin mektubu getirdi gardiyanlar. Tabi bizim yazdıklarımızda boşa gitti. İyi ki de gitti.

Can yoldaşım burası öylesine hareketsiz ki diyebilirim ki (kesinlikle derim) buradaki herkesin tek odaklanabildiği düşünce sizlersiniz. Burada haberini alabildiğim tüm yoldaşların ortak bitiş noktası mutlaka görüşeceğimize olan inanç, sizin yaşadıklarınızı ve hissettiklerinizi aynı şekilde yaşıyor ve hissediyoruz. Birazda farklı olarak, yüzyüze paylaşacak kimse olmadan. Dediğin gibi yoldaşlığın bambaşka bir boyutundayız şimdi. Ama komünistler teke tek dövüşte de zafer destanlarına birçok kez imza attılar.

Can yoldaşım, mektubunu okuyana kadar senin Ö.O savaşçımız olduğunu bilmiyordum. Ben Aysun ve ..... yoldaşlar olarak öğrenmiştim. Seni kutluyorum. Hem de yürek dolusu kutluyorum. Ne güzel seninle bu onuru ve ölüm yürüyüşünü paylaşmak. Sevdamızın yaratıcısı eliyle bize bugüne kadar çok şey verildi. Bugünse bu onurla bir kez daha sevdamızın yaratıcısına nasıl layık olabilirizin heyecanı ve mutluluğu içindeyim. Seni bir kez daha yürekten kutluyorum yoldaş ve seninde aynı duyguları yaşadığına eminim.

Can yoldaşım, bugün diyebilirim ki son bir haftanın en hareketli gününü yaşadık. Burada ziyarete, avukat görüşüne vs. çıkarken ve mahkemelere giderken yapılan genel aramalarda uygulananları protesto etmek için bu haftadan itibaren ziyarete çıkmayacaktık. Neyse, sabahleyin bunun için yazdığım dilekçeyi idareye verdim ve olacakları beklemeye başladık. Burada her hücre ayrı bir gün ve sabit bir saatte görüşe çıkıyor. Bizim görüş 10.00'da başlıyor. Tam bu saatte gardiyanlar kapıdan girip diğer arkadaşların ve benim adımı okuyarak ziyaretçilerimizin geldiğini söylediler. Bizde onlara çıkmayacağımızı……..... .....……(uzunca bir bölüm karalanmış, nedeni ise ortada)

Ben ve ..... arkadaşta ufak sıyrıklar ve morluklar dışında önemli bir şey yok. Ama .....'in durumu bayağı kötüleşmişti. Biliyorsun o 2. ekip ve bugün 70. gündeydi. Neyse ki yaptığımız masaj ve diğer bakımla kendine geldi. Şimdi üçümüzde canavar gibiyiz. Bakalım gelecek haftayı bekliyoruz. Hareketsiz günlerden sonra böylesi bir şey biraz hareket getirdi bize.

Tabi gün bu kadarla bitmedi. Akşamda bu sefer daha sevindirici şeyler oldu sizden, ...'dan ve .....'den 3 APS aldım. .....'nun herkese selamı var. Canavar gibi oldukları, zaferde mutlaka görüşeceğimizi yazmış. Eee bu hafta boyunca mektup konusunda bol meyve veren bu ağacı bayağı taşlayacam. ..... bir de "Birader"in bir şiirini yollamış. Vallahi müthiş güzel. Ondan hala bir faksın dışında haber alabilmiş değilim. Mektupları ya orada ya da burada takılıyor. Krize girecem yav…

Neyse yoldaş, saat gece 02.00 yaklaşıyor. Şimdilik (ilk sefer için tabi) bu kadar olsun. Sizi özlemle sımsıkı kucaklıyorum

HEP BENİMLE OL
HEP SENİNLE OLACAĞIM
KENDİNE İYİ BAK

Sevgili Sibel Yoldaş, merhaba,

Baktım senden ses seda yok, ben yazayım bakalım dedim. Nasılsın kocaman yürekli yoldaşım. Eminim moralin çok iyidir, ya sağlığın. Bu konuda size bazı önerilerim olacak; öncelikle her gün ılık duş alın. Çünkü cilt kuruyor, bunu önlemek gerek. Eğer vitamin alıyorsanız (biz almıyoruz) mesele yok, ama eğer almıyorsanız günlük şeker tüketimini biraz kısın. Çünkü şeker vücuttaki B1 vitaminini tüketiyor ve bu da beyine, merkezi sinir sistemine zarar veriyor. Bir de günde asgari üç litre su içmeye zorlayın. Böylece vücudun su kaybını asgariye indirirsiniz. Tamam, bu konuda anlaştık.

Annen geliyor mu yoldaş, ya baban? Ne diyorlar? Nasıllar? Özellikle annene sevgi ve selamlarımı iletirsin. Merak etmesin, sonunda zafere ulaşan biz olacağız.

Şimdilik bu kadar yoldaş. Eğer yazıyorsan o güzel şiirlerinden bana da yolla.

Sevgi ve özlemle kucaklıyorum.

15 Şubat 2001

Sevgili Sibel Merhaba,

Nasılsınız. En son gönderdiğin 31 Ocak tarihli mektubun elime ulaşmıştı. Sonra bir faks .....'den aldım. ..... anadan da iki mektup. O son mektubu 6'sında postalamış. Ve benim gönderdiğim mektuplar henüz elinize ulaşmamıştı, diyor. 8 gün daha geçti umuyorum mektuplarım elinize geçer. Son göndereceğim mektup iadeli taahhütlü olacak bir de onu deneyeceğim. Yarın sabah bu faksla birlikte yola çıkıyor. Faksı da sırf bu yüzden yazdım. Duruma göre siz de faks çekerseniz iyi olur. Bugün annemle kız kardeşim ..... ziyaretime geldi. Sağlığım yerinde, sen nasılsın nasıl gidiyor asıl haberler siz de. Annemlere de mektup yazmayı düşünüyorum külfetli oluyor ama olsun bir süre masraftan kaçınmamayı düşünüyorum. Tek kişilikte kalmaya devam ediyorum. Gazete mektup volta derken gün bitiyor. Hatta zaman yetmiyor şu an gece 02.30 galiba… sevgilerimi gönderiyorum…

.....

27.02.2001

Merhaba Sibel Yoldaşım,

Sana sigara "yakarak" başladım yazmaya. İnsanların "beğenmediği", "tersine gideceği" şeyleri seviyorum, sırf gıcıklıktan değil. .....'e bundan bahsetmiştim, ama yine "tersinden" olarak. Buradaki, gerçekten "püf" olan anlamı yakalarsın sen, uzattırma bana. Olmadı, seninde beğenmezliğin tutarsa, "yak" gitsin mektubumu sen de. İnsan sevdiği şeyleri de "yakar": Sigara gibi, mesela mektubu da.

.....'la da mahkemeye gitmiştik. Yahu cidden sevmişim ben bu adamı. Aktardıkların, önce, o birlikte gittiğimiz mahkemeye götürdü beni, sonra Ümraniye'deki bir yıla. Onunla ne sevimli "mavralarımız" olurdu ya, tadı damağımda. Mavra diyorum da, öyle bilinen cinsinden değil. Ne bileyim, bence onlar, daha önce geçilmemiş yollarından bir gönül yolculuğu idi. Sevimli, çocuksu, hatta onun bana-benim ona sinir olmalarımla zenginleşen lafmuharebeleriyle.

Biliyor musun, senin "didaktik" mektubuna cevap yazamamaktan korkuyordum. Eh ben de bunu lak-lak-tik bir mektupla kırabilirdim ancak. Umarım, yine de, cevap yazmış olarak sevindirmiş olurum seni.

İnsanların, kendi karakterleriyle var olmalarını kesin benimsemişimdir. Senin uzak duran, biraz kendi kendinin yontucusu keser sapı, biraz dışsal yalnızlığını, yine de tatmak istedim. Açıkçası "sempatiklik" sana yönelik bir silahtı o "duvar"da. Ama kesinlikle "ikiyüzlü"ce değil. Bir kent yabancılaşmasının soğukluğu vardı sende, bense bir bal arısı ile çiçek arasındaki kaynaşmalı doğal-kendiliğinden yaratıcılığı ve güzel sıcaklığını etlendirmek istedim.

Yahu böyle şeyler yazarak, zaten sizin ailede genetik olarak güçlü olan burnundan soluyan "hırs" kromozomlarını tahrik etmiş olucam, ve sen yazmak zorunda kalıcan, sonra ben…

Şu sıralar, mektuplar yoğunlaşmışken, yoldaşları, benimle yazışmaktan soğutacak "taktikler" bulmam lazım. Elimi kalemden ve vicdanımdan soğutacak bir şeyler.

28.02.2001

Bir gün sonrası, devam ediyorum.

Hala sabah. Acaba şu anda ne yapıyorsunuz. Burada havalar bir-kaç gündür karlı ve yağmurluydu. Ama havası temiz. Bizim Ege'ye benziyor. Özlemişim. Havanın küçük bir esintisi, bazen mayhoş ılıklığı ta çocukluğumu alıp getiriyor anılarla. Çocukluğum çoğunlukla sokaklarda geçti. O yüzden her mevsimin her gününün bile, tenime değdiğinde kendi kokusu, ıslaklığı, sıcaklığı… izi vardır zihnimde. Kışları çoğunlukla travmatik acılarla yüklüdür. Yoksulluk çaresizliğinin sokaklarda buğulanan soluğum… tüter hala duygularımda. Yazın toprak kokusu… Mart ve Nisan'ın çiğ düşmüş yeşil kokusu. Dağa çıkardık, odun çalmak için. Bir de pamuğun nemli havasızlığı. Ama kadınlar arasında o çocukluğumla pamuk toplamak çok hoşuma giderdi. İnsanlar orada basit ve güzeldi. Yalın bir hoşluk ve insancıllıkla… Yarışırlardı benimle, en çok toplama konusunda. Durup seyrederlerdi benim toplayışımı. Ama 'ener' denilen baş-toplayıcı vardı. Bu, çok toplayıcam diye hiç ilgilenmezdi benle. Pamuk, salise-salise birikir, onun hafifliği, öyle 'ağırlaşır'ki, para etsin. Gözünü, sere serpe gelin beyazlığına bürünmüş kozalaktan ayırmayacaksın, elinin çabukluğu, geride bıraktığın boşaltılmış fidanlarla ölçülür.

En çok, önüne bağladığın pamuk torbasını, bazen bastırman gerekiyor, ezersin o beyazlığı, birden o bembeyazlık, çuvalın karanlık bir köşeciğine siner, kararır, büzüşür, küçülür, işte o zaman

şaşırır ve tuhaf üzülürdüm. Beyaz, çocuktur bende –mevsimi, kırmızı. Çünkü çocuk mevsimlere yalnızca yüreğinden bakar dünyaya.

Kitaplardan bahsetmişsin. Özledim kitap okumayı. Hala alınmadı. Roman alınacak diyorlar. Yalnız birilerinin getirmesi gerek. Dışarıdaki hevaller, babamlara bırakırlarsa iyi olur. Onlar kitap işlerinden anlamaz. Zaten okuma-yazmaları yok. Gazete okuyorum, hani nerdeyse ıcık-bıcık her şeyini. Koşullar, yalnızlık… sıkıcı da oluyormuş. Oysa hep sevmişimdir yalnızlığı ya, onun böyle bir yüzü de var, kabullenmem lazım.

Canım Sibel hevalim,

Umarım mektubumla seni sevindirmiş olurum. Gerçi yazmak isteyebileceğim bir mektup olmadı ama her ikimiz de "ne çıktıysa bahtımıza" tevekkülüyle "idare edelim" (Yahu bu son cümleleri ben mi yazıyorum.)

Neyse be yoldaş, birlikte başladığımız yürüyüşün acı-tatlı meyveleri olsun bu mektuplar. Toprağa, çeşitli renkli şeyler götürelim ki çocuklar hep "beyaz" baksın, kırmızı koksun yürekler. Gül ve Toprak… (Bunu mektubun sonuna yazılmak istenip de bir türlü yazılamayan en güzel söz say)

BİTTİ!!!

28.02.2001

Merhaba Sibel,

Bu sana yazdığım ikinci mektup. İlk mektubunun yanıtını hemen yollamıştım sana. Aradan epeyce zaman geçtiğinin farkındayım. Beni bağışlayacağını umut ediyorum. Son dönemde mektuplara o denli ağırlık verdim ki ve de tahmin edebileceğin gibi önceliği F tiplerine verdiğimden sizleri biraz ihmal etmiş oldum. Sizin orada birlikte olduğunuzu düşünerek ve yazdığım her mektubun hepinize de yazılmış olduğu düşüncesi biraz ağırlığa mal oldu. Bundan sonra hiç ara vermeden devam taa ki benden bıkana, yeter artık diyene kadar. Kendimi ancak bu şekilde affettirebilirim.

Can dostum, dün mahkememiz vardı. Bizimkilerin geleceği heyecanıyla gitmiştim mahkemeye, düşünsene onca şeyden sonra onlarla kucaklaşmak, dokunmak ve de asıl önemlisi konuşabilmek ne kadar güzel olurdu. Hangi cezaevinde olduklarını mahkeme bilmediğinden celp yazılmamış. Şimdiki yerlerini öğrenip tekrar celp çıkartacaklarmış. Tabi sanki o zamana kadar o cezaevinde kalacaklarmış gibi. Her zaman evdeki hesap çarşıya uymayacağına göre. Biz bu oyunu bozarız. Mahkemede hiç bir şey olmadı tabi ki. Kalabalık izleyici ve dinleyici de gelmişti mahkemeye. Onları görmek bile dünyanın en güzel şeyiydi. Bizimkilerin gelmemesini onlar dengeledi. Seslerini duyup yüzlerini gördüm ya o yeter bana. Sen nasılsın can dostum. Seni ve sizin durumunuzda olan dostları çok merak ediyorum. En son avukatım gelmişti buraya o zaman duymuştum çok kilo kaybettiğini. Gülümsediğini, iyi olduğunu duyunca dünyalar benim oldu. Aysun'unda iyi olduğu haberini aldım. Canım dostum sizi o kadar çok özlüyorum ki hep yanınızda olmak istiyorum. Her an her saniye türkülerinize, şiirlerinize ortak olmak istiyorum. Gerçi buradan da o ortaklığı paylaşıyoruz ya yine de yanınızda, başucunuzda olmanın hazzı kadar olmuyor. Yine de dostluğumuzu, ortaklığımızı, ortak ülkümüzü büyütüyoruz hep birlikte. Her şeye rağmen yine hep beraberiz. İki buçuk yıl oldu buraya geleli ve hiç yalnız kalmadım. Bundan sonra da daha da kalabalıklaşarak büyütüyoruz sevdamızı.

Yaşamın o müthiş döngüsü devam ediyor yine. Tüm gelişmeler yine bizden yana. Son krizde daha sonuç değil ancak neden olabilir. O müthiş devinimin. Yıkacak olanın ve de o yıkıntılardan yepyeni bir yaşamı kuracak olan o müthiş devinimin bir nedeni. Aslında söylenecek çok söz de yok. Yeni bir kriz değil ki bu. Yılların getirdiği anamalcılığın doğal sonucu sanki yeni bir şeymiş gibi yutturmaya çalışıyorlar. Sağlıklı olan hiç bir şey asla birisinin diğerine "son" demesiyle ekonomi çökmez. Ekonomik konularda pek iyi değilimdir ya bildiklerim, öğrendiklerim bunun böyle olduğunu söylüyor bana. Her şeyiyle iflas etmiş bir ekonomi asıl önemlisi de başbakan yardımcılarından birisinin itiraf etmek zorunda kaldığı gibi sisteme olan güven bitmiş durumda. Elbette bu bizim yeni öğrendiğimiz bir şey değil. Biz bunu çok önceden biliyorduk. Asıl önemlisi bunu artık gizleyemeyecek duruma gelip en yetkin ağızlardan söylenmeye başlaması.

Tüm emperyalistler panik halinde zayıf halkanın kopmaması için çaba içerisine girdiler. Ne gelecek olan milyonlarca dolar ne de Bush'la yapılan telefon görüşmeleri kurtarabiliyor. Sadece medyanın yapay moral aşılama gayretleri var. Yine de satır aralarına baktığında tüm gizleme çabalarına rağmen o moral bozukluğu okunuyor hem de panikle birlikte. Hem de son dönemde aynı ruh halini yaşıyorlar. Kaderleri diyorum ve gülüyorum can dostum. Operasyonlardan sonra da aynı ruh halindeydiler. Alt üst oluşları engellemek için deprem sonrası nasıl emperyalistler devreye girdilerse şimdi ekonomik olarak da aynı misyonu yükleniyorlar. Son bir hafta da çok ilginç gelişmeler oldu. Dalgalar yayılmaya başladıkça etkilerini daha net göreceğiz hep birlikte. Yeni bir dönem başladı derken söylediğimizde buydu tam olarak.

Beni sorarsan iyiyim moralim çok iyi. Zaten sizinkinin iyi olduğunu bilmek dimdik ayakta görmek sizi moral kaynaklarından en büyüğü. Burada hızlı tahliyeler oldu. Altı kişiden bir anda üç kişiye düştük. Altı kişilik koğuşta üç kişiyiz şimdi. Altı kişiye dar geliyordu. Diğer arkadaşlarla benzeşmeye başladık. Diğer şeylerdeyse bir farklılık yok. Aynen daha önce yazdığım gibi her şey. Ceza kesilse de ayrılsam artık buradan izleyici olmak istemiyorum artık.

Can dostum sana daha neler anlatabilirim ki. Hem çok şey var hem de yazamıyorum. .....ve .....'den birer mektup aldım. Çok sevindim. Zaten gelen her mektup beni havalara uçurmaya yetiyor. Öyle seviniyorum ki. Başta da belirttiğim gibi bol bol mektup yazıyorum. Edirne'den mektup alamadım daha. Onları merak ediyorum. Tekirdağ F tipinin de açıldığını duydum. Gidenleri merak ettim, hiç tanıdığım dostum var mı acaba diye. Neyse öğrenirim ve varsa en kısa sürede yazarım onlara.

Sen kendine iyi bak. Zaten dostların sana iyi baktığına hiç şüphem yok. Diğer arkadaşların durumunu da merak ettim. Yeni bir şey öğrenemedim hiç. Ama iyi olduklarını hissediyorum tüm benliğimle.

Can dostum sizi ülkümüzün olanca sıcaklığıyla kucaklıyorum. Herkese selam söyle. ..... ablaya, ... 'e, ... 'e ve Aysun'a ve .....'e. Hepinizi çok seviyorum.

Özlemle sevgiyle… Gülümsemen hiç eksilmesin yüzünden.

Seni seviyorum.

Canım Sibel,

Dün senin arkandan hemen faks çektik Bayrampaşa hastanesine. Saat on bire yetiştirdik ama hemen sonra sizin Kartal'a götürüldüğünüzü öğrenince faksı isteyip bu sefer Kartal'a çektik. Umarım eline geçer. Dün de eşyalarla birlikte ufak bir not yollamıştık. Notları ve eşyalarını aldığına dair mektubunda bize bildir. Kirlilerini de yollarsın bize. Koşullarını tahmin ediyorduk .....'den dolayı. Sen de anlatmışsın. Sıcak su konusunda biz de doktorlarla tekrar konuşuyoruz. Yoldaşlar 30 Mart'ta düşünülen şeye bugün başladılar. Buradaki bütün arkadaşların, ... çok çok selamları var. Hepinizi öpüyorlar. Dün ..... yoldaşın annesi geldi görüşe, gelişmeleri anlattık. Sizinkilere ve diğerlerine sizin Kartal'da olduğunuzun haberini yolladık. Cuma günü de faks çekip her yere haber vereceğiz. Sen kendine iyi bak ve her an seni düşündüğümüzü unutma. Akşam dokuzda şarkılarını, şiirlerini okuduk. Eminim sen de söylemişsindir. Dün .....'den mektup geldi. İyiymiş, çok selamı var. Biz herkese senden selam yazacağız merak etme. Seni çok seviyoruz. Nergiz'e, ...'ye ve .....'e de selamlar.

Aysun

Canım, Bitanem, Yüreğim, Güneşim Benim,

Mahkemeye senin için gitmiştim. Döndüğümde yoktun… Seni ölesiye çok seviyorum canım, ölesiye çok… ..... hediyene çok sevindi. Seni çok sevdiğini, ama çok sevdiğini söyledi. Annemlere senin hastaneye götürüleceğini söyledim. Bayrampaşa'ya dedim ama onlara sonradan (görüşme sonrası ..... hevalin annesiyle) haber ulaşmıştır. Sana her gün yazacağım yüreğim, güneşim benim. Kandıra'nın, ...'in selamlarını aldık ve tüm bu yoldaş yüreklerinin sıcaklığını sana yolluyoruz. Sıcak, sımsıcacık sarsın seni. Sana kitap yollamaya çalışacağız. Ama ben ne olur ne olmaz diye sana şiir yazdım. Canım benim ne olur beni yalnız, bizi sensiz bırakma… Sana inanıyor ve güveniyorum. Hep seninle olacağım, olacağız, hep bizimle ol. Olacaksın biliyorum. .....'a ve .....'e hemen yazacağım, sen ayrıntılarla yorma kafanı. Ve seni çok ama çok sevdiğimi unutma sakın, seni çok sevdiğimizi unutma. Unutmazsın biliyorum. Kardeşin, kardeşten öte yoldaşın olmaktan tarifsiz bir gurur duyuyorum. Seni seviyorum. Hem de nasıl! Ölürüm ben sana...

Canım, ... heval mahkemeye gitti, ... uyuyor. O yüzden onlar sana yazarlar sonra. Her akşam dokuzda, her gün, her saniye seninleyiz. ..... senin için akşam "biz kazanacağız" parçasını söyleyecek. Onu duyacağınızı bildiğini söylüyor. Seni sımsıkı kucaklıyor ve öpüyor, öpüyorum… Mutlaka görüşeceğiz!

Sibel, canyoldaşım, kurban olduğum!

Seni tanımak kısmet olmadı diye mi bana böyle yapıyorsun? Her fotoğrafta farklı bir ifade. Seni kafama nasıl yerleştireceğimi şaşırdım. Ama bu fotoğraftaki halin yok mu…

Homeros'u getirtmiştim, iki haftadır kitaplar idarede ben burada bekliyoruz, heyecanla onlara kavuşmanın hayalini kuruyordum. Şimdi, boşver, diyorum, gelmezse gelmez Homeros. Homeros'un kahramanlarını fersah fersah aşan canlarımız var şimdi. Seni düşünüyorum. Tanrıça heykellerini kıskandıracak aydınlığına bakıyorum yüzünün, dalıp gidiyorum. Bizim, diyorum, 29 kiloluk devlerimiz var ki, Aşil'den, Odysseus'tan asla aşağı kalmaz yiğitlikte. Onların heybetli görüntülerine gerek yok; devrimin gücü bizde 19 kiloluk devler yaratıyor. Troya savaşları on bin yıl mı sürmüştü, daha mı fazlaydı? Bizde otuz yıl oldu. Bizim Hektorlarımız, Agamemnonlarımız bir değil, beş, on değil, otuz yılda bin kuşak yetişti böyle. Şu son yaşadıklarımız… Al işte, bu baharı biz getirmedik mi? Kışın dondurucu soğuğunu cehennem ateşleriyle kırıp, cemre gibi toprağın göğsüne düşen en değerli tohumlarımızla, alev alev, hücre hücre hazırlamadık mı bu baharı? Belli ki güzel günler baharla birlikte gelecekmiş, belli ki sıkmış dişini toprak, beklemiş sabırla. Ve şimdi tüm dünya yüzeyini saran kabuk kabarıp çatırdıyorsa, her yanı mis gibi isyan kokuları kaplıyor, tohumlarımız bire bin, milyon verecek sürgüne duruyorsa… biz çıkıp bağırmayalım 'işte bu gerçek bir bahar, bizim baharımız bu' diye de kimler bağırsın? Hazırız yoldaşım, hazırız, en bereketli hasatlara hazırız.

Sana, kanatlı sözler söylemek istiyorum, olmuyor, ne desem olmuyor. Ama var, bizde ne Homeros'lar var, bak gör, onlar sanatın her dilinde yeniden üretecekler bu destanı. Bak o zaman ne kanatlı sözler saçılacak ortalığa. İnsanlığın en değerli hazinesi olacak bunlar. Hani Çevtsov'un 'cennet'dekilere gururla okutacağı türden. Bakın, diyecek, bu son kavgamızdı, tarih öncemizde; en vahşisi ve ama en büyük kahramanlıklarımızın beşiği olmuştu ve biz şimdi ta buralara gelmişsek ondan aldık gücümüzü, emrimizi, her şeyimizi…

Bana yazma, kendini hiç yorma, iyi olduğun haberlerini alayım yeter. Anlaştık mı? Gözümün nuru, yiğit yoldaşım, seni çok seviyorum.

Merhaba tatlı (bak bunu mektubunu okuduktan sonra kalem kendisi yazdı) canyoldaşım Sibel,

Senin ve oradaki diğer yoldaşların 18 Şubat tarihli mektubu yaklaşık bir hafta kadar önce geldi. Sizinkilerle birlikte ..... yoldaş, "Biraderim" ve bizim ufaklıktan da birer APS almıştım. Önceliği onlara verince (onlardan ilk mektuplardı) ve daha önce de diğer yoldaşlardan gelen mektuplar birikmiş olduğu için bu sefer arayı biraz açtık. Ama neyse ben de bu ve önümüzdeki haftayı mektup haftaları ilan ettim. Böylece telafi ederiz aradaki açığı.

Bugün Evrensel'de bizim analar vardı. Sakine ana, babaanne ve diğerleri. Yoldaş gerçekten 30 kiloya mı düştün? Şışşşşşt, dur bakalım, ne öyle… Nasıl anlaşmıştık, bak sıramı kapabileceğini zannediyorsan buna hiç kalkışma, yakarım bir şeyleri böyle bir şey olursa. Hem bak, senin önünde ilk bayan Leninist olmak gibi bir şans dururken erkek yoldaşlarına haksızlık etme böyle. Nerde kaldı "eşitlik"!? Sonra senin o inceliğin ve nezaketin, yapma gözünü seveyim… Böylesi bir eylem içinde ne kadar doğru olur bilmiyorum ama umarım ciddi bir şeyin yoktur. İnsan bir yandan zaferin ancak "göğü fetheden savaşçılarımızla" ölümsüz "Murat"larımızla geleceğini biliyor ama aynı zamanda yoldaşlarının kılına zarar gelmemesini, o büyük günün coşkusunu birlikte yaşamanın doyumsuz isteğini arzulamadan edemiyor… kendinden önce bir başka yoldaşın ölümsüzleşmesine razı olamıyor. Bu yüzden "bomba gibi olmaya" devam et yoldaş. Bak biz buradaki yoldaşlarla 200'ü hedef olarak seçtik bile. Bense acaba bu bile yetecek mi bizi yatağa düşürmeye diye kara kara düşünüyorum.

..... yoldaş bugün selam yollamış. Spora başladığını yazıyor. Zaten daha öncede hafif egzersizler yapıyormuş. ..... yoldaşsa "konumundan" dolayı mecburi sporcumuz. (Laf aramızda F tipleri hepimizi birer Arnolt yapacak bu gidişle. Kol kaslarımız bir gelişti görme) Bense zaten ilk günden beri spor yapıyordum. Eh tahmin edersin Ümraniye'nin verdiği bir alışkanlık işte. Kolay vazgeçilmiyor. Hem bayağı iyi de geliyor. Bu aralarda yapılan yer değiştirmelerle birlikte yanımıza getirilen Veli Dayı (Vatan 1. ekip) sayesinde zaten bir dakika oturmaya dahi fırsat bulamıyorum ki. Çok dinç biri 150. güne gelmesine rağmen her gün havalandırmayı yıkıyoruz, koğuşu temizliyoruz. Bol bolda volta atıyoruz. Bir de şu her gün 100 defa (abartısız ve istinasız) çıkılan merdivenlerde eklenince bizim spora, dinç kalmada ne yap. Yav ben ne kadar geveze biri oldum böyle sana yoldaşlardan bahsedecektim yine kendimi anlatmaya dalmışım. ..... ve ..... yoldaşlar canavar gibi. Bugünlerin (86.gün) doğal etkileri dışında bir şeyleri yok. Moral ve coşkuları kabına sığmaz bir volkanı andırıyor. Yani onlar hakkında yanılmıyorsunuz. Ama ..... yoldaş hakkında müthiş bir yanılgı içindesiniz. Bu konuda bizim (delikanlılar) camiasından sır çıkmayacağı (en azından bir kaçımızdan) biraz çatlayacaksınız. Sana şu kadarını söyleyeyim adamda müthiş bir değişim yaşanıyor. Neyse bunu ..... yoldaşa da yazacağım için burada tekrar yapmayayım. Öteki yoldaşlarda canavar gibiler. Garibim tek teklerden üçlülere geçti ama orada da tek başına kodular onu. Biz buradan yolladığımız selamlarla canının sıkılmamasını sağlayalım dedik ama adam zaten doğal yaratıcı. Şimdi, yanındaki üçlülerde, üç kişi kalan diğer arkadaşların canı sıkılmasın diye, onlarla, bol bol "muhabbet" ediyormuş. Burayı içinden oku (çünkü kimseye söyleme demişti) en son yolladığı selamında senin ona yazdığın bir şiirini de yazmış. Hani şu sizin pembe evinde içinde geçtiği şiir. Senin tüm şiirlerin gibi bu da bayağı hoşuma gitti… Bizim ..... yoldaşa buradan bol bol kesme şeker yolluyorum. O da bunları suratıma atamadığı için kuduruyor. Bir de yemesini rica edince (bu aralar kıramıyor beni) hepten küplere biniyor. Onu çok şeker bir yoldaş yapacam… Bizim çiçekçi yoldaş burada da boş duramıyor. Adam doğal üretim merkezi, böyle dört yoldaş daha olsun devrimden sonraki 5 yıllık planların tüm gereksiz işlerini bir ayda tamamlarız. (şaka şaka) Bir harika şeyler tasarlıyor ki sorma gitsin… "ihtiyar" "pekmezci" yoldaşımızsa "olgunlaşmış sosya-

lizmi göreceğinde hala kararlı. Gerçi benim hızıma arasıra yetişemiyor (anlıyorum aslında onu, romatizma, kireçlenme vs.) ama yine biz ona çok lafını ettiği ve yüreğinde duyduğu günleri göstereceğiz… yeni yoldaşlarsa bir harika onlardaki sıçramayı, gelişimi ve coşkuyu bir görmelisiniz. Gerçi mektuplarından bunu anlıyorsunuzdur… Gebzeli "kahramanımız"sa buraya getirildikten sonra hepimizin gözbebeği oldu. Onu el üstünde tutuyoruz. Yoldaşın sağlığı bayağı kötü. Daha tedavisi tam bitmeden alıp getirmişler onu hastaneden. Diğer arkadaşların yardımıyla ihtiyaçlarını karşılıyormuş. Ama Allahtan yanında bizden biri varda o ilgileniyor bakımıyla. Ama coşkusu duyulmaya değer. Bize yaşattıkları da… Yoldaşımızı görmesem ve çok sık merhabalaşmasak da hala etrafına ışık, inanç, azim ve kararlılık saçmaya devam ediyor. Onu tanıdığım, onunla birlikte olabildiğim için şimdi kendimi daha mutlu ve şanslı sayıyorum. Ne şanslıymışız be yoldaş değil mi? Kısacası (amma da kısa oldu ama) bizi merak etmeyin. Tamam.

Yoldaş mektubunda bahsettiğin o sevindirici gelişmeleri, aslında artık bir süreklilik arzeden gelişmeleri ben de büyük bir mutlulukla takip ediyorum. Emperyalist sermaye buhranın da ötesinde tam bir yıkım yaşıyor. Kendi aralarındaki pazar savaşları artık öylesine boyutlandı ki dünyanın her yeri kaynayan bir kazan. Ortadoğu ve Afrika zaten "herkesin elinin" dolandığı dipsiz bir kuyu… Balkanlar, Latinler ve Asya'daki restleşmelerde buna eklenince senin de dediğin gibi yeni bir paylaşım savaşının tüm koşulları mevcut. Silah indirimlerindeki restleşmeler, ABD'nin yeni savunma projesi (uzay savaşları) etrafında dönen tartışmalar vb… Zaten emperyalizmin bu olasılığa göre de hazırlıklarını yedekte tuttuğunu gösteriyor ki bugün devam eden bölgesel savaşlar zaten bu (paylaşım) savaşının başka bir biçimi değil mi? Bunun yanında asıl önemli olan ve tüm gelişmelere kaynaklık eden, emperyalist-kapitalist dünyanın içinde bulunduğu derin kriz… Meşhur "domino teorisi" öylesi bir hal aldı ki (yaşanan gerçeklikte) en baştaki taş yıkımı başlatıyor ve son taş, daha tersine devrilmeden, yıkımı bu sefer daha derinden tekrar başlatıyor. Asya'nın "sevimli (sevsinler) "kaplanları"nın başlattığı, daha doğrusu su yüzüne vurduğu en son bunalımdan sonra çok açık görülmüştür ki artık çeper kapitalist ülkelerde hapsedilmeye çalışılan krizlerin etkileri mutlaka emperyalist ülkeleri de vuruyor ve vurmaya da devam e-

decek. (sadece ABD ve Londra borsalarındaki sermaye kayışları bile bunu çok açık göstermişti) Sonrasında Latinlerden ve diğerlerinden esen dalga bunu daha da açık ortaya koymadı mı zaten.

Bilmem dikkat çekiyor mu ama şimdi bu kabus Japonya üzerinden bekleniyor. Zaten uzun süreden beri debelenen Japon sermayesi yeni ve derin bir kriz sinyalleri veriyor. Tahmin edersin ki bu sefer ki diğerleriyle kıyaslanamayacak etkiler yaratacaktır. Hele bir de Japon emperyalizminin diğer emperyalist-kapitalist ülkeler ve özellikle ABD'deki sermaye yoğunluğunda düşünüldüğünde tablo daha da çıplak çıkar ortaya. Neyse bunu hep birlikte görecez. Yalnız dikkatini çekiyor mu yoldaş? Dominonun ilk taşı hep en güçlü ekonomiler olarak lanse edilenler oluyor. Sermaye birikiminin doyumu ve yoğunluğu yaşamla tezatlık gösteriyor, uyuşmuyor.

Hep söylediğimiz gibi emperyalizmin bu krizlerden "kurtuluşu" için (aslında yok böyle bir şey) ekonomik ilhak sürecini derinleştirmek ve sürdürmekten başka çıkar yolu yok. Bu da beraberinde dünya halklarına yıkım geliyor. Bu da doğal olarak emperyalist sermayeyi attığı bumerangla kendini vurur konuma düşürüyor. Büyük bir sıçrama gösteren ve belli güç biriktirme dönemleri yaşamda kesintisiz olarak devam eden enternasyonal hareket tam bir hayalet şimdi emperyalistler için. Daha önce de Ümraniye'deyken sık sık yaptığımız toplantılarda da dediğimiz gibi bu hareketin mutlak sonuçlarını doğurması için üzerindeki zaafları aşması, bir sorgulama yaşaması ve her şeyden önemli olanakla bilimsel doğru ve güçlü bir "irade" etrafında harekete geçmesi gerekiyor. Bunun için belli bir sürece ihtiyacı var. Ama sevindirici olan şu ki hareket bunu aşacağının tam dinamiklerini gösteriyor ve bitiş dinamiğine sahip değil.

Türk tekelci sermayesi ise bir yandan kendi yapısal kriziyle debelenirken diğer yandan ise dünya krizinin sonuçlarını da çok yakından hissediyor. Derinleşen tam "ekonomik ilhak" sürecinin getirdiği yıkım, sefalet ve sermayenin kendi arasındaki kapışma – ki kafa koparma boyutlarında yaşanıyor- TC'yi daha da güçsüz ve alkışsız kılıyor. Sefalet ve yıkıma değinmeme bile gerek yok sanırım. Bence asıl önemli olanda bunların kitlelerde biriktirdiği patlama dinamikleri. Bu biraz sıçramalı ve zorlu geçeceğe benziyor ama yıkım daha fazla biriktiremeyecek kadar ağır ve dolu her an bir çatlak arıyor patlamaya dönüşmek için. Bence bu çok yakın.

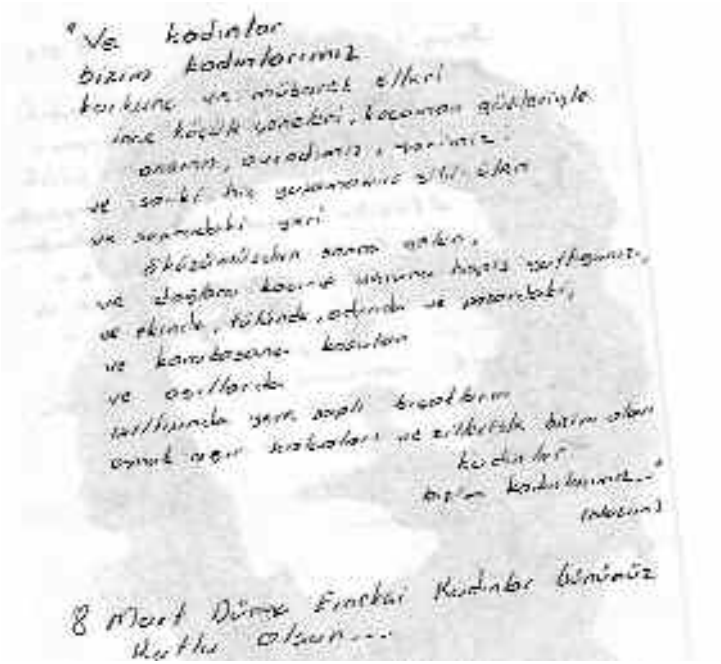
İşte şimdi bizim cezaevlerinden yükselttiğimiz Ö.O da TC'nin içinde bulunduğu bu bütünsellik içinde düşünülüp değerlendirilmeli. F tipleri saldırısını sadece zindanlara hapsetmeden, esas içeriğine uygun olarak, bir bütün olarak, devrimin teslim alınması stratejisinin en önemli ayağı olarak ele almak tarihi bir zorunluluk. Burada da Ümraniye'de üzerine çok konuştuğumuz noktalar önem kazanıyor. Ama koşullar hiç olmadığı kadar bizden yana ve zafer çok yakında hissettiriyor kendini. Bence de haklısın yoldaş şu an karşı tarafa acımakta. Ve geleceğe güvenle bakmakta. Bak bende aynını yapıyorum. Hatta şimdi "bal gibi tatlı şekerimden bir tane alıp, suyumdan da iki yudum çekip" geleceğe gülümsedim bile.

Biliyor musun yoldaş, ben burada havalandırmadan gökyüzüne bakacam diye boynumu kıracam neredeyse. İki karış yer, bir de çevresinde zebella gibi binalar olunca gökyüzünde ancak bir karış gözüküyor tabi. Allahtan bu tür şeylere, yani bulutların güzelliğine falan düşkün biri değilim. Yoksa benim için bayağı kötü olurdu onu böyle seyretmek. Hatırlarsın belki bir keresinde bulutları gösterip ne güzel demiştin ama ben sadece "hıı-ı ne var bunda" demiştim yalnızca... ne yapayım be yoldaş kazmayım işte. Bak bizim havalandırmada pencerenin üstünde çatıysa duvarın tam kesiştiği yerde (bu tariflerime hasta oluyorum) topraktan bir kuş (şaka) yuvası var. Eminim sen ve başka bir çok yoldaş bu manzara üzerine şiirler yazardı ama ben yuvaya bakıp bakıp burayı boyayan boyacının yuvanın yarısını da boyamış olmasından başka bir şey görmüyorum. Sorun benim kazmalıktan olsa gerek. Ama yuva sahiplerinin ötüşlerine alışmaya başladım. Oldum olası nefret ederdim, şu sabah cik cik öten serçelerden. İyi serçe değil yoksa indirirdim yuvalarını. Ne yapayım dayanamıyorum sabah sabah cik cik te cik cik öten yaratıklara. Ama bunlar ciklemiyor farklı ötüyorlar ve böylece yırtıyorlar.

Vay be saat 12.00 olmuş bir günü daha yedik. Etti mi 87. gün, bende bir değişiklik yok ya sende? Biz daha çok günler ve 87'ler devirirz di mi yoldaş? Söz mü önce gitmek yok. Tamam.

Neyse yoldaş arka sayfaya güzel bir resim ve bir şiir yerleştirmeyi düşünüyorum. Bak hem bayağı da yazmışım, o yüzden şimdilik bu kadar olsun. Seni özlemle, sımsıkı kucaklıyorum. Hep benimle ol. Hep seninle olacağım. Mutlaka Görüşeceğiz.

Yoldaşın

Merhaba Sibel,

Size epey önce APS yollamıştım. Ama henüz cevap alamadım. Ben de, "bir de faks yollayayım, belki buna cevap gelir" dedim.

Bu kadar dar yere ne yazılır ki, bilemiyorum. Aslında çok fazla yazacak bir şey de gelmiyor aklıma. En güzel sözlerin, sizler tarafından tarihin defterine yazıldığı bu günlerde, şu kalemlerle ne yazılabilir ki? Sizleri çok sevdiğimiz ve özlediğimizden başka… Sana ve Aysun'a…

Bu akşam kan kırmızı şarap istiyor canım
Bu akşam dünyanın bütün özlemlerini
Bu akşam dünyanın bütün şarkılarını
Bu akşam beni yalnız bırakın
Bu akşam sizi düşüneceğim
Sizi ve kendimi yalnızca
Herkese sevgilerimi yolluyorum. Görüşmek üzere…

5 Mart 2001

Sevgili Sibel, Merhaba … (karalanmış)

Orada olduğunun haberini bugün aldım. Nasılsın? Ben ve buradaki diğer arkadaşlar iyiyiz. Seni, sizleri merak ediyoruz? Benim biraderi de 4 gün önce hastaneye kaldırmışlar ama tedavi kabul etmeyince, 4 gün hastanede tuttuktan sonra dün cezaevine geri götürmüşler. Durumu sanırım fena değilmiş. Bütün cezaevlerinden benzer haberler alıyoruz. Artık …….. (karalanmış). Ama bundan da … (karalanmış) olacak alacağı sonuç. Yüzlercemizi sığdırsınlar bakalım hastanelere!

Hevalim, şimdi yüreğimin her kıpırtısı seninle, sizlerle. Çıktığımız bu … (karalanmış) yolculukta önden gidenlerimle yüreğim. Daha önce de söyledim.....
……. (karalanmış)

Bize posta gönderebilme imkanın varsa ve bu seni yormayacaksa, haber iletirsen sevineceğim, sevineceğiz.

Artık …. (karalanmış) oynuyoruz …… (karalanmış) Fırtına koptu kopacak! Güzel günlerde, yeni ışıklı yolları birlikte adımlayacağız! Buna inanıyorum. Halay sürüyor ve omzunu omzumda hissetmek beni hep mutlu ediyor. Hep bizimlesin, hep seninleyiz. Mutlaka görüşeceğiz!

Yüreğimin tüm sıcaklığıyla kucaklıyorum.

.....

…

Sibel yoldaşşş… Nasılsın yoldaşşşş… demek kolların yoruluyor yazmaktan. Kurban olurum kollarına yoldaşım. Boşver sen, kısa kartlara yaz. Resim yap yoldaş resim. Yazına bakıp bakıp iç geçiriyorum. Keşke benim de şöyle güzel yazım olsaydı ne var…

Mektubunu zarfa koymayı iyi ki unutmuşum. Bir kere okumuş olacaktım ve çatı da… Böylesi daha iyi olmuş.

Ya yoldaş ya! Bana şu vücudun salgıladığı adrenalinin ne olduğunu bi anlatsana. Sözlük olsaydı bakacaktım. Bir de Türkçe bir kelime olduğundan şüpheliyim.

Sahi benim mektuplarımı gerçekten güzel mi buluyorsun? Ben hiçbir zaman beğenemedim yazdıklarımı. İkinci kez okuduğumda, çoğu zaman göndermekten vazgeçecek gibi oluyorum. Bir türlü asıl anlatmak istediklerimi anlatamadığımı düşünüyorum hep… Ama artık oluruna bırakmışım. Cümle mi düşük, ifade edememiş miyim? Boşver diyorum… Nasıl olsa karşımdaki beni anlıyor.

Yoldaş günlük ne kadar su tüketiyorsunuz? Tek kişi ne kadar tüketiyor? Benim 3,5 ile 4.5 litre arasında değişiyor. Zorlasam fazla içebilirim ama böbreklerime sancı yapıyor. Ben de zorlamıyorum. Bazen kendime şaşıyorum. 95-96'da uzun AG'lerde 25'li, 30'lu günlerde feleğim şaşardı. Baş dönmesi vs. sık sık olurdu. Ama şimdi, dengesiz bir sert hareket yapmazsam, tüm bunlarla hiç karşılaşmıyorum. Şimdilik tabi… Vücudumuz çelikten değil ki… İlerledikçe tepkiler verecektir elbet…

Senin için güzel bir şiir yoldaşım.
"Yürümek
Yürümeyenleri
Ardında boş sokaklar gibi bırakıp
Havaları boydan boya yarıp ikiye
Bir mavzer gözü gibi
Karanlığın gözüne bakıp yürümek
Yürümek
Dost omuzbaşlarını omuzlarının yanında duyup
Yüreğini yumruklarının içine koyup yürümek
Yürümek
Yolun başında pusuya yattıklarını
Arkandan çelme attıklarını bilerek yürümek
Yürümek
Yürekten gülerek yürümek.

Ben de yoruldum yoldaşcan… Dinlenelim di mi? Bak dışarıda hala yağmur yağıyor… Bırak kendini dışarıdan gelen ezgilerin sesine… Canım benim. Seni seviyorum… Sizi seviyorum…

7 Mart

Bugün de Aysun yoldaşımla başlayayım sohbete… Canım yoldaşım nasılsın? Sen kaç kiloya düştün… Biliyor musun bu eylem bir başka açıdan da işe yaradı… Zayıflamak isteyenler, rejim yapmak isteyenler için gün doğmuş oldu. Ölümsüzleşmezseniz bu kilo işi sizi epey idare eder. Ama eylemden sonra dikkat ederseniz tabii… aylardır açız diye, dünyayı yemeye kalkışırsanız, toparlak, tostoparlak olur çıkarsınız ortaya… Ondan sonra bir ömür boyu sürecek şişmanlık muhabbeti… Çekilmez vallahi…

Yarın 8 Mart… Size mutlaka bir kart yapar gönderirdim. Bu seferlik böyle olsun. Kartımı almış gibi kabul edin. Niye üzülüyorum ki… Yaparım şimdi buraya bir mektup kart. Bak şimdi:

Yoldaşlar

Nasıl buldun yoldaş? Şiir baktım ama bulamadım. Şiirle başlayacaktım. Şiirsiz, resimsiz renksizde olsa ben yüreğimin çizgilerini çektim buraya… Alın sizin olsun…

13 Mart'ta yaklaşıyor… Ne yapacağımız belli. O akşam, tüm hücrelere "yoldaşlarımız" konuk olacak. Bir kez daha anacağız

onları… Bir kez daha haykıracağız dalga dalga adlarını… Hem de en anlamlı günlerde…

Aysun yoldaşım, ...'e önerdiğim birlikte volta atmayı şimdi hepinize öneriyorum. Hadi yoldaş hadi… Tembel tembel oturma yatağın üzerinde… Önce şekerli suyunuzu alın. Üç bardak üst üste… Şekerli sakızınız var mı? Onlardan da alın birer tane… Hatta sakızı önce çiğneyip suyu sonra içerseniz, ağızdaki aroma tadıyla çok hoş bir tatla içmiş oluyorsun suyu. Sonra voltaya… Komüncü kim. Hala ..... mi? Komüncü yoldaş, herkese kaliteli sigara… 2001 önerimdir… Tamam mıyız yoldaşlar… Şimdi, önce sen Aysun yoldaşım. Güzel bir türkü patlat… Sesinin tüm güzelliğiyle…..…….....…
……. işte şimdi oldu… teşekkür ederim yoldaşım. Ağzına, yüreğine sağlık. Hadi ben gidiyorum. Unutma yoldaş her gün 14.00-14.30 arası… Zafere Kadar…

Bugün emekçi kadınların… sizlerin günü. Ezilenlerin en bahtsızları olan sizlerin… Mahkum edildiğimiz kölelik zincirlerini paramparça ettiğiniz gününüz. Acıları tattınız… Zulümlerin en ağırlarını yaşadınız… Sömürüye boğuldunuz. Ama açtınız bir kere kanatlarınızı özgürlüğün esen rüzgarına. Bu uğurda döküldü kanlarınız, ateşlerde yanarak çelikleştiniz. Çok bedeller ödediniz ve emeklerinizi toplayıp bir politik potada, proletaryanın mücadelesine armağan ettiniz bu savaş gününü…

Proletaryanın mücadelesi, emekçi kadınların yarattığı "savaş günleri" ile şimdi daha güçlü. Emekçi kadınlar, proletaryanın savaşının içinde, geleceği yaratma yolunda… Öne fırlayan önder ve savaşçılarıyla şimdi her yerde… fabrikalarda, tarlalarda, zindanlarda umudun ve özgürlüğün türküsünü söyleyerek yürüyorlar yarınlara… Proletarya, emekçi kadınların bu kahramanca şahlanışını, devrimimizi zafere ulaştırarak ödüllendirecektir.

Omuz omuza… Yürek yüreğe… birleşip karanlığı yırta yırta varacağız o büyük güne,

YAŞASIN
DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ…

8 Mart 2001

Merhaba Sibel,

Sana kocaman yazayım. Yok, yok, kağıt hemen bitsin diye değil. Ama nedense sen hep büyük yazıyorsun. Ben de senin gözlerinin bozuk olduğuna karar verdim. Büyük yazayım da yoldaş okusun diyorum.

Amaaaa, sen bu mektubu aldığında 100. günü belki de bulmuş olacaksın. Ve o zaman zaten sana okutmazlar yoldaşlar, kendileri okurlar. Di mi ....., ..., ... Hatta koro halinde, bir araya gelip okuyun üçünüz. Ama şu Macbeth oyunundaki üç cadı gibi değil. Evet Sibel yoldaş, biz muhabbetimize dönelim. Sen ne diyorsun bu işe. Yani insanlar bunca gün, açlığa nasıl dayanıyorlar ablam. Bu işin sırrı ne yahu? Kuantum'da, izafiyette var mı böyle bir şey? Yoksa çoktan, bütün bilimleri aştık mı biz? Dile kolay, daha bugünden 140. gün. Nasıl dolmuş, nasıl bir öfke biriktirmişse insanlarımız, tükenmiyorlar. Belki de intikam saatini görmek, tavuğun öcünün aldığı anı yaşamak istiyorlar. Bunun için belki de bekleyiş, tükenmeden bekleyiş. 96'da ne güzeldi be! Her haber izleyişimizde yüreğimizin yağları erirdi, "gözümüz açık gitmeyecek" derdik. Rahatça uzanırdık yatağa.

Ama şimdi tavuk için değil, öküzü boynuzundan yakalamak zamanı. Öküz de öküz değil, şişince kendini öküz sanan kurbağa. Küçük kırıntıların değil, her şeyin elde edilebileceği bir dönem yaşıyoruz. Sermaye dünyası hiç bu kadar zayıf düşmemişti. Hem ekonomik, hem de ideolojik olarak hiç bu kadar yıpranmamıştı. Ve hiç bu kadar korkmamıştı işçilerden. Geçen hafta, Nakkaştepe'de büyük patronlar bir araya gelmişler. Ama demişler, her ne pahasına olursa olsun, istersek batalım, ama şu önümüzdeki günlerde işçi çıkarmayalım. Bir tanesi dertlerini açık açık ifade etmiş: "Çerkezköy'deki fabrikaya giderken korkuyorum, her an bir şey patlayacak diye" Eğer burjuvalar, tatlı karlarından bile vazgeçebilecek noktaya gelmişlerse, işçi sınıfı muazzam bir fırsat

yakaladı demektir. Eğer kırıntılarla, yüzdelik zamlarla değil, devrimi hazırlamakla uğraşırsa, her şey umduğumuzdan daha kolay olur/olacak. Burjuva sınıfın toplum üzerinde hiçbir siyasal hegemonyasının kalmadığı tarihi anlar enderdir. Böylesi anlarda devrim sıçramalarla büyürken, sermaye dünyası olağanüstü bir hızla çözülür, kurumları darmadağın olur. İşçi sınıfı böyle bir fırsatı teperse, bir daha böylesini bulmak için üç beş yıl daha beklemek zorunda kalacaktır. Fakat günümüzün büyük adımları, gelecekteki daha büyük kavgalarla bize muazzam güç verecek. İster bu dönem zafere ulaşalım, isterse zafer beklesin, ama sonuca doğru önemli bir adım daha atıyoruz, bu kesin.

Diyeceksin ki, yoldaş, bu kadar gün sonra, ağdalı politikaya ne gerek vardı, güzel güzel sohbet ediyorduk. Tamam Sibel yoldaş, sohbetimize politikasız devam edelim.

Yüzünü hatırlamaya çalışıyorum. Elimizdeki fotoğraflarınız .....'nun masasındaydı. Sık sık gidip bakardım ya, ... gibi saatlerce inceleyemedim. Seni daha çok gazetedeki resimle hatırlıyorum. Nedense aklımda o resim kalmış. Hani şu "melek yüzlü şeytanlar". Kendi korkularını ne güzel anlatmışlar di mi? Bizi görünce, şeytan görmüş gibi oluyorlar. Çirkinliğimizden değil, "melek yüzlü" diyorlar baksana.

Çocukluğun nerede geçti Sibel yoldaş, köyde mi yoksa İstanbul'da mı? Bana cevabı İstanbul gibi geliyor. Ah, o kavganın şehrinde, kavganın ortasında büyümek, ne büyük şanstır. Biz, küçük kentlerde, dünyadan uzak, memleket meselelerinden uzak, çocukluğunu ve gençliğini geçirenler, bunun değerini bilir. Hep, kavgaya geç kalmış duygusuyla yaşarız. İlk yumruklar çoktan atılmış bile, rakip yeni rauntlara hazırlanıyor. Yolunmuş bir tavuk gibi hissedersin ringin ortasında kendini. Kavgaya bilenmişsin çoktan, ama rakibin yumruklarını tutmamışsın henüz. Ve biz, böylesi acemiliklerle, onlarca pişmanlıkla, yüzlerce "keşke"ler eşliğinde başladık kavgaya. Ben 17 yaşında Marx'ı tanıdım. Ama ancak 19 yaşımda gerçekten devrimci oldum. Kavganın şehrinde insanlar, 19 yaşında cezaevinden çıkıyor.

Daha çok sohbetlerimiz olacak yoldaş. 8 Mart, bu büyük ve anlamlı gün bitmek üzere. Soluğunu ve öfkesini 13 Mart'a aktarıyor.

16.03.2001

Merhaba Kavganın Kızıl Gülü Sibel yoldaş,

Sizlerden baya mektup aldım, ama zaman bulamadığımdan dolayı cevabını ya geç yolluyorum ya da yollayamıyorum. Ama bundan sonra herhangi bir aksilik olmadıkça sık sık yazmaya çalışacağım. Sağlığın nasıl? Umarım; bir "kızıl gül" gibi dalında sapasağlam duruyorsundur. Ben "avının üzerine atılmaya hazır bir kaplan" gibiyim. Bundan daha iyi anlatamazdım sağlığımı ve durumumu.

Son gelen mektubunda süreç hakkında gelişmeleri anlatmışsın. Her şey bizim lehimize artık. Bunları anlatma gereği duymuyorum. "Görünen ekonomi kılavuz istemez." Atasözümüydü, yoksa deyim miydi ben onu böyle değiştirdim. Nasıl uydu mu, uysa da söyledim uymasa da. Ama büyük olasılıkla uydu sanırım. Sen bu konular hakkında fazla kafanı yorma, sana ihtiyacımız var. Sen şu an "kavganın kızıl gülüsün" Kavganın tam ortasındasın, alnında kızıl bir bantla masmavi, uçsuz bucaksız gökyüzünü, fethetmeye çıkıyorsun ve inanıyorum ki hiç tereddütsüz fethedeceksin ve peşinde binlerce nice "kızıl güller" senin açtığın yoldan geleceklerdir.

Senin fethettiğin gökyüzünün biraz daha ilerisini fethetmek ve kavganı bir adım daha ileri sıçratmak için hepsi birden seferber olacaklardır. Bundan hiç kuşkun olmasın ve o kızıl gül bahçesi seninle daha da büyüyor büyüyecek.

Hislerin doğrudur. Martta belki de. Asırların fırtınası kopacak. Bu kızıl Mart'ta. Asırların ve yılların fırtınasının kopmaması da elde değil.

Benim için seçtiğiniz şarkılar ve şiirler çok güzel, sevindim doğrusu, beni düşünüp şarkı ve şiir seçmenize, şiirde "en güzel çocuk / henüz büyümedi" diyor, siz halen duymadınız mı? O çocuk büyüdü, hem de çok büyüdü. Büyümesiyle birlikte kavganızı kuşandı. Onunla kalmayıp şimdi de herkese ışık tutuyor. Karanlıkları aydınlığa çıkarmak için hiç tereddütsüz bunu yapıyor.

Bir de şarkıda “kavga için emzireyim / bebek seni bebek seni” Kavgada bebek yeterince emzirildi, gereği kalmadı artık emzirmenin.

Gönderdiğiniz şiirleri, Mart ayında bağıra bağıra okudum. Şiirleriniz çok güzel, ama şairlere ait, isterseniz siz de şiir yazabilirsiniz. Nasıl mı? Ben hayatımda şu ana kadar ne şiir okudum ne de yazdım desem belki de inanmazsınız, ama gerçekten öyle.

Bana bundan sonra kendi yazdığınız şiirleri gönderin. Biraz üretici olsun, başkasının şiirini yazıp göndermek kolay tabi. Abidin gibi “mutluluğun resmini kolayına kaçarak” yapmayın.

Senin için, hemen şu an aklımdan bir şiir yazacağım. Kendi içimden geçen ve duygularımı daha iyi hissetmem için üretici olacağım. Sen de öyle yap.

Kavganın Kızıl Gülü
Sibel’e
Sen şimdi umudumuzsun
Sessiz değilsin eskisi gibi
Coştukça coşuyorsun
Kavgayı büyütmek için
Kavga seninle büyüyor
Kavganın en önündesin
Seni vazgeçirmek için
Her türlü yöntemi deniyor
Kalelerini parçalıyorsun,
Masmavi gökyüzünü fethetmeye çıkıyorsun
Açtığın yoldan binler geliyor
Kızıl gül bahçesi seninle büyüyor
Büyüyecek.

Umarım ilk defa yazdığım bu şiiri beğenirsin. İlk şiirimi sana yazdım.

16. 03. 2001

Sevgili Sibel, ..., Aysun, ..., ... ve .....,
Merhaba

Hepinizi çok seviyorum en az 6 milyar kadar gene sevmediğim bir şey yapıyorum, faks gönderiyorum. Mektup da yakında… Şu an üzerine çalışıyorum. Bir daha yerim değişti C5-80 nolu odadayım. Burda Kurtuluş'tan ....., ... var. Etraftaki arkadaşlarına ve size sevgilerini gönderiyorlar. Dün destek için biz de başladık, emekliler, vallahi stresten geberiyorduk. Bizim için çok iyi oldu, moralim iyice yükseldi. Bu mübarek de yerinde durmuyor yükseldikçe yükseliyor. Mektubunuz geldi, toplu fotoğraf buraya gelmemiş. Sibel senin resmin bende en kıymetli hazinemdir şu anda. Sizin idareye sorun o fotoğrafın akıbetini. Burası vallah billah buraya böyle bir fotoğraf gelmedi dedi ona göre. Bu gıcık faksta bitiyor. İnsan bir şey de yazamıyor neyse mektupta bunun acısını çıkarırız. Hepinizi çok seviyorum, en az 6 milyar kadar… Görüşürüz…

Sevgili Sibel, Hevalim, Merhaba!

Nasılsın Hevalim? Halayımızın sessiz omuzdaşı nasılsın? Bak işte, takıldım peşinize ve geliyorum ardından. Ve bensiz hiçbir yere bırakmam hiçbirinizi bilesin.

Ben ve buradaki yoldaşlar iyiyiz. Biz, F tiplerinin açılış ekibi olduk. Şansa baksana daha iki buçuk ayda iki f tipinin açılışını yapmış olduk. …….....…… ……. (karalanmış)…....

Bugün 21 Mart'tı. Baharın nelere gebe olduğu artık ayan beyan ortaya çıkmış durumda hevalim. Newroz ateşleri, güzel günlerin gelişini müjdeliyor. Ve bu günler, çok yanımızda. Her şey, herkes bizim lehimize çalışıyor ve ortaya çıkan her olgu özlediğimiz günlerin yakınımızda olduğunun ispatı oluyor. Ve bizler, inanç dolu yürek atışlarımızla yürüyoruz bildiğimiz yolda hiç duraksamadan, takılmadan, gerilemeden. Varacağımız yer, varmak istediğimiz yer olacak!

Hevalim, kısa da olsa, bu yazdıklarımla bir kez daha merhaba demek istedim sana. Ve ara sıra yapacağım bunu.

O güzel kartını aldım. Teşekkür ediyorum.

Mutlaka görüşeceğiz. Hep benimle olun hep sizinleyim.

Yüreğimin tüm sıcaklığıyla kucaklıyorum.

.....

Not: Aysun'a bir mektup gönderdim en son umarım elinize geçer.

Merhaba Sibel Yoldaş,

Önceleri hepinize toplu yazmayı düşünüyordum. Bundan vazgeçtim. Çünkü bu biraz kolaya kaçmak oluyordu. Tabi sana ve diğerlerine haksızlık. Bu arada neden boynun bükük durmuşsun fotoğrafta. Bir dahakine objektife gülümse, şöyle bakıyım nereye bakıyorsun. Demek seni kızdıramadım, formumdan düşüyorum, ama kısa zamanda telafi ederim, söz bir araya gelince bu önemli detayı çözerim. (Buradaki kalemler çabuk tükeniyor da) İnce biri olduğum konusunda, sadece bir iltifat hatta yanılıyorsun, yanılgı. .....'ın saçlarını kestiklerinde ben oradaydım, ... nereden biliyor, 20-30 gün sonra gördü. .....'ı kel gören benim ve yakışıklı da değildi, çirkindi. Yaa kızdıramamışım kim demiş! Of be ..... yoldaşı da acayip özledim. Herkesi acayip özledim. Doğrusu yoldaş be, yakışıklı ya da çirkin ne önemi var ki, bu sadece detay. Son gördüğümde canavar gibiydi, o sağlam bir yoldaş, gözlerimle gördüm.

Duygular konusunda da sana katılıyorum. Yalnız duygular ve duygusallık ayrı şeylerdir, sende bunu söylemişsin. Beni de bu konuda pek tanımıyorsun. İnsanlarımız içindeki güzelim şeyleri dışa vuruyorsa bunun nedeni ve tek nedeni içinde yaşadığımız ve başta sizin sonra da hepimizin birer öznesi olduğu bu süreçtir. Ve bunun çok basit bir nedeni var. Kazanmak için her şeyimizi, tüm hünerlerimizi ortaya koyuyoruz. Çok açık billurlaşmış bir bilincin ürünüdür bunlar. Söylenen her kelime, yazılan her satır, birilerine güç veriyorsa, kavgaya güç veriyorsa söylenmelidir. Şiirlerimiz, sözlerimiz, duygularımız, gülümsemelerimiz, her şeyi kavga için veriyoruz ve vermeye de devam edilmelidir. F tipinde ya da Z tipinde (Bu arada bize tip dayanmıyor. Yakında Arap alfabesine geçeriz, çünkü F tipleri bir işe yaramadı) bunlar yaşanacaktı. Verilenleri aklımızda tuttuğumuz kadar geri veriyoruz, sadece bu kadar.

Beni tanımıyor meselesine gelince, elbette beni tanırsın, söylemek istediğim şu, yani insanların geride bıraktıkları bugünkü yaşadıklarından farklıdır. Ve seni inan bana anlıyorum. Onaylamam ya da onaylarım, ama anlıyorum. Yalnız söylediğine katılmıyorum bunlar duygusallık değil, sadece duygulardır. Yani duygular yaşamı sürüklemiyor. Tersine yaşam duyguları bir silah olarak kullanıyor. Eminim sende böyle düşündün fakat tam olarak yazamadın değil mi? Canım yoldaşım, ben duygulardan vebadan kaçar gibi de kaçmıyorum, çok da duygulu bir hevalinim, niye böyle dedi şimdi. Benim demek istediğim duygularla hareket etme endişemdi. Yani duygular konusunda çok renkli hatta geçmişte aşırı renkli bir hevalinim. Hiçbir şeyden de kaçmıyorum. Bak örnekliyim, Sibel yoldaş seni çok seviyorum. Şekil bir a da olduğu gibi duygulu biriyim.

Ayrıca şiirler için teşekkürler. Bir de sen beni kıramazsın, ben çok kırılgan biri değilim yahu, rahat ol "ağzına geleni söyle be yoldaş." Neden mi, dürüst ve açık sözlü insanlar, içinde tutanlardan daha iyi ve güzeldir. Hem bu aralar dokunulmazlığın bile var! Merak etmene de gerek yok kalbimle aram iyi sayılır. Bir şey olursa sana yazarım. Hem sen bunları düşünme, başka şeyler düşün. Ne düşüneyim diye de sorma, ne bileyim bir şeyler bul işte… Bu arada kolunun ağrısının geçtiğini ve bu yüzden bana yazdığını biliyorum. Yoksa bilmez miyim kolun ağrımasa döktürürdün. Bundan eminim. Bu arada beni kırdığını falan düşünme, mantık kurallarımız ve etik kurallarımız bu aralar alıngan ve kırılgan olmayı yasaklıyor. Dediğim gibi rahat ol.

Yoldaş bir öykünü gördüm, çok güzeldi. Yazabiliyorsan devam etmelisin, malum şair enflasyonumuz var öykümüz yok. Öykü bambaşka bir şey, anlatım, kavratma ve verim oranı şiir ve resime göre daha yüksektir. Bu nedenle diğerlerine kıyasla daha etkin bir araçtır. Bizim Nazım'larımız, Abidin Dino'larımız var, şu anki şiirlerde Nazım'dan pek geri kalmıyor. Ama bizim bir Maksim Gorkimiz yok. ... Bence yazmaya devam etmelisin. Bak aklıma ne geldi, hiçbir şiir, çocuğu ölen bir annenin gözündeki bir damla yaşın nesneleşmiş bir acı olduğunu anlatamaz. Evet çoğumuza göre acı özneldir ve doğrudur da, çünkü içe yöneliktir. Ama acının dışavurumu yani dış dünyayla bağlantısını bir damla gözyaşı ya da bir ağıt sağlar. Şimdi hangi şair bir damla acıyı nesnel-

leşmiş acı olarak sunar ve anlatabilir. Sadece gözyaşına değinebilir o kadar. Ama bir roman ya da öykü yazarı bunu verir hem de her şeyiyle. Çok güzel ve ayrı bir dünyanın pencerelerini açıyorsun, devam etmelisin. Ben seni destekliyorum. İstersen fanatiklik bile yaparım, söyle öykülerini beğenmeyen varsa onlara zehir zemberek 35-40 sayfalık kısa bir mektup yazayım. Kulağıma çıtlat yeter. Onları buna pişman ederim.

Canım yoldaşım, şimdilik bu kadar. Unutma görüşmeliyiz. Daha sana yapmak istediğim kabalıklarım var. Sevgi ve özlemle…

Yoldaşın

Yani açıkçası sakın ölme tamam mı?

18 Mart 2001

Canım yoldaşım…

Bayram tatiline girmeden hemen önce .....'lerin aile fotoğrafının olduğu APS'yi almıştım. Bayram tatili boyunca size yazdım, sadece size yazdım. Otuz üç sayfalık bir mektup olmuştu. O mektupta sizleri merakta bırakan her şeyi anlatmıştım. Ama mektubun APS alıntısı henüz daha elime geçmedi. Bu mektubun hala beklediği anlamına geliyor.

Ne yazık ki, koruyamadık muhteşem 11'liyi. Buradan giden sadece ..... değil, ... ve .....'de şu an Tekirdağ'dalar. .....'ten faks aldık. ..... yine teklilerdeymiş..... ve ..... üçlülerde. Durumları, bazı sıkıntılara rağmen iyiymiş. Kandıra'dan aldığım bir mektuba göre, yeni tutuklanan genç yoldaşlardan ..... isimli bir yoldaş da Kandıra'dan Tekirdağ'a götürülmüş. Buradakiler çok iyi. Ayrıntılar mektup da…

Gerçekten iyisiniz değil mi? Görüşten Sibel'in durumunun pek iyi olmadığı haberini almıştık. Sibel yoldaşın iyi olduğunu görmek için, kendi el yazısıyla, kendisinden acil faks bekliyorum. Bundan sonra her hafta bir faks çekeceğim size. Ben de henüz daha ciddi bir değişiklik olmadı. Sıvı alımım aynı ayarda, eskisi gibi devam ediyor. Hareketlerimde biraz yavaşlama var ama dedim ya kolay …. (karalanmış) ben… Birinci ekip yedi miyiz, sekiz miyiz ebelek oldum vallahi. Neyse o kadar da önemli değil. Diyet yapan yoldaşlara iyi bakın. Size bakıp beslenmekten geri durmasınlar. Sizi seviyorum. ……. (karalanmış) dan öpüyorum. Hepinizi özlem ve sevgiyle sımsıkı kucaklıyorum. Sevgiyle Kalın

22 Mart 2001

Merhaba Sibel Yoldaş;

Benimle ilişkilerde rahat davranman en çok beni sevindirdi. Yoldaşlar arasındaki ilişkiler sade olmalı, rahat olmalı. Böylesi ileri bir ilişki, yoldaşlık ilişkilerini, her şeyden önce güçlendirir. Şimdi, her zamankinden daha kenetlenmiş ve güçlüyüz.

Moral durumunun, her koşul altında iyi olduğunu biliyorum, inanıyorum. Sağlık durumunla ilgili bilgiler bütün yüreğimizle, gözlerimizle, dikkatlerimizle sana çevrilmemize yol açtı. Gerçi, senin nasıl inatçı bir savaşçı olduğunu biliyoruz. O en zayıf halinle bile, koca bir dev gibi burjuvazinin burçlarına indiğini, darbe üstüne darbe vurduğunu biliyoruz. Zafer geçidinde geçmek için sizinle, dayan, daima dayan can yoldaşım.

Verdiğimiz etkin devrimci mücadelenin, emekçi kitlelerin bilincinde silinmez izler bıraktığı, onları cesurca ileriye ittiği açık. Burjuvazi bizi ezmeden halk kitlelerinin mücadelesini ezemez. Biz ise, en eşitsiz ve en ağır terör altında en büyük kahramanlık örnekleri yaratıyoruz. Bu durumda, burjuvazi bizi nasıl yenebilir. Devrimci mücadelemizle, kitleler için esin kaynağı, cesaret örneğiyiz. Kitlelerin yükselen mücadelesinin bir etkeni, içinde bulunduğu ağır yoksulluk ve baskı koşullarıysa, bir nedenininse bizim sonuna kadar uzlaşmaz devrimci mücadelemiz olduğu açıktır.

Bütün koşullar, proleter için, burjuvaziyi devirmek için yeterince uygundur. Burada her şey, proletaryanın tarihsel devrimci misyonunu yerine getirmesine bağlıdır. Eğer, koşullar, yeni bir topluma geçmek için olgunsa, bu durumda, bu geçişi, bu dönüşümü yapacak olan proletarya, buna girişmezse, o zaman çürüme baş gösterir. Bu çürüme en dinamik güçleri de etkisi altına alır.

Bu uygun koşullardan sonuna kadar yararlanmak proleter partisinin görevidir. P. Partisi bütün yeteneğini, gücünü göstermelidir.

Daha ileriye gitmek, büyük mücadeleyi kazanmak için sürdürdüğünüz büyük yürüyüş bir kilometre taşıdır. Bu taşın üstünde şu yazı konmuş: Zafere bu yoldan gidilir!

Seni / hepinizi bütün yüreğimle, sarıyorum.

Yoldaşınız

26 Mart 2001

Sevgili Sibel,

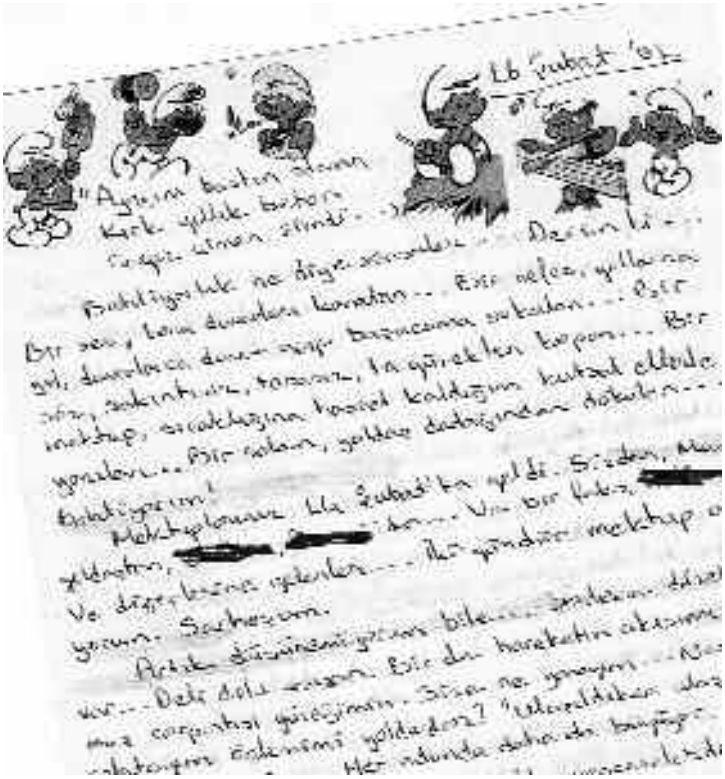
Gönderdiğiniz APS'li mektup 23 Mart'da elime geçti. Aynı gün .....,..... ve .....'ya da geldi. Benim için gerçek bir hazine idi bu. .....'da öyle söylüyor. .....hiç geciktirmeden yirmi sayfalık bir "misilleme" yaptı size. ..... . ise hiç söylemeyeyim, zira hala "mutluluk sarhoşu" (böyle söylüyor) Adı geçen ve geçmeyen tüm yoldaşların tek tek sevgilerin i yolluyorum size. ..... ve .....'e "mektup" notunuzu ilettim. ..... "ben göndermiştim" diyordu, ... ise "tık"… Yani bir şey demedi. ..... ise normalde sizin ona mektup göndermeniz gerektiğini, öyleyse gönderdiğinizi, öyleyse Schcaneder'in 24 maddelik programından biri olan "mektup vermemeyi" kendisine uyguladıklarını, amaçlarının kendisini delirtmek olduğunu, oysa bunun nafile bir çaba olduğunu, zaten zırdeli olduğunu söylüyordu! (onun bende torpili var, o yüzden bu kadar uzun oldu). Sağlık durumlarımız; .....'nin yüzü geçti, ama kötü bir şey yok. ..... ile beraber sıvı alımı, şeker alımı iyi. Canavar gibiler. Bizi bile mezara gömerler. ..... yı. geçen hastaneye gittiğinde kolunun (bir istisna olarak) hala kaynamamış olduğunu öğrendi. Onu devlet hastanesine sevk etmişler, ama hala burada. Fazla ağrı yapmıyormuş artık. Eski rahatsızlıkları da "yaramazlık" yapmıyormuş. Yani bu ortamda, bu yaralarla ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi. Diğerlerinde ise ciddi bir problem yok. Sadece bir ara .....'a bir haller oldu, ama "geçmiş" (öyle söylüyor) unutuyordum, ben de çok iyiyim… unutacak kadar!

Siz nasılsınız bakalım? Resimde halsiz görünüyordun. Zaten seninle ilgili ziyaretten haberler alıyorduk. Resmi görünce, itiraf ediyorum, sağlığını çok merak ediyorum, ediyoruz. Bize en kısa zamanda, buradan herhangi birine yollayacağınız faksla bildirin. Bizi çok mutlu edersiniz.

Bakırköy'le ilgili bilginiz yanlış. Bugün ziyaretten öğrendim, herkes yerli yerinde. Ama diğer yerler curcuna, söylediklerimizi doğruluyor. "Gelişmeler sıçramalı olacak" demiştik, şu avluya düşen çekirgeler gibi bizimkiler sıçrayıp duruyorlar. ..... ile .....'nin Tekirdağ'da olduğu belli de, ... nerede? Bir duyuyorum Kandıra, bir duyuyorum Hastane… "Sıçramalı" oluyor! Şu ..... da kim? Bu ve benzerlerini soy ismi ile beraber yazarsanız, bu dönemde en çok ihtiyaç duyulan şeylerden biri olarak (mektup) bu konuda elimizden geleni yaparız. Mektup dedim de, geçen gün bana .....'den mektup geldi, tam 45 gün önce postalamış! Üst-üste birkaç tane yazsa, eminim sonuncuları onunla beraber okurduk. Daha fazla yazsa, Nazım'ın Vera'ya yazdığı şiirlerin hikayesine döner. Nazım öldükten yıllar sonra bile, Vera, evinde temizlik yaparken, sağa-sola sıkıştırılmış (kendisi için yazılmış) şiirlere rastlıyormuş. Şimdi.....'e bir sürü mektup yazsam!!!

Bu aptal dikdörtgene benzer şekil bana "haydi haydi" diyor. Bilmiyor ki, şu kapladığı yeri çoktan aştım ve varmadan elinize bu kâğıt, yüreğimi uzattım. Sizi çok seviyorum. Sevgimi gösterirken bel fıtığı olacak kadar seviyorum sizi!!! Çünkü sizin için; "Geldim / Kaldım / Güldüm" Sonuncusu eksik kaldı, onu bir daha ki sefere tamamlarım. Hadi kalın sağlıcakla. (Bu dönemde söylenecek laf ama) resimde bodyguard gibi duran ..... gibi olmanızı istiyorum… İleride… İleride…

.....

27 Mart 2001

Alarga! / Dedik düştük yola / Fora / Yüreğim yelkenleri / fora! / Görünmez ufuklar bizi bekler / Yolumuz uzun / zorlu / Daha vurmadı dev dalgalar / Acelen ne gönlüm dostu / Doldur ceplerine deliboran rüzgarları / Çığlık çığlık aç kanatlarını / durma / unutma / Renkler yitse de / Kalıcıdır sesler.

Günler akıyor hızla. Gözlerim yollarda… Bekliyorum. Özlem çığ gibi büyüyor içimde… Bekliyorum. Nasıl olduğunuzu, ne yaptığınızı… düşünüyorum… Kaygılı, tasalı. "Şu anda şimdi". Ve dönüp duran sorular… Yedi iklim bahar düşleri… Ve o an… o büyük ve güzel AN… Hayalimde!.. Bekliyorum.

Mektubunuzu alamadım hala. Fotoğrafınızı da. Yine de okudum gönderdiğiniz mektupları açlıkla. Ve aşkla baktım 60. gündeki yüzlerinize. Tek tek, saatlerce. O an konuşmak gelmedi içimden. Tek sözcük söylemedim hiçbirinize. Sadece… sadece

seyrettim. .....'ün durgun ve güzel dalgınlığını… Sibel'in hüzünkar mutluluk dolu bakışını ve gururunu… ..... yoldaşın o ışıltılı gülüşünü… Aysun'un ismine yaraşır aydınlık ve rahatlık veren yüzünü… .....'in dizginsiz coşku ve neşesini yansıtan gülümsemesini… Ve .....'in olgunluk inmiş hınzır çocuk yüzünü…

Mutluluk acı verir bazen insana. Acıtır yüreğini. Acı, sevinçtir kimi zaman… Hüzünkar bir mutluluk! Tıpkı yürek ezgili bir şiirin dimağdaki buruk tadı gibi… "Irmaklar kalbinin üstünden akar"…

"'Kimse o aşkı elimden alamaz', yüreğim ufuk gibi daralsa da / Bir sabah doğan güneşle birlikte, zihnim gökyüzü gibi aydınlanacak / Senin ışıltılı güneşin dolacak yüreğime, sıcak, ısıtan güneşin / Bir rıhtım boyunca yürüyeceğiz, aşkın ve kardeşliğin sevinciyle / Deniz, bir çocuk gibi gülümseyecek, erinçli bir uykudan sonra / uyanan / Serin, beyaz ışıltılarıyla sabahın, mavi iyot kokusuna dalacak martılar / Biçilmiş taze çimen kokusu gelecek yandaki parktan / "'Kimse o aşkı elimden alamaz', senin o doğurgan ışıltını / Bütün aşkları tek bir aşkta birleştiren ve yoğunlaştıran."

Biliyorum… o aşkı hiç kimse alamaz elimizden. Yürüdükçe güzelleşen… Güzelleştikçe coşan, esen. Sonsuzluğa uzanan yolculukta… Sınırsızlığın sınırlarında gezinmekteyiz. Ve uğurluyoruz aşkla çarpan yürekleri sonsuzluğa… Buğulanıyor gönül penceremiz. Hüznün hırçın dalgaları sahillerinde yüreklerimizin. Bakıyorum… bakıyorum, o hayat kadar canlı, ırmaklar gibi coşkun yüzünüze. Yüreklerinize dokunuyorum usulcacık, kıpırtısız gözlerimle. Sizi… o tarifsiz aşkla nasıl sevdiğimi bilin diye.

Sizi çok seviyorum… Çok özledim. Bekliyorum.

Yoldaşça

28 Mart 2001 Çarşamba

Sevgili Sibel Yoldaşım,

Uzun süre oldu değil mi, sana ulaşmayalı. Ama şimdi tekrar seninle olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Sizlerin sesinizi duymak, soluklarınızın buralara kadar ulaşması bizleri sevince boğuyor. Yoldaşlığın doyumsuz tüm sevinçlerini yaşadığımız bir süreçteyiz. Farklı yerlerde de olsak aynı yürek ve Leninist bilinçle aynı düşmana karşı koymak… Bizleri nasıl da bağlıyor birbirimize. Bu bağ hiç kopmayacak…

...

Bu şiirin tamamını sana göndereceğimi söylemiştim ya o yüzden yazdım. Aslında A. Yücel'in sevdiğim başka şiirleri vardır. Üstelik sen daha büyük ve daha güzel şiirlere layıksın. Ama söz verdik bir kere. Sonra bulabilirsem daha güzellerini bulup göndermeyi düşünüyorum. Seni ve sizleri ne kadar çok seviyoruz. Ne kadar çok bizimlesiniz, ne kadar çok sizinleyiz…

28 Mart 2001

Merhaba Sevgili Aysun, Sevgili Sibel;

22 Mart'ta sizin APS'yi aldık. Gönderdiğiniz mektupları iki gün sonra almak bizi çok mutlu etti. Hele fotoğraflarınızın olması yani hepinizin birden karşımızda duruyor olmanız ayrıca sevindirdi bizi biliyor musun? Ben de sizin mektuplarınızı aldığımız günün sabahı size normal postayla mektuplar göndermiştim. Çok önce yazmış olduğum bir mektup vardı içinde. Aynı günün akşamı sizlerin mektubunu aldık. Çok güzeldi. İyi olmanıza ise ayrıca sevindik. Umarım şimdi ikinizde oradasınızdır. Buradaki arkadaşlar hastaneye götürüldüler. Bizim kız şimdilik yerinde. Son ikinci ekipler duruyor, bakalım ...., ... Bakırköy Devlet hastanesine götürdüler. Diğer arkadaşları da ....., ..., ..., ... de Bayrampaşa hastanesine götürüldüler. Dün beni de karıştırıyorlardı az kalsın, hastaneye götürüyorlardı da sonra durum anlaşıldı. Önce ..... karıştı. Beni kaptıkları gibi götürdüler. Sonra da kalp hastası olmam dolayısıyla tuttular. Sonrasında durumun komikliğine gülüyordum da. Benim gibi iri-yarı yani tombul birini nasıl karıştırırlar diye…

Bu arada aklıma gelmişken yazayım. Geçen haftalarda kalp pil kontrolüne gitmiştim. Durumun iyi. Herhangi bir sorunun olmadığını söylemişlerdi sağlık olarak. Yani her zaman ki haliyle devam ediyor. Anlayacağınız bana bir şey olmaz. .....'e de ben oldukça iyi bakıyorum. Elimden geleni yapıyorum işte. O da çok iyi. Herhangi bir sorunu yok. Öf bunları ne diye yazıyorum ki 150'yi aşan aç insanlarımız varken ben hala kendi durumumdan bahsediyorum. Sırf siz merak etmeyesiniz diye. Ama iyiyiz diye yazmak bile tuhaf geliyor artık bana.

Canım yoldaşlarım bilseniz sizi ne kadar çok seviyorum. Kurban olurum, ölürüm size.

Aysun öbür gönderdiğin mektupta hastaneye giderken .....'la birlikte gittiğimizi anlatmıştım. Belki almamışsan diye tekrar yazıyorum. İyiydi. Gerçi geçen haftalarda o da mektup almış senden. Hemen yazmıştır büyük ihtimalle. Pek görüşme koşulumuz yok onunla da. Dahası kimseyle (..... bulunduğu kısımla da) görüşemiyoruz.

Burada iki tane anamız var biliyor musunuz? Birisi ..... arkadaşlarının anası, diğeri de .....'ın arkadaşlarının anası. Bizim için epey değişik oldu onlarla olmak. Yıllardan sonra birileriyle olmak hem de yaşlı analarla olmak epey bir değişik ve hoş. ..... ana sürekli oğlundan bahsediyor. Yakaladığına mektup yazdırıyor. Oğlunun gönderdiği mektubu defalarca okutuyor. Çok tatlı bir kadın. Onula birlikte bir mektup yazdık zaten oğluna. O söylüyor ben yazıyorum, sonra da kendisine okuyorum. Çok hoşuna gidiyor bilseniz. Yüzündeki mutluluğu görmelisiniz.

İşte böyle burası hep hareketli oluyor. Sizler ne kadar şanslısınız. Dergimizi henüz biz alamadık. Ama siz almışsınız. Sizin adınıza çok sevindik.

Canım yoldaşlarım .....'in kartını bize göndermekle iyi etmemişsiniz. Çünkü elimize geçmedi, keşke sizde kalsaydı. Size ait olanı bu zarfta gönderiyoruz.

Yoldaşlarım benim, bunun gibi bir kağıda daha mektup yazacaktım ama yatma vakti geldi, çattı. Üstelik ne yazacağımı da bilemiyorum. Hepiniz bununla idare edin. Kusuruma bakmayın. Sizleri çok seviyorum hepinizin gözlerinden öperim. Bir kısmınızın da gözlüklerinden! Biliyor musunuz bir ara benim de gözlüklerim vardı. Şimdi gözlüklerimi henüz alamadım. Neyse gözlükler bana yakışmıştı hani, onu diyecektim. 1,5 numaraydı gözlerim.

..... yoldaş neden hiç yazmıyorsun. Seni az buçuk tahmin edebiliyorum, biraz tembellik yapıyorsun sanki. Başka yerlere yazınca bize de yazdığını mı sanıyorsun.

28.03.2001

Merhaba Sibel,

Mektubunuzu, kartını, aldım. Hepiniz dolup gelmişsiniz yine bir zarfın içine. Hele de fotoğrafınız yine karşımdasınız işte. Ne diyebilirim ki o denli yoğun duygular yaşıyorum ki kelimeler cümleler düğümlenip kalıyor. Kesinlikle anlatmak istediklerimi duygularımı anlatamam sana. Bu konuda hep yeteneksizdim zaten. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle oturup duruyorum. Mektubunu, mektuplarınızı kaç kez okudum hemencecik de ezberleyiverdim. Ne diye bilirim ki öylesine duygular yaşattınız ki bana tam bir sevinç delisi oldum bugün. Aslında resminizin varlığından haberdar olmuştum. Önce bayramda anlatmışlardı bana. Bayram sonrası yazdığım mektuplar elinize ulaşmıştır sanırım. Sonra da dün sevgili .....'den bir mektup almıştım. O anlatmıştı bana uzun uzun sizi. Dün akşam onun mektubunu okurken canlandırmaya çalışmıştım gözlerimin önüne getirip hepinizi teker teker onun anlattığı gibi sıralıyordum. Birazda geçmiş fotoğraflarınızla beraber üç aşağı beş yukarı becermişim bunu. Tek farkla sadece iki dirhem bir çekirdek olduğunuzu yazmayı unutmuş sevgili ..... .

Öyle özlemiştim ki sizi. Hele de sizden uzun zamandır ses seda çıkmayınca, ki sizden bu kadar uzun süre ayrı kalmaya alışık değilim hiç, postaya verip veriştiriyordum. Bir de.....'in sorunlu mektubundan haberli olunca umutsuzca yazıp duruyordum size. Yine de geçmişten antrenmanlı olduğumdan bu tip durumlara. Hemen geçmiş mektupları çıkartıp bohçamdan başlıyorum okumaya. Her okuyuşta ayrı ayrı duygular, hisler. Biliyorum ki ne olursa olsun hiçbir koşulda kopmaz bağlarımız var. Örnek ortada. Üç yıla yaklaşıyor buradaki misafirliğim. Bağlar her geçen gün her geçen saat daha da güçlenmekte, umudumuz okyanuslardan daha engin dağlardan çok daha büyük.

Anılardan bahsetmişsin ya. Hep aynıyız anlaşılan her bir can dostumu düşündüğümde mektup yazarken ya da varsa elimde fotoğrafına bakarken tüm yaşadıklarımızı paylaştıklarımızı tekrar tekrar yaşıyorum. Sonra da sevinçle iyi ki böyle bir canı tanımışım diyorum yüzümde gülümseme ne kadar şanslı olduğumu düşünüp kendimle, kendimizle bizi biz yapan kolektifle daha çok gurur duyuyorum.

Seni tanıdığım ilk günü anımsıyor musun? Seni anlata anlata bitirememişti arkadaş. Seni daha uzun boylu bekliyordum, ilk görünce şaşırmıştım ama yüreğin boyutuyla boy-posun her zaman doğru orantılı olmadığını da görüp öğrenmiştim. Canım benim yanında olmayı o denli istiyorum ki. Sonuna kadar yazmaya devam edeceğim artık. Şu an için bunun başka yolu yok. Biliyor musun canım tıkanıp kalıyorum işte yine. Mektuba başlamadan önce sanki bir kitap dolduracak kadar yazabilirdim şimdiyse tıkandı. Hani konuşurken bir an vardır o anda susarak çok şeyi anlatırsın. Gelip o anda tıkanıveriyorum ben de. Söylenecek söz çok ya. Sen hepimizin sözcüsü olmuşsun buna. Umut, coşku, inanç tüm güç gösterilerine karşılık aslında ne kadar güçsüz olduklarının en büyük delili bu.

01.04.2001

Tekrardan merhaba can dostum,

Hastanede olduğunu duydum. O andan beri hep seni düşünüyor hep seni yaşıyorum. Ve yeterince mektup yazmamış olmama içerliyorum. Yüzünüzün akıyla dimdik çıkacağız yine. Daha neler yazacağımı bilemiyorum. Tek bildiğim seni çok sevdiğim benim için tüm canlar için çok değerli olduğun.,

Sevgi ve özlemle kucaklıyorum seni.

"Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar
bakır yanaklarımızdan
Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar
kalbimize
Kalbimiz artık dar geliyor bize
Koparark kanlı sargıları yaramızdan
Sokaklarda haykırmadayız hep bir ağızdan!
Dişi bir kaplanız ki biz;
Kara saplı bir hançer deldi yavrularımızın göğsünü
Dişi bir kaplanız ki biz;
Dişlerimizde taşıyoruz altınbaşlı yavrularımızın ölüsünü
Kinin kızıl gözlü sarı alnına
Serdik sevginin beyaz çiçekli örgüsünü
Kan geliyor kainatın rengi bize
Yuvarlanıyor, iri sıcak damlalar
bakır yanaklarımızdan
kalbimize..."

28 Mart 2001

Merhaba Sibel yoldaş,

Biliyor musun, hafızamın tüm taşlarını yerinden oynattın yoldaş. Hayır, ben bu kadar unutkan olamam. Sakin Hocayı da hatırlamıyorum ki… ..... 94-95'li yıllar diyor. Hay allah! İyi de ben o yıllar içerdeydim. Evet evet, en azından buna kesinlikle eminim; çünkü 93 22 Aralık'ından bu yana hiç dışarı çıkmadım! Hele hele yoldaş, Ahmet Arif'in şiirini okuduğum birini, çocuk da olsa ben nasıl unuturum, ama unutmuşum işte. Ne diyeyim yoldaş, hiçbir şey diyemiyorum. O dediğini mutlaka yapmışımdır; aynen dediğin gibi kitabı alıp bir de ben okumuşumdur. Böyle yapmazsam olmaz çünkü sözkonusu olan şiir olunca ortaya atılmazsam olmaz, ...'in dediğini de mutlaka yapmışımdır; Ahmet Arif hakkında olur olmadık konuşan her kim olursa olsun, susturmak için tüm maharetimi göstermişimdir mutlak. .....'in anlatımından bunların sizin evde geçtiği anlaşılıyor. O zaman yoldaş, hatırlamama yardımcı olman için senden rica da bulunuyorum; Yer, tam olarak neresiydi? İstanbul'sa İstanbul'da neresiydi? İkincisi zaman, biraz daha

öncesi olmalı öyle değil mi? 92–93 yılları olması kuvvetle muhtemel. Haydi yoldaş, "şeytan ayrıntıda gizlidir" biliyorsun. Önemsiz gibi görünen bir şeyi hatırlatırsan belki arkası çorap söküğü gibi gelir.

Evet, sevgili yoldaş, mektubun beni çok sevindirdi. Gönderdiğin şiiri yoldaşlara okudum. Sesim ..... yoldaşa ve ..... yoldaşa, biraz da ..... yoldaşa yetişiyordu. Dün ..... ve ..... yoldaşları başka bir bloka götürdüler. Yüreklerinin sesini tabi alıyorum ama artık bağırışlarını duyamıyorum. ..... yoldaşı ise 3 Mart'ta sevke götürmüşlerdi zaten. Türkülerimiz susmuyor, halaylarımız sürüyor ama. Nerede olursak olalım orkestramız devrim senfonisini çalmaya devam ediyor. Büyük bir ritm ve coşkuyla.

Bu artık evrensel bir senfoni yoldaş. Tıpkı Enternasyonal gibi. Şimdi dünyanın dört bir yanında kapitalist-emperyalist sistem büyük bir bunalım yaşıyor. Sistemin barometresi borsalar ayyaşlara dönmüş durumda. Ne zaman ne yapacağı, ne olacağı belli değil. Sermaye devasa birikime rağmen sıcak para (dolaşımdaki nakit para) bulamıyor. Emperyalist pazarlar daralıyor ve yeni bir paylaşımı ve belki bunun için bir savaşı zorunlu kılıyor. ABD emperyalizmiyle AB emperyalizmi ve onların kendi içindeki çelişkiler derinleşiyor. Bu en açık olarak Balkanlar'da görülüyor. Orada emperyalistler piyonları aracılığıyla savaşıyorlar. Bölgedeki halklarda emperyalizme karşı büyük bir öfke birikiyor. Rusya emperyalizmin tüm oyunlarını bozmaya devam ediyor. Cepheleşmeler ortaya çıkıyor. Gelişmelerin kapitalizmin batkısına doğru gittiğine kuşku yok. Ve "tekellerin tüm pencerelerinden, sosyalizm bize bakıyor", bize gülümsüyor.

Kapitalizme karşı savaş her yerde devam ediyor. Dünyanın günden güne yoksullaşan, açlığa ve ölüme mahkum edilen ezilenleri bu "en sonuncu kavga" ya bütün güçleri, kasları, sinirleriyle katılıyorlar. Yeni bir savaş, yeni bir dünya savaşı, emperyalist zincirin darmadağın olmasını getirecektir. Taşlar yeni bir dünya savaşına göre diziliyor, ama ABD dahil hiçbir emperyalist ülke buna cesaret edemiyor. Düşünsene, geçen yılki gazetelerden birinde (sanırım Radikal'di) yazıyordu; Çin'deki nüfusun hepsi birden bir kez havaya sıçrayıp düşecek olsalar ABD yerle bir olacakmış. Doğruluk payı var mı bilmiyorum ama denemeye değer doğrusu. Tarihe "komik devrim" olarak geçerdi. Evet ABD'nin karşısında birden fazla süper güç var ve savaşı göze alamıyor.

Sevgili yoldaş, bu koşullarda zaten iyice sıkışmış olan Türkiye tekelci kapitalizminin çıkısızlığı daha da artıyor. Emperyalizm Derviş aracılığıyla Türkiye'yi doğrudan yönetiyor artık. Dünya Bankası, İMF-TC koalisyonunun gizli başkanı K. Derviş'tir artık. Ama biliyoruz ki hiçbir koalisyonun bu koşullarda iki yıldan fazla ömrü yok. Koalisyonun gizli başbakanı çok geçmeden iflas bayrağını çekecektir.

İyi olmak için ne çok nedenimiz var öyle değil mi yoldaş. Ben iyiyim. Peki, sen nasılsın? Bir ara sağlığının bozulduğuna dair haberler duydum. 90'ları devirdiniz yoldaş, dile kolay. B1 de alınmış olsa, ne olmuş olursa olsun bir insan bünyesi 3 ay, 4 ay, 5 ay bu açlığa ancak devrimci iradeyle dayanabilir. Ve bunun bizim yoldaşlarımızda bir tekmil olduğunu biliyoruz. Ve siz bir adım önden giden yoldaşlarımızı çok seviyoruz. Başucunuzda olup size kitap okumayı (tabii bu arada ben de kitap okumuş olacağım), şiir okumayı, türkü-şarkı söylemeyi çok isterdim yoldaş, ama nedeceen (Bu nedeceen'in hikayesi şöyle: bir gün bizim Sivaslılardan birini daha yeni geldiği İstanbul'da bir güzel dövmüşler. Bizimki delikanlı, ama adamlar da felaket kalabalık ve İstanbul züppesi. Bizimki iyice yara-bere, toz-toprak içinde kalmış. Zorla kalkmış ayağa, kemikleri çatır çutur ediyor. Yerden kasketini almış, üstünün başının tozunu silkmiş, kasketi kafasına geçirmiş, bir güzel iç çekmiş ve "Ben bu dayağı yemezdim ama nedeceen!" demiş. Öyle komik filan değil, hatta acıklı bir hikaye bu ama nedeceeen!)

Sevgili yoldaş, size tüm yoldaşların sevgi ve selamını gönderiyorum; yürek seslerini gönderiyorum. Hepinizi çok seviyorum.

Bir gün mutlaka görüşeceğiz yoldaşlar, mutlaka. Kendinize bizim ve devrimimiz için iyi bakın olmaz mı?

Zafere Kadar Daima

29 Mart 2001

Merhaba, yüreklerini ateşe, yüreklerimizin yanına fırlatanlar; ne deyim, nasıl başlayayım bilmiyorum ki… Hepiniz, hepimiz yeryüzünün kızıllaşan çiçekleri, kavgada şaha kalkan isyankar ruhlar. Alınlarınızdan ve alınlarınızdaki kızıl banttan öpüyorum. Sizleri ne çok seviyorum, ne çok özlüyorum. Sizler de ..... ve ..... gibi mektup yazmıyor diye sitem ediyorsunuz. Sizin ayrı ayrı yazdığınız o güzelim, o hayat veren, insana yaşam aşkı aşılayan o güzelim mektuplarınıza ben cevap yazmam mı? Ama hatayı, sizden cevap beklemekle yaptım. Oysa bir tane daha göndermeliydim. Dün faksınızı aldım. Hemen faksla cevap gönderiyorum. Yarın akşam size ..... ile birlikte mektup yazacağım. Tabii o söyleyecek ben yazacağım. Onu yormak yok. Size giden ve elinize ulaşmayan mektupta, ...'ı eleştirmiştim. Şu yazılarını düzelt diye şimdi tekrarlıyorum. ..... lütfen yazıların okunaklı olsun. İki adam burada, son mektubu okurken kör olacaktık. Anlayamadığımız kelimeler üzerine bir sürü yorum yapıyoruz. Acaba şu mudur, yok yok herhalde şunu demek istedi diye. Geçiyorum bunu. Ah… canlarım benim. Hiç sormayın neler geldi başımıza neler. ..... ve .....'i beni getirdikleri yere götürmüşler. Yani benim lüks odaya yoldaşlar (yer değiştirme oldu) gitmiş. Bu ..... hevale benden kurtuluş yok. Bir de benim yatağa konmuş. Şans bu şans.

Hey ..... (bizim canlar bana böyle diyor) kendine gel, hep biz, hep biz… Evet yaa, sahi siz nasılsınız aslan parçaları. Geceleri bazen motor sesi duyuyorum ama borazan sesi gelmiyor ..... Heval. ..... Hevalim benim. Anacığım. Sen bizim anamızsın be… Hem de bütün kolektivizmin. Kim ne derse desin. Nasıl özledim seni bir bilsen. Kucaklıyorum. Hem de sımsıkı, heval sıcaklığını gönderiyorum sana. Al onu, bir ateş parçası yap ve fırlat bereketli topraklarımıza.

Alınlarında geleceğin güneşini taşıyanlar öpüyorum o kutsal alınlarınızdan… Yoldaşlarım, iki gündür feleğim şaştı. Önceki gün amcaoğlum geldi yanıma, dün de siz, fotoğraf ve resimlerinizle geldiniz. Ne kadar sevindim, ne kadar coştum bilemezsiniz. Her zaman söyledim yine söylüyorum. Ben böyle yoldaşlara sahip oldukça kolay ölmem. Kolay ölmeyeceğiz değil mi ....., ... yoldaşım. Sağlığım soruyorsunuz. 33 sayfalık mektubu bugünlerde almış olmalısınız? Oradaki anlattığım gibi. Sizi seviyoruz.

30.03.2001

Merhaba Sibel yoldaş,

Aslında hepinize günaydın diyerek başlayacaktım. Ama sana sıra gelince bu çok anlamsız geldi. Günaydın, yani günün aydın olsun… doğan güneşle birlikte, sevinç ve mutlulukta doğsun… yeni günün, güneş gibi sıcak ve yaşam dolu olsun… günaydın bu ve benzeri anlamlara geliyor…

Şimdi sana nasıl günaydın diyeyim… güneşin kendisine günaydın denmez ki…

Fotoğrafınıza epeyce baktım… tüm yoldaşların ifadelerini bir şekilde tanımlayabilecek kelime geliyor aklıma. Ama açıkçası seni nasıl tanımlayacağımı epeyce düşündüm. Sanırım fotoğrafın bir tek duyguyu değil, dört beş ayrı duygu yoğunluğunu yaşarken çekilmiş olmasından dolayı…

Gerçekten de haklısın her şey daha iyiye doğru gidiyor. Bunun nedeni kapitalist sistemin içine girdiği süreç. Bu öyle bir süreç ki kriz dünyanın bir bölgesinde, birkaç ülkesinde ya da yeni sömürgelerde yaşanmıyor. Kapitalist sistem bir bütün olarak kriz içinde. Bir zamanlar, komünist tehlike karşısında Marşall yardımı yapacak ülke vardı. Şimdi bu kapitalist dünyanın jandarması, ekonomik sorunlarından dolayı Rusya'dan dahi çekiliyor. Her şeye başım üstüne diyen dervişe, nasihat verip yolluyor. Öyle bir duruma gelmiş ki, 1,5 milyon insanı cezaevlerinde tutmakta peş peşe idamları uygulayarak yoksullarına ve Afrikalı halkına gözdağı vermekte. Japonya için felaket tahminleri yapılıyor ve Japon pazarı ile ABD pazarının nedenli karşılıklı etkileşim içinde olduğuna dikkat çekilerek, felaket senaryoları tüm dünya için üretiliyor.

Avrupa tek pazara giderek ve eski demokratik Avrupa ülkelerini hızla yutarak (bu Pazar kaliteli ve ucuz emek gücü, 40 yıldır birikmiş zenginliklerin emperyalist kasalara akarak sermaye haline getirme) krizine çare arıyor. Devlerin acizleştiği yerde cücelerin durumu ne olur? O yüzden bizim en büyük müttefikimiz devrimci durumun kendisidir belirlememiz ve devrimci durumun nesnel bir olgu olduğu yönündeki bilimsel yaklaşımı kavramamız çok önemli. Bunları kavradığımız için çok güçlüyüz ve işler yolunda diyoruz. Toplumsal olayların ve (elbette ki en büyüğü olan devrimin) ne denli çok yönlü olduğunu aralarında diyalektik bir bütünlük olan birçok etkileyici olduğunu unutanlar ne denli güçlü olduğumuzu göremiyor. Onlar, güçlerinin sadece kendi örgütlülüğü kadar olduğunu ve en acınası da örgütlülüğün gücünün de devrimin gücü olduğunu sanıyorlar ve karamsarlığa düşüyor, bir tas çorbayı nimet sanıyorlar.

Oysaki tüm dünyada yaşanan gelişmeler dahi, bizim gücümüzün bir parçası…

Ama ne yazık ki güç olmak yetmiyor. Güç olduğunun bilincinde değilsen, o güç bir işe yaramaz… kim kullanırsa onun hizmetine girer. 1848'lerde açlar ve yoksulların burjuvazinin hizmetine girmesi gibi… ya da bir dakikalık karanlık döneminde ortalamanın işbirlikçi tekellerin hizmetine girmesi gibi.

Bugünlerde Erol Miraç, Odalar ve Borsalar Birliği başkanının bu yönde bir açıklaması vardı. Siyasilerin, istediğimiz ekonomi politikaları uygulaması ve bunun için gerekli olan hukuki düzenlemeleri yapmaları için var olan örgütlülüğümüzü harekete geçirecek, bu yöndeki tüm girişimleri destekleyeceğiz, diyor. Konya, Elazığ, Tokat, Isparta'da bunun provasını da yaptılar. On binleri yürüttüler.

Yürüttükleri bu güç onun şunun veya bunun değil. Bu güç artık eskisi gibi yönetilmek istemeyen, yaşamlarında köklü değişiklik isteyen insanların artık yığınsal hale gelmesinden doğan güçtür. Yani, kapitalizmin yarattığı toplumsal çöküşten doğan yeni bir toplumsal yaşam arayışının gücüdür.

Bu gücün çok büyük ve yıkıcı olduğunu da söylemek lazım. Bu güç, yeni bir toplumsal yaşamı kurana kadar yıkım gücü olarak varlığını koruyacaktır. Çeşitli sermaye kesimleri bu gücü kullanarak kendi konumlarını rakipleri karşısında güçlendirmek

isteyebilir ve bunu başarabilir de. Ama bu güç, burjuva dünyasının iç-savaşında bu şekilde kullanıldıkça daha da güçlenecek ve keskinleşecektir. Bugüne kadar hiç olmamış denli politize olmuş ve politika ile ekonomi arasındaki bağın farkına varmış olan bu güç; kandırıldığını her görüşünde daha da büyüyen bir yıkım gücüne dönüşür. Ve giderek artan oranda sadece kapitalist üst yapıya değil onun ekonomik temellerine de yönelir.

Yani gerçek bir toplumsal alt-üst oluş, sosyalizmin zaferi kaçınılmaz olarak kapıya gelip dayanmıştır.

Burda öncünün rolü ebenin rolünden fazla değildir. Bu sürecin en sağlıklı en az ağrı ile tamamlanması ebeye bağlı. Ebe böylesi bir doğum sürecinin olmazsa olması olmakla birlikte, tek belirleyeni değil. Koskoca bir sürecin (ve aslında birçok aşamasına kadar hiçbir katkısının dahi olmadığı bir sürecin) sadece bir parçası…

Umarım kafanı şişirmemişimdir. Ben de biz de seni çok seviyoruz… Görüşmek üzere.

30.03..2001

Merhaba Sibel,

Nasılsın, umarım iyisindir. Sen ve Aysun Ö.O'cunda olduğunuz için ve bu mektup elinize geçtiğinde zaman ilerlemiş olacak. Umarım bu mektup elinize geçtiğinde talepler kabul edilmiş olur. Çünkü artık insanlar her an ölebilecek durumda... Gazeteden takip ediyoruz. İzmir Tabipler Birliği ani ölüm olaylarının gerçekleşebileceğini söylüyordu. Biraz evvel AG'ye başladığımı belirten dilekçeyi de yazdım. 30'undan itibaren AG'ye başlıyorum. Burdaki durumu Aysun ve .....'e yazdım. Gönderdiğin kartı aldım, çok güzeldi. Sağol. Güzel boya kalemlerinizde var demek ki. Şu an biz de bu tip kalemler yok. Sevdiğim şair Ahmed Arif'in şiirlerini okuyorum, yan hücredeki arkadaşlarda bana .....'in yazdığı Söz şiirini okudular, yeter ki solmasın sol memenin altındaki cevahir. Biraz da bana açılan davalardan dolayı bu şiiri bana hitaben okudular. Bu arkadaşlar DSP işgalinden yargılanıyorlar ve 6 Nisan'da mahkemeleri var. Bir de Nazım Hikmet'in 28'lerin hikayesini anlattığı bir şiiri var. Güzel şiir, defterime yazdım, baya uzun bir şiir.

Sizleri düşünüyorum da her yerden gelen mektuplara cevap yazmak için hepiniz kağıda, kaleme sarılmış mektup yazıyorsunuzdur. Ben de bu akşam sizlere yazmaya başladım ve saat gece üç oldu. Sabah postaya vereceğim daha sonraki mektuplarımda daha çok şey yazmaya çalışacağım. Senin mahkemen .....'le birlikte mi? 5 Nisan'da da ben İstanbul'a gideceğim. Bu yeni davadan dolayı bazen mahkeme cezaevine haber vermiyormuş o yüzden gidemeyenler oluyor ama bizi götürürler çünkü biz direk buraya geldik. Ümraniye'den gelenler ve diğer cezaevlerinden gelenler olduğu için bu tip karışıklar olmuş olabilir.

Şimdilik bu kadar, daha sonra yine yazacağım. .....'e, ...'a, ...'e, Aysun'a ve .....'e çok selamlarımı söyle, hepiniz kendinize iyi bakın, görüşmek üzere. Hoşçakalın.

Sevgilerle…

Merhaba Sibel,

Faksını aldık (4.4.2001) 9 Nisan'da. Bizde sana hem Kartal'la hem de Bayrampaşa'ya göndermiştik. Kartal'dan geri iade geldi. Diğerleri eline geçti mi bilmiyoruz. Seni çok özledik can, her akşam dokuzda özlem ve hasretimizi gönderiyoruz sana. Hep bizimlesin. Refakatçi sorununda biz de uğraşıyoruz. ..... Bakanlık da dahil olmak üzere her yere dilekçe ile başvurdu ama bir cevap yok. Uğraşıyoruz. Mektuplarımız geliyor, yine özlem, sevda yüklü, kavga yüklü, sana da bol bol posta geldi, mümkün olsa da gönderebilsek. Ama biz biliyoruz, sen gelecek ve kendin okuyacaksın bize mektupları. Dimdik ayakta dur ….. (karalanmış), dimdik… sakın bırakma kendini. Bizi düşün, gelecek güzel günlerimizi düşün…

Aldığımız haberlere göre bazı arkadaşları yanınızdan alıp götürmüşler. Durumları kritik olanları mı alıyorlar, durum nedir Nergiz ve .....'ı da Kartal'a getirmişler. Gerçi sen biliyorsun bunları… Biz de öğrendik… Aysun çok iyi, aynı bıraktığın gibi sakın merak etme. Seni çok sevdiğini söylüyor, "yakında görüşürüz" diyor. Hepimiz senin özlemin dışında iyiyiz, bir an önce gelmeni istiyoruz. Tek dileğimiz mavi atlasa ….. (karalanmış)ler çekeceğimiz gün birlikte olmak…

Hep seninleyiz, hep bizimlesin…

Seni çok seviyoruz…

Özlemle, hasretle kucaklıyoruz…

Oradaki herkese kucak dolusu sevgilerimizi iletirsin.

.....

Sibel'im seni çok seviyorum. Halay sözümüzü unutma sakın. Kendine iyi bak.

Aysun

1 Nisan 2001 Pazar

Canım yoldaşım,

Dün gazeteden öğrendim, seni Kartal Hastanesi'ne kaldırmışlar. Gazete hastanenin bodrum katında bir yerlere konduğunu ve şekeri kestiğini yazıyordu. Sonra bir yoldaşımızın hücresinde marş söylediği için dayak yediğini yazıyordu. Marş söyleyen daha gür ve yüksek sesle marş söylemeye devam ediyordur. Sen devam ediyorsundur aynı marşın ezgileriyle, coşkusu ve heyecanıyla yürümeye, biz devam ediyoruz adımlarınızın artan sesiyle.

Bu mektubu ille de sana yazıyorum. Artık orada olmadığını bilerek ille de sana yazıyorum. Yani bu satırlar oraya ulaştığında sen hala oraya geri getirilmemiş olabilirsin. Bunun bir önemi yok. Yoldaşlarım okurlar senin yerine veya geri geldiğinde sen okursun. Ya da en güzeli, hiç gerek kalmaz böyle bir şeylere, kendi elinle atarsın bu mektubu bir köşeye, seninle elele oturup sohbete koyuluruz. Böyle olacak! Buna inanıyorum…

Dinle bak yoldaşım, hücrede marş söyleyenin sesi yükseldi. O seslere katılan sesleri dinle. İşte yaşamak bu! diyorum o sesleri dinledikçe. Üzüntülü müyüm, hayır değil, kederli miyim, hiç değil, merak?.. evet belki biraz var ama üstün gelen duygular bunlar değil. Nerede nasıl olursan ol iyi olduğunu, hem de çok iyi olduğunu biliyorum. Artık o ufka vardık, yalnız değiliz… Ne sen orada, ne biz burada ne de bu satırları belki de senden önce okuyacak olan o güzelim yoldaşlar o zindanda… Şimdi bana ve bize o kadar yakınsın ki, uzansam elimle yüzüne dokunacak gibiyim, parmaklarım saçlarının arasına karışacak hani, doyasıya gözlerine bakacağım. Ve orada gördüğüm dünyanın en büyük, dünyanın en güzel hüneri, bütün zorluklara, acıya ve zulme boyun eğmeden ayakta kalan bir yürek… Sevinçliyim, hem de bilemeyeceğin kadar çok. Seni bu kadar yakından hissetmemden olacak. Sevincin sevincimi besliyor yoldaşım, gücün gücümü, gülüşün gülüşümü besliyor. Ve işte oturmuşuz seninle hücrede işkenceye inat marş söyleyeni dinliyoruz. Bir güneş vuruyor pencerelerimize, artık bizim hasretimizi taşımakla yükümlü kuşlar çoktan ufka doğru yol aldılar, sonra, dalgalar yoldaşım, her biri yüreğinin atışı kadar asi, dalgalar çarpıp duruyor o sese. O ses dalgaların gücüyle çarpıyor kayalıklara ve ben seni dinliyorum. Tane tane ve ince ve de içten ve her şeyden önemlisi yoldaş olan o sesini dinliyorum.

Seni seviyoruz… Seni seviyorum…

4 Nisan 2001

Merhaba Sevgili ....., ..., ..., ...,
Aysun ve Sibel,

26 Martta gönderdiğiniz APS 3 Nisan'da elime ulaştı. Çok teşekkür ediyorum beni mektupsuz bırakmıyorsunuz. Bu dağ başında gerçekten etraf dağ bayır, gelirken gördüm. Tabiat o eşsiz renklerine ağır ağır kavuşuyordu. Bilmiyorum neden ilkbahar gibi sonbaharı da çok severim, belki de çok kültürlü bir insan oluşumdan Kürt, Türk ve Çingene ritim saza merakım sonuncudan geliyor olsa gerek Aysun, Sibel orda mısınız bilmiyorum, ama yine de yazayım. 60. gün fotoğrafınıza bakıyorum da maşallah maşallah çok güzel görünüyorsunuz. Bu bir iltifat değil. Gelen kuzu resmi çok güzel. Karahisar kalesini içinizde bilen varsa benim için söyleyin. ..... o dramatik resimden iki değil 20 sayfa yazı çıkarıyorsun, uygun zamanda tabi ki. Aysun biliyor musun neye yanıyorum, acaba diyorum size olan sevgimi tam ifade edebiliyor muyum? ..... karta teşekkür, o resmin aynısı benim de başıma geldi. Ümraniye'de bir fare üstüme geliyor elim boş fırladım sandalyeye. Karizma yekyesan oldu tabi. Hücre arkadaşlarım, ... ve .....'ın size ve sizi duyan herkese selamları var. ..... yeni ürünün varsa bir zahmet yolla. ..... uzun yazamadım diye üzülme senin iki satırın bile benim için kıymetlidir. Sibel Fizan'da da olsa Çin'de de hiç fark etmez hatta arttırır hislerimi bu durum. Hepinizi çok seviyorum.

05.04.2001

Sevgili Sibel ve Aysun'umuza, sevgili canlara,

Duydum ki hastaneye kaldırılmışsınız. Şafağın atlıları kızıl kanatlı kuşlar, nasılsınız? Yüreğimiz, özlemimiz, coşkumuz sizinle yoldaşlar. Kendinize çok iyi bakın.

Hani hatırlarsanız bir Kızılderili atasözü diyordu ki "Gecenin en karanlık anı, sabaha en yakın andır." Tam da öyle, siz şafak kuşlarımız. Görüyorsunuz, duyuyorsunuz, esnafı, köylüsü, öğrencisi, memuru, işçisiyle milyonlar ve milyonlarca insanın sokaklarda büyüyen dev adımlarının seslerini. Ve bilin ki bunda sizlerin, teker teker hepinizin emeği var. Şimdi de canınızı bu devasa, bu büyük olaya atıyorsunuz. Ne diyeyim …. (karalanmış); yüreklerinizin kızıllığından öpeyim. Eğer olanaklarınız olursa bana bir faks çekin, bir haber uçurun. Yoksa da gözlerinizden öperim. Sevgilerimle…

08.04.2001

Merhaba Sibel ….. (karalanmış)

Hastaneye götürüldüğünü öğrendim. Birçok kişi hastaneye götürülüyor. Artık iyice çaresizleştiler. Neler yapıldığını duyuyoruz. Ama ne yapılırsa yapılsın sizin iradeniz karşısında bir hiç olmaktan öteye gidemez. .....,…… (karalanmış) geçen hafta hastaneye götürdüler. Bir hafta kalıp geri geldi. .....'dan önce hastaneden gelen bir arkadaş onunla övünebilirsiniz demişti. Ve gerçekten buradakiler övünülecek durumdalar. Sizlerin de övünülecek durumda olduğunuzu biliyoruz.

Üç kişi bayraklaştı. Kartallarımız ….. (karalanmış) çanlarını çalmaya başlıyorlar. Artık öyle güçlüsünüz ki, …….. (karalanmış) tarihlerinde hiç bu kadar güçsüz olmamışlardı. Bu büyük gücümüzle çok büyük ……. (karalanmış). Yarattığınız değerler kahramanlıklar gelecek kuşakların sarılacağı, sahipleneceği en büyük değerlerdir.

Emin adımlarla yürüyoruz. Karşımızdakilere bakmak bile ne kadar ileri vardığımızı anlamaya yetiyor. Her gün yeni yöntemler, bir çok yöntemin uygulanması, artık dayanamayacak durumda olduklarını gösteriyor. Dayanamıyorlar çünkü ayakta duracak halleri yok.

Gönderdiğiniz resim masamda, bir de Evrensel'de çıkan anaların resmi var. Hep resme bakıyorum, sana ve Aysun …… (karalanmış) bakıyorum. Yüreğinizdeki ateş büyük bir …… (karalanmış) körüklüyor. ….. ……. (karalanmış) aynı havalandırmadayım. ….., Aysun'a yazdı ben de sana. Buradaki bütün ….. (karalanmış) iyiler. Sizinle gurur duyuyoruz.

Alevler yükseliyor yangını körükleyin, yangının küllerinden yepyeni bir dünya filizleniyor, yaşam filizleniyor. …..;ün de selamı var.

En içten sevgilerimle, yüreğimin bütün sıcaklığıyla sımsıkı sarılıyorum.

15.04..2001

Sevgili Sibel ve Aysun yoldaşlar;

Nasılsınız? Sağlığınız, durumunuz nasıl, bunları, sizinle ilgili her şeyi merak ediyoruz. Yüreğimiz aklımız, düşüncemiz her şeyimiz sizinle. Büyük bir merak içindeyiz. Su alımınız nasıl, tuz alımınız nasıl, nabzınız ne durumda, ne bileyim yoldaşlar işte, öldürücü bir merak içindeyiz. Burda bir süre önce Sibel yoldaşın Bayrampaşa hastanesine kaldırıldığını duymuştuk. Oraya faks çektim ama birkaç gün sonra öğrendim ki, hastanede bir gün kalmış ve tekrar cezaevine getirilmiş. Doğaldır ki faksım eline geçmemiş. Önemli değil. Ya sen Aysun, sen nasılsın canım? Şimdi sizin yanınızda olmamak ne kötü! Tam da şimdi sizin yanınızda olmalıydım oysa.

Kartal kanatlı insanlarımızdan her gün bir yenisinin evrenin sonsuzluğuna karışmak üzere kanat çırptıklarını öğreniyoruz. Bugün de Canan Kulaksız adlı kahraman kadının yiğitçe ölümünü öğrendik. Acımız sonsuz ……. (karalanmış) büyük. Onlar için üzülmüyoruz. Çünkü onlar ve onlardan sonra sı-

ralarını bekleyen herkes yüce ve soylu bir amaç için, yaşamış, insanlığın tümden kurtuluşu için yaşamlarını feda etmiş insanlar olarak anılacaktır. Murat'ımız, Tarık'ımız, Yaşar'ımız, Emin'imiz, Aylin ve Rasim'imiz; kısacası, Denizler'den bu yana nice kahramanımız bize yol gösteren kutup yıldızlarımız olmuşlardır. İnsanlığın her türlü baskı ve sömürüden kesin ve nihai kurtuluşu gibi yüce ve soylu bir amaç için kendini feda edenlerin boşa yaşadığını kim ileri sürebilir! Ve böyle soylu bir amaç için kendini feda edenlerin küllerini soylu insanların gözyaşları ıslatacaktır. Acımız derin çünkü kartalkanatlı insanlar bizim yüreğimizdir, bu halkın yüreğidir. Fakat ne hüzün var gözlerimizde ne de üzüntü bulacaklar cellatlar yüzlerimizde. Aksine, gururluyuz, onurluyuz. Artık böyle kahraman insanları kendi içinden, sayısızca çıkaran bir halkın davası yanındayız. Dahası, artık bir halk böyle kahramanları bu kadar çok sayıda içinden çıkarıyorsa bu demektir ki o halkın kurtuluş davası….. (karalanmış) eşeğindedir. Bunu sadece hissediyor değiliz, artık görüyoruz da. Dışarıdaki yaklaşmakta olan fırtınayı haber veren uğultuya bakın. Fırtınanın çok yakınımızda olduğunu gösteriyor. O büyük güzel günler yakınımızda, hem de çok yanımızda. İşte o büyük günlerde Murat'ımız ve evrenin sonsuzluğuna karışan bütün kartal kanatlı yiğitlerimiz yanıbaşımızda olacak; başlarını omuzlarımızda hissedeceğiz. Biz, bütün insanlık o güzel, büyük ve mutlu günleri onlara borçlu olacağız. Çünkü onların yaşamdaki bütün faaliyetleri, yaptıkları özveri, cesaret ve kahramanlıklar olmasaydı o güzel, mutlu günlere insanlık asla kavuşamazdı. Onlar, tüm yaşamlarıyla yaklaşmakta olan büyük fırtınayı hazırladılar; onlara çok şey borçluyuz. Böyle insanlara sahip olmanın, onlarla tanışmış ve aynı kaderi paylaşmış olmanın gururunu duyuyoruz, onuruyla doluyuz.

Sevgili yoldaşlar;

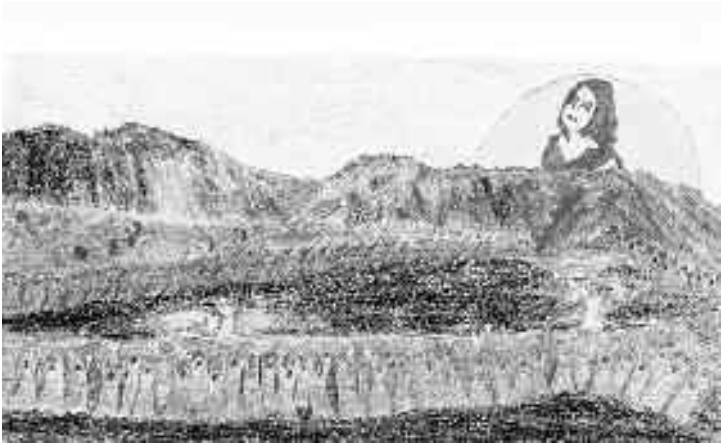
Burada hepimiz iyiyiz. ..... ve..... dahil, herkes iyi. ..... ve ..... için henüz endişelenecek bir şey yok. Onların sağlık durumlarını günlük olarak öğreniyoruz. Ötekiler ise ara verdiler (bugün). Dediğim gibi hepimizin aklı-fikri ve yüreği sizlerde. Onun için ....., ... ya da başka bir yoldaş bu aralar bizi sık sık bilgilendirsin. ....., en derin sevgilerini ve özlemlerini söylüyor. Sizi yüreğimin tüm sevgisiyle kucaklıyor, öpüyorum. Sevgi ve özlemle…

15.04.2001

Sibel Yoldaşım,

Biliyorum orada değilsin… Ama benimkisi umut işte… Belki oradasındır, geri gelmişsindir belki… Yiğit yoldaşım benim, canım yoldaşım… Seni seviyorum yoldaş… Lütfen yoldaş… Agit gibi cansuyu tümden çekilene kadar diren yoldaşım… Cansuyun tümden çekilene kadar… Lütfen!..

Seni yoldaşlığımızın olanca gücüyle kucaklıyor, alnından öpüyorum… Seni seviyorum…

Canım yoldaşım,

Bizi beklemeden alıp götürdüler seni… Kocaman sevgiler getirmiştik sana yarinden. Seni çok sevdiğini söyledi, çok özlediğini. Senin için sarıldık, öptük, sımsıkı kucakladık birbirimizi. Her zaman ki .....'tı… Gönderdiğin yüzüğü taktık parmağına, çok mutlu oldu. Mahkememizde çok güzel geçti. Salon tam olarak doluydu. Hani Ümraniye'ye ziyarete gelen sevimli amcamız vardı ya, o da gelmişti. Bembeyaz sakallarıyla öyle sevimli idi ki, anlatamam. Annen, baban, halan, ... vardı. Herkes çok iyi görünüyordu. Bizimkilerde tam kadro oradaydı. .....ın annesi, babası vardı. ....., ... ve onunla birlikte üç-dört insan daha vardı. Herkes çok iyiydi. Tavırları çok iyiydi. O kadar büyük bir coşkuyla, biran önce size ulaşabilmek için sabırsızlanırken, seni bulamamak… anlatılmaz yoldaş… anlatılamaz bir duygu… Seni çok seviyorum ve güveniyorum. Yeniden görüşeceğiz, mutlaka yoldaş…

22 Nisan 2001

Merhaba Sibel,

Canım yoldaşım, böyle büyük büyük yazıyorum ki, gözlerin yorulmasın. Sana uzun uzun yazmak isterdim, ama, bunca gün sonra, senin için biraz ağır olur. Öyle değil mi? Anlaştık herhalde. Kısa ve büyük harflerle yazılmış bir mektup okuyacaksın.

Canım yoldaşım, umuyorum ki hala ayaktasın. Ve umuyorum ki, bulunduğun odanın penceresinden yemyeşil bir bahçeye bakıyorsun. Denizi göremezsin di mi taa oralardan? Ben İstanbul'u çok fazla bilmem. Hele ki Bayrampaşa taraflarına hiç yolum düşmedi. Ama denizin kokusu geliyordur her rüzgar esişinde. Yalnızca bu kokuyu doyasıya içine çekmek için, pencereye kadar yürü. Siz yürüdükçe, dünya yürüyecek.

Biliyorsun, geçen hafta, bütün yabancı diplomatlar, büyükelçiler, hükümetle görüşmek için sıraya girmişti. Bütün dünya gelişmeleri "kaygıyla" izliyor. Kimlerin bu gelişmelerden kaygı duyduğunu biliyorsun. Ama bu kez karşımızda sadece bir bakanlık yok. Karşımızda tüm bir emp-kap. dünya var. "İnsan hakları" adına bu işe karışacaklarını sanacak kadar cahil değiliz.

Geçen hafta, en yetkisiz yetkililerden biri; "önümüze siyasi program sürenler var" buyurmuş. İşte bu biziz. Anlaşılan o ki, en büyük çekincelerinden biri, işte bu durum. Normal bir zamanda, ilan edilen bir siyasi program gözlerini bu kadar korkutmazdı. Ama şimdi, milyonlarca insan sokaklara sel gibi akarken; yaşam haklarını, öfkelerini, değişim istemlerini en köklü eylemlerle ifade ederken; "alternatif yok" diyerek, öfkeyi bilemekten başka bir şey yapamayan bir yönetimin tüm iradesi kaybolmuşken. Ve doludizgin 1 Mayıs'a akarken zaman… İşte tam bu anda her an kendisini, etkisini büyüten bir eylemin ortasında bir siyasi program beliriyor. İşte bu durum beni oldukça heyecanlandırıyor.

Senin bilimle, özellikle de teorik fizikle uğraştığını, kitaplar okuduğunu duymuştum. Teorik fizikte "olay ufku" diye bir düşünce var. Ne kadar bilimsel, bunu pek bilemiyorum. Hatta bu olay ufku hakkında bir film çekilmişti. Düşünce şu. Evrenin bir noktasında olağanüstü bir çekim kuvveti yaratılırsa, bu güç zamanı ve mekanı büker, evrenin çok uzak iki noktasını birbirine yaklaştırır. Yani şu kağıdı ikiye katlamak gibi bir şey. Diyelim ki, 11 ışık yılında alamadığın mesafeye tek adımda ulaşabiliyorsun. Bu tek adıma olay ufku diyelim.

Şimdi olay ufku noktasındayız. Bu noktanın bir adım ötesinde sermayenin cehennemi var. Bizim ise cennetimiz.

Ve bu hikayede, olağanüstü çekim kuvvetine sahip kütle; siz yedi samurai ve onları takip eden üç ninjadır. Çünkü siz bir programa sahipsiniz.

Yoldaş, görüyorsun, ne kabayım. İncelik nedir bilmiyorum. Sen 120'li günleri geride bırakmışsın, ben sana teorik fizik konuları anlatıyorum. Bağışla.

Bugüne kadar hep "iyi" olduğuna ilişkin haberler aldım. Beni bu iyi haberlerden mahrum bırakmayasın. Seni hep, yeşilliğe uzanan bir pencerenin önünde deniz kokusunu içine çekerken görüyorum.

Sana küçük bir kart. Denizin üzerinde en güzel rengine bürünmüş bir güneş. O sensin.

İnanılmaz güzellikteki günlerde yeniden buluşuruz.

(Ölüm orucunun 120'li günlerinde olan Sibel'e yazılan bu mektup ona ulaşamadı. Mektup yazılıp zarfına konulduktan hemen sonra alınan haber onun göğü fethe çıktığını duyurdu ve ardından şu satırlar döküldü. "Şimdi ben, ne yapayım bu mektubu, siz söyleyin.")

22 Nisan

Merhaba,

Şimdi ben, ne yapayım bu mektubu, siz söyleyin. Masamın üzerinde duruyor. Zarfa konulmuş, üstüne adres yazılmış. Ama artık gitmeyecek. Bu nasıl bir kader, tam mektubu bitirdim, zarfı hazırladım, dakika geçmeden, O'nun haberi geldi. Söyleyin ne yapayım bu mektubu…?

Galiba, her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var soğukkanlı düşünmeye. Oysa ne kadar zor geliyor! Oysa Sibel'imiz bize bir miras bıraktı. Ne diyordu: "Sizin görevinizin çok daha karmaşık ve zor olduğunu biliyorum" "Biz küçük bir adım atıyoruz, siz o yolu yürümeye devam edeceksiniz." Yürüyeceğiz yoldaşım. Gerçekten de zormuş.

Ne yazayım bilemiyorum. Yazmalı mıyım bilemiyorum. Ne söylesem, yaraya tuz olmasından çekiniyorum. Öyleyse sizinle onuru paylaşalım. Bu, her acıyı yok edecek kadar büyük bir duygudur. Her şeyden önce o, büyük bir kavganın içinde sonuna dek direnciyle ölümsüzleşti. Bundan daha büyük bir onur var mı? Ve bir de, partimizin ilkleri arasına katıldı. Artık onun yaşamı ve ölümsüzlüğü ile daha yüceyiz, yepyeni değerlerle donandık şimdi.

Kısa bir program hazırladık. Bizden sonra Şenay için arkadaşları program yapacaklar. Şarkılar-marşlar-şiirleri hep beraber okuyacağız. Bu mektupta son söz ona ait olsun.

"Bırak yüzün şiirle örtülsün
Sen yıldızlara bak
Bırak
    dünyanın yükünü
    ve zaferin türküsünü yoldaşlarına
Sen hepsinin üzerindesin
Tüm gözlerin çevrildiği yerdesin
Denizin ufkunda…
gökyüzünün sonsuzluğunda…"

Not: O'nun mektubunu size gönderiyorum. Bende kalmasın. Farzedin ki, bir gün önce postaya vermişim.

22 Nisan Pazar (119. gün, 185. gün)

Canım yoldaşım, kocaman yüreklim benim,

Denize dönmek istiyorum, demiştin, güzel bir bahar gününde, Nisan'ın yirmi ikisinde denize uğurladık seni... o dönmek istediğin denize... Bulutlar öyle yüklü, tıpkı senin gözlerin gibi birazdan boşaltacak tüm yükünü... Seni özlediğin o denizle buluşturmak için... ama yağamıyordu bir türlü, dolup dolup kalıyordu tüm ağırlığıyla... tıpkı bizim gözyaşlarımız gibi...

Sonunda iri iri tanelerle yağmaya başladı. Belki birazdan yüzyıllık bir yağmur olur, akar akar akar, sonsuzca... Coşkun akışıyla seni sularına karışmak istediğin denize kavuşturur. Ve patladı gökyüzü, gümbür gümbür boşalttı tüm yükünü. Delice yağan yağmurun altında uğurladık seni ulaşmak istediğin, sularında ölmek istediğin denize... Haykırdık "Fırtına yırtıyor sessizliği" diye... Tıpkı senin küçücük bedeninle yırttığın gibi sessizliği...

Sabahtan beridir dinmiyor, susmuyor hücreler. Haykırıyor şiirle, türküyle, marşla, sloganlarımızla... Kısıldı seslerimiz, yüreklerimizle söylüyoruz biz de... Seninle birlikte, anamız Şenay ve Ankara'dan Hatice'nin ölümsüzlük haberini aldık. ..... (karalanmış) sizleri, teslimiyete çağırdığı, "örgütlerinizden kurtulun" çağrıları yaptığı bir anda ..... (karalanmış) üç yandan ağır bir darbe indirdiğiniz. Üç yiğit kadınımız olarak...

Canım benim, hep arkanda bir şeyler bırakarak, tarihe senden bir eser bırakarak yaşamak istedin. İstediğin oldu sonunda... tarihin en büyük dört gün savaşlarında yer aldın, sonrası, tarihin ilk kez tanık olduğu upuzun bir yol olan ölüm orucu eyleminde gün gün yürüyerek ölümsüzleştir. Arkanda kocaman bir destan bıraktın. Tarihe altın harflerle yazılan bir destan bıraktın, tarihe altın harflerle yazılan... Kimsenin unutturamayacağı bir destan...

Mutlu musun canım yoldaşım? Mutlusun elbet... Biliyorum yaşamı da çok seviyordun hepimiz gibi.. Ama yaşam için cansuyu olmak gerektiğinde hiç tereddüt etmeden yürüdün ölümün üstüne... Büyük bir gurur içindeydin. Her gün seni izlerken, gün gün ortaya çıkan güzelliklerini görüyordum. Diyorsun ya, "eylem umudun anasıdır", işte sende bu umudun içinde öyle güzelleşiyordun ki, bu güzelliklerinle yaşamak isterdim seninle...

Gel yoldaş, haydi gel... seni bekliyoruz hücrede... Yatağını geri vermek istiyorum sana... sen gittiğinden beridir sıcaklığını

duyumsayarak, söz verdiğim gibi, senin yatağında yatıyorum. Ama gel al artık yatağını, gel artık...

Televizyonlar diyor ki, "28 kilo olmasına rağmen tedaviyi kabul etmedi"... Elbette etmez... Teslimiyeti kabul etmez kocaman yüreği. Sibelimiz yazılarının birinde "Somalili çocuklara döndük, bir deri bir kemik" diyor; sonra da ekliyor "Yoo, hayır, bir bilinç, bir yürek" diye. Evet, yoldaşımız bir bilinç, bir yürek durdu ..... (karalanmış) karşısında.

Ne çok şey yazmak isterdim ama yazamıyorum. Yetmiyor kalemim, yüreğim. O kadar dolu ki yüreğim, akmıyor bir türlü... Ne zaman patlar bu yürek bilemiyorum.

Bugün gece rüyamda 3 canımızın ölümsüzleştiği haberini almıştık. Büyük bir korku ile uyanmıştım. Sonra rüya olduğunu anlayıp rahatladım. Ama bugün üç canımızı uğurladık gökyüzünün sonsuzluğuna, Sibelimiz de aralarında. Her gün acaba bugün kim, diye sormanın korkusu, sancısı yüreğimizde yatıyoruz yataklarımıza. Düşlerimizde aynı acı ile dolu. Aysun ve …..'yi de gördüm rüyamda, onları da bir yerlere gönderdik. Ama neresi olduğunu bilmiyorum.

Biz kavuşamadık, zafer halayını birlikte çekemedik seninle, ama sen denize kavuştun yoldaşım, kocaman yüreğinle buluştun denizle... Uğurlar olsun yoldaşım, uğurlar olsun sana... Analarımızın omzunda, o çok sevdiğin İkitelli'nin çamurlu sokaklarında emekçi halklarla buluştun yoldaşım. Hep bunu istemiştin. O sevdiğin emekçi halk seni denize uğurladı, dönmek istediğin denize.

Sibelimiz bir nehirdi coşkun, hırçın akan... denize varmaktı amacı. Şairin dediği gibi; "Büyükse dağ, aşamıyorsa nehir birikip birikip taşar üstünden, dolanır yanını yöresini. Yokuşsa yolu koşamıyorsa, menderesler çizer nehir. Uçurum çıkarsa önüne, kapıp bırakır kendini nehir açar kanatlarını ve varır varacağı yere, oraya, denize."

Sibel can, biliyordu ilk olacağını, çünkü tüm kızılatlılarımızdan önde başlamıştı koşuya. Tüm kızılatlılarımızda korku içindeydi, herkesten önce ipi göğüsleme olasılığından dolayı. Öyle de oldu. Canımız Sibelimiz, kavgada ölümsüzleşen ilk kadın yoldaşımız oldu. Hem böylesi tarihi bir süreçte yeralma onuruna, hem de ilk olma onuruna erişti. Yaratılan insanlık destanında bir dize olmak istiyordu ama o destanın kendisi oldu. Bize ise onun yarattığı destana yeni dizeler ekleme sorumluluğu bıraktı.

Sen ufacıktın
Kovalardın güneşi
Güneş kaçardı hep
Bir oyuna tutuşurdun onunla
O havalandırmanın
yüksek bir noktasına konardı
Sen ona uzanırdın kaçardı
Sarıydı, sıcaktı güneş
Ve de haylaz
Hep kovalatırdı kendini
Sonra bir gün
elin değdi güneşe
sonra incecik bileklerin
Sonra gözlerin değdi
gülüşün sonra
Sonra yüreğin değdi
Sardı sarmaladı seni güneş
Sarıydı sıcaktı kolları
Sen sarıya, sıcağa hasret
Sımsıkı sardın onu
kaçamadı daha
"Güneş" oldun
Şimdi yine haylaz güneş
Yine oyunlar oynuyor
havalandırmada
Ve yine sarı
sıcacık...
Yalnız kocaman bir yüreği var şimdi
İri güzel gözleri
Bir de incecik bilekleri...

.....

26 Nisan 2001

25 Nisan Çarşamba

Bugün görüş günü, anamız gelecek, Sibel canımızın yiğit anası. Onu karşılanın ağırlığı üzerimizde. Bir yandan görme isteği, diğer yanda sözün hükmünü yitirdiği duygusu. Böyle karmaşık duygularla beledik görüş saatini. Bu arada harıl harıl faks yazıyoruz. Geceden beridir sürüyor... Ö.O. Savaşçılarımıza, Sibel canımızın sesini ulaştırmak istiyoruz. Henüz bitmemişti ki, ...,.....ve beni görüşe çağırdılar. Yarım kalanları …..'e bıraktık çıktık görüşe. Her seferinde çok ağır geliyor ….. canı o körolası hücrede bırakmak, ama şimdilik diyoruz, kısa zamanda yine eskisi gibi hep birlikte çıkacağız dostlarımızın, yoldaşlarımızın karşısına.

Görüş kabinlerine girdiğimizde, tüm analarımız, babalarımız bir kabine dolmuş bizi bekliyorlardı. Hemen Sakine anaya koştuk. Gözleri dolu dolu, ilk söze başlamanın zorluğu vardı üzerinde. Tutamadı kendini "bu kadarını çok görmeyin bana" dedi mütevazılıkla. Gözyaşlarını akıttı. Biz boğazımızda koca bir yumruk gibi hissederek acıyı titrek seslerle sıktık kendimizi. Bıraksak akacak nehirler gibi gözyaşlarımız.

Ana-balarımızda birbirini uyarıyor "ağlamak yok" diye. Onlarda bizleri düşünüyor. Camın iki yanındaki yürekler birbirinin acısını göstermek istemiyor diğer tarafa, daha artırmamak için acıyı.

Bizim sorularımız arka arkaya geliyor: “Cenaze nasıl oldu”, “en son, hastanede ne zaman gördün”, “neler söyledi”, “Aysun’la görüşebildiler mi?” ardı arkası gelmeyen bitimsiz sorulardı. Anamız anladı merakımızı yoldaşımıza dair merakla beklediklerimizi anlatmaya başladı. “Son ana kadar ayaktaydı. Cuma günü yanına gittim, banyo yaptırdım, üstünü başını değiştirdim. Özenle, itinayla yatağına yatırdım. Sizleri çok sevdiğini söyledi. Beni merak etmesinler ben çok iyiyim. Yatağımın çok güzel bir yerde olduğunu söyle yoldaşlarıma, güneşi gördüğümü, bir de o çok sevdiğim çiçeği gördüğümü...” bengonyasını görmüş Sibelimiz, o çok sevdiği... oturup yalnız gecelerinde, bir umut, birlikte .....’ını beklediği begonyasını... Aşkına tanık olan... Diyor ki şiirinde:

Begonya tanıktır aşkımıza
en çok da
Benim sana duyduğuma
Akşamları pencereden
Birlikte gözlerdik yolunu
O daha çok gözlerdi belki
Çünkü hep sen hatırladın
Onun susuzluğunu
Ah sevgili yar
Özlerim ben şefkatini
Bir de pembe begonyalar

Hatırlıyorum da o günleri ne çok acı çekmişti, üzülmüştü... Ama sonra sevince dönmüştü üzüntüsü, belki de öncekinden daha çok. Sakine ana anlatmaya devam etti: “Aysun’la görüştüler, kucaklaştılar, aynı oda da hepsi birlikte kalıyorlar. Herkes çok iyiydi.” “Ne zaman ölümsüzleşmiş, kim varmış yanında, anlat bize Sakine ana.” Anlatıyor yavaş yavaş: “Kızım sabah altı sularında ölmüş sanırım. (Sonradan öğrendik canımız geceyarısından sonra kanat açmış sonsuz maviliklere, yanında yoldaşı, dostları, sohbet ederek ayrılmış onlardan.) Yanında o anda kimse var mıydı bilmiyorum. Önce adli tıpa götürdüler. Oradan polisin tüm engelleme girişimlerine rağmen zılgıtlar, alkışlar eşliğinde alıp önce eve, sonra da cemevine götürdük. Görmeliydiniz o kadar kalabalık oldu ki, duyan duymayan herkes katıldı. Mezarlığı öyle güzel bir yerdeki, sizleri ve onu seven insanların yaşadığı bir mahalle. Ma-

halleli de katıldı törenimize. Analarımızın omzunda çıktı son yolculuğuna. Mezarının başında Sibelimizin yazdığı bir yazı okundu, sloganlar atıldı. Her şey Sibelimin istediği gibi oldu, ona yakışır bir şekilde. Ama biliyor musunuz gözleri açık gitti, çünkü zaferi göremedi, oysa zaferi görmeyi çok istiyordu."

Bilmez miyiz, ne kadar çok istediğini zaferi görmeyi tüm yoldaşlarımız gibi. Ama Sibel biliyordu ilk olacağını, hepsinden önde başlamıştı koşuya... Tüm yoldaşlarımızda korku içindeydi hepsinden önde ipi göğüslemesinden... Minicik bedeni ile inadına yürüdü yolunda. Sibelimiz ilk kadın savaşçımız oldu kavgada ölümsüzleşen. Hem böyle tarihi bir süreçte yer almak onuruna hem de ilk olma onuruna erişti.

Sibelimizle, yanlış hatırlamıyorsam 94 yılının sonları ve 95 yılının ilk günlerinde tanımıştım. Tokat'ta pırıl pırıl iki kız kardeş ile tanışmamı istediklerinde benden, hemen atladım göreve. Öyle bunalmış durumdaydım ki her gün yaptığım aynı işlerden, genç ekin'in rutin bıktırıcı yanlarından, her akşam eve gidip yaptıklarımdan. Benim için yeni bir soluk olacaktı, yeni yüzler, yeni sesler tanıyacaktım. Onlarla bende yenilenecektim.

Çıktık yola çocukluğumun şehrine doğru. Niksar'da ufak tefek kız kardeşler karşıladı bizi. Öyle masum, öyle güzel görünüyorlardı ki... Sibel kırılgan, utangaç, ... ise yuvarlak gözlükleri arkasında cin gibi gözleri olan henüz ortaokula giden kıpır kıpır bir çocuk. İlk edindiğim izlenim, ikisin de çok zeki olduğu idi. Onlarda beni izliyor, benimle ilgili karar vermek istiyorlardı. Açık sözlüce, tüm saflıklarıyla "biz devrimci kadınları böyle düşünmüyorduk" dediler. Beni televizyonlarda gördükleri burjuva kadınlara benzetmişlerdi. Oysa ben en sade halimle gelmiştim onların yanına, dikkat etmiştim özellikle. Yine de kafalarında yarattıkları devrimci kadın tipine uymuyordum. İlk kez o zaman hissettim görüntünün güzel insanlarla aramızda mesafe oluşturabileceğine. ..... yoldaş hep eleştirirdi beni, takılarım, giyimim konusunda, ama ben hep itiraz eder, insanların sığ değerlendirmeler yapmaması gerektiğini söylerdim. Eğer tanımaya çalışırsalar gereksiz önyargılar oluşmayacağı, oluşsa dahi zamanla kırılacağını söylerdim. Ama gördüm ki, bazı güzel insanlarla, belki de Birkaç gün veya saate sığdırılacak anlarda birlikte olma şansın oluyor ve o zaman her tür hal ve davranışımız kıstas olabiliyor.

Bir süre sohbetimiz bu konu üzerine oldu. Eleştirel bakışları değişmese de en azından buzlar dağıldı. Başladık politik tartışmalara... Sibel sakin ama net ve berrak bir şekilde kendini ifade ediyor, Zuhal ise, o cin gibi gözleriyle, kıvrak zekası ile okuduğu, onun yaşındaki birisinin anlaması gerçekten zor olan bir kitabı anlatıyor, sorular soruyordu. Hayran olmuştum onlara... İstanbul'un problemli, sorunlu gençlerinden sonra böyle pırıl pırıl iki insanla karılaşmak beni çok mutlu etmişti. Demiştim ki, "ne uğraşıyoruz kentlerin çürümüş, yozlaşmış insanlarıyla... Anadolu Sibel ve ..... gibi daha ne büyük zenginlikler taşıyordur kim bilir? Onlara gidelim, onlara ulaştıralım sesimizi..."

Sibel çok duygusaldı. Kendi dizelerinde dediği gibi "sevininince ağlarım / Hüzünlenince ağlarım / Yeşertmek için içimdeki kırları" İlk gözyaşlarını, evlerinin merdivenine oturmuş, bana şiir okurken gördüm. Sabahattin Ali'nin "Alişim" şiirini okumuştu. Sonra o kadar çok gördüm ki o gözyaşlarını... En çokta televizyonda eylemleri izlerken dökerdi yiğitlikten, direnişten etkilenir, çekilen acılardan inen coplardan etkilenir bırakırdı göz pınarlarını.

Birlikteliğimiz kısa sürdü, bizlerin yapacak işleri vardı. Bir daha görüşeceğiz deyip ayrıldık, o güzel insanlardan. Gerçekten benim için de yeni bir soluk, yeni bir güç olmuşlardı. Ve kararımı vermiştim, şehir şehir gezecek, bu güzel insanları bulacaktım. İstanbul'a döndükten kısa süre sonra tutuklandım ve cezaevine girdim. Şehir şehir gezme hayalimi bir süre ertelemek zorunda kaldım. Sibel ve ….. 'i bir süre göremedim. Ama onlar çıka geldi. Bir görüş günü, baktım kabinde ufak tefek kızlarımızdan, ufaklığı gelmiş. Daha sonra aile olarak İstanbul'a yerleştiler.

O tarihten sonra da hep yanımızda oldular. Sibel can hiç tereddütsüz en zor sorumlulukları üstlendi. Deneyimsizliğin neden olduğu hatalardan, eksikliklerden dolayı çok öfkelenirdi, çok kızardı kendine. Her şey bir anda olsun istiyor, acele ediyordu. Acele ettikçe hatalar yapıyordu. Yine de yeniden işe girişmekten vazgeçmiyor, inatla devam ediyordu daha iyisini yapabilmek için. İkitelli'nin çamurlu sokaklarında tanıştı mücadeleyle, işçi ve emekçi halklarla. Onları çok sevdi ve onlar için yaşamak istedi. Yaşamın anlamını onların arasında buldu. Uzun süre onlardan ayrı geçirdiği mücadele yıllarında he o sokakları ve o insanları özledi.

Yaşamını ortaya koymada hep önde oldu. İlk gönüllü eylemi değildi. Ö.O öncesi de vardı. Her an hazırdı böyle bir yürüyüşe. Ve sonunda bir bilinç, bir yürek yürüdüğü yolda ölümsüzleşti. Bizlere daha büyük sorumluluklar bırakarak ayrıldı aramızdan.

Sibelim, canım yoldaşım bu eylemde kazandığın güzelliklerinle seninle yaşamayı çok istiyordum. Biliyor ve görüyordum eylemin sana neler kattığını... Buradaki bir günümüzü hiç unutamıyorum. İlerleyen günlerdi, senin kulaklarında çınlamalar artmış, duyma problemi yaşıyordun. Özellikle uykudan uyandıktan sonra ki anlarda daha çınladığını söylüyordun. Bir gün sabah seni uyandırmak için yukarıya çıktığımda, bana öyle güçlü bir sesle karşılık verdin ki, şaşırdım kaldım. Sibelimizden böyle güçlü bir ses nasıl çıkar diye. Kalktın, üstünü giydin, bu arada da bana yukarıda rüyanı anlatıyordun. Ben ise hala şaşkın dinliyorum seni. Nasıl olur, Sibel bu kadar hızlı ve yüksek bir sesle nasıl konuşur. Merdivenlerden inerken hala devam ediyordun anlatmaya, gözlerini içi gülüyordu. Ben şaşkın şaşkın izliyordum. Sorular soruyor, konuşmasına devam etmesini istiyordum. Neşeli, cıvıl cıvıldın. Sarılıp öptüm seni... o kadar güzeldin ki... İşte tüm bu güzelliklerinle yaşamak isterdim seninle...

Akan büyür ey yolcu" demiş şair... Evet akan büyüyordu. Sen eyleminde adım adım, hücre hücre yürürken büyüyor, çoğalıyordun. ..... (karalanmış)

Sibel'e

Bir güvercin
usulca sokuldu pencereme
gözü yaşlı bir güvercin
güvercinler de ağlarmış meğer
son kez gülümsediğini söyledi
tepemde bir gökyüzü yoktu ki
ateşe vereyim onu
Haykırıyorum duvarlara
duvarlar kan içinde
kan içinde ellerim
kapı pencere
param parça ayna
param parça aynadaki görüntü
dokunduğum her şey kan içinde
Ağlamadım yoldaşım
sıktım dişlerimi kırarcasına
gecenin sessizliğinde döverken
öfkemle yalnızlığımda
sıktım dişlerimi
demiştin ya bir satırında
"Bense sevindiğimde ağlarım" diye
Ben de artık
sevindiğimde ağlayacağım senin gibi
Oysa ben
hiç ağlamazdım biliyor musun?
Gidişini anlattılar satırlarında
ayrılışını
hoyrat ellerin
bir dağ gülünü koparırcasına
koparılışını bizden
çakal sürüsünün ortasında
dimdik duruyormuşsun
Ağrı dağı böyle yüce durmadı yoldaş
Hiçbir okyanus henüz böyle
böyle dalgalanmadı

Dik tuttuğun o baş
hiç eğilmemişti yoldaş
Kıskanmamak elde mi seni
Doğunun en güzel yıldızı
Kavganın onurlu gülüşü
uğurlanışını
anlattılar kelimelerde
bir parçacık cam
ve telden
ve yabancı kulakların
zoraki misafirliğinde
uğurlanışını
Güneş sende doğuyor yoldaş
Güneş sende
Güneş sen
Güneşimiz
ve ben ömrümde ilk kez
yalvarıyorum şimdi
yalvarıyorum
bilimin tanrılarına
ölü bedenlerimize
bir can verin
bir can
bir can verin ki
tekrar tekrar
ölebilelim
kavganın güzelliğinde
Hoşçakal güneş
Hoşçakal
Güneşimiz
Söz
gülüşün
yeryüzünün
olacak

Nisan 2001

Yoldaşlarından Aysun'a

Merhaba Aysun Yoldaş!

Burada her gün türküler şarkılar söylenirken çoğunlukla ölüm orucundakiler için diye belirtilerek söyleniyor ve ölüm orucundakiler de çoğunlukla katılıyorlar. Ben hep yoldaşlarımı sizleri düşünüyorum o sırada.

Burası gerçekten bize her şeyi yaptırıyor. İki akşamdır ..... yoldaş hep şiir ve türküler okuyor. Düşündüm biraz ne cevher varmış yoldaşta biz bilmiyormuşuz. Gerçi şiirlerini biliyorduk ama türkü şarkı pek duymamıştım.

Hatta ne oldu, geçen hafta ..... yoldaştan gelen bir şiirden alıntıyı ben okudum. Ölüm orucu savaşçıları için okudum. Beni bilirsiniz bazı şeyleri yapmak ölüm riski olan eylemden daha zor gelir ama sizleri düşününce her şeyi yapıyoruz coşuyoruz.

Buraya Evrensel gazetesi alınıyor diye duyalı dört beş gün oldu,almak için dilekçe de verdim ama hala gazeteyi göremedim. Üçlü hücredeyken Nazım'ın bir kitabı gelmişti. Buraya kişi başına iki veya üç kitap alacaklarmış.

Geçen cuma sizden, Bakırköy'den ..... ve .....'den mektup aldım. Bu hafta ise yarın (Cuma günü) mektup gelir. Salı ve Cuma dağıtıyorlar.

Burada yoldaşlarımız ürünler ortaya çıkarıyorlar. Nurhak Ateşi çıkmış. Bana daha ulaşmadı ama yakında görürüm. Burada en büyük sorunlardan biri çatılar. Her şeyin takıldığı yer birçok şey takılıyor. Bazen çuvallarla topluyorlar.

Neyse şimdilik bu kadar.

En içten devrimci duygularımla selamlıyorum özlemle,sevgiyle sımsıkı selamlıyorum.

Yoldaşın

Merhaba Aysun,

Sanat müziğine hiçbir itirazım yok. İstanbul şarkılarını özellikle severim. Bir de Akbulut fıkrasına da konu olan "sabile"yi. Her mektubunda, bir parçanın sözlerini yollayabilirsin. Aramızda kalsın. Tamam. Adanalı sözü ver.

Gelelim şu tespitine. Sen benim söylediğime değil yaptığıma bak. Sizsiz bir dönemi Ümraniye'de bir ara yaşadım. O zaman anladım ki, hiç de iyi olmuyor. Bizlerin kendimize has kabalığımız (konuşmada, şakada, davranışta vs.) hemen ortaya çıkıyor. Bayağı da çirkin oluyor. Ne yazık ki size ihtiyaç duymayacak bir inceliğe henüz kavuşabilmiş değiliz. Bir de doğu toplumlarının o kendine has kabalığı da eklenince felaket bir şey oluyor. Sheaskepare, Şolohov'un kitaplarını düşünüyorum. Kitaplarından, sizi çek al, o güzelim eserler ne hale gelir. Yani kıymetiniz biliniyor. Gittiğiniz yere bazı sorunları da taşısanız da. Ne yapalım katlanacağız artık.

Ben yaşlanıyorum galiba.
Sevgilerimle…
Görüşmek üzere

Merhaba Aysun,

Önce, baştan anlaşalım. Yazdıklarımı aleyhime delil olarak kullanmak yok tamam mı. Beni "nasıl olsa yakında bir araya geleceğiz, o zaman yazdıklarını hatırlatırım" gibisinden tehdit edersen, kalem yazmakta zorlanır valla. Kısacık bir mektup bile saatlerce sürer.

Senin kafanda öyle planlar varsa diyeceğim yok. Demokrasi var değil mi? İstediğin gibi düşünmekte ve plan yapmakta serbestsin ama çaktırma oldu mu? Politikayı hiç öğrenemeyeceksin değil mi?

Neyse yoldaş, madem planların hakkında bilgi sahibi oldum hemen önlemimi alayım. Bilirsin bizim en temel yaklaşımlarımızdan biri somut durumun somut tahlili. Ne demek istediğimi anladın sanırım. Ama şu da bir gerçek ki, gelişme hep ileriye doğrudur.

Demek eskisi kadar şarkı söylemiyorsun. Bir de topu bana atıyorsun ha… Bak şunun yaptığına… Beni töhmet altında bırakıyor. Bana bak, sözümü dinleyecektiysen niye o zaman dinlemedin. Aman tanrım, ne günlerdi o, … yürürken bile şarkı söylüyordun. Hani becerebilsen, konuşurken bir yandan da şarkı söyleyecektin… Gerçekten hiç denedin mi bunu… Bu halden sus pus ol noktasına gel, olmadı ya, hem de beni gerekçe yap. Sana denilene katılıyorum, evet asıl şimdi söylemelisin, düşmana ve yalancı dostlara inat şimdi söylemelisin… Tabii kendini yormadan…

Kendini fazla yorma, bu uzun soluklu süreçte daha nice kapışmada zafer şarkıları söyleyeceğiz. (Tabii ben değil sen) Nerde görülmüş çürüyenin yeni ve gelişmekte olanı yendiği. Nerde görülmüş bilimsel gerçeklerin hurafeler ve boş inanlar karşısında yenilgi aldığı. Bilimsel doğrular savunan biz isek, yeni ve gelişen biz isek, öyleyse nice şarkılar söyleyecek olan da biziz. Yüzünde gülümsemesi hiç eksik olmayacak olanlar biziz. Her zaman moral dolu olacak olan da biziz. Mutlak olan bu. Ana doğrultu bu. Bunu bilmek, bunu kavramak işte bizleri herkesten ayrı kılan. ..... yoldaş, her güzelliği sadece bize ait sayar ya, işte bu gerçekten sadece bize ait. Geçici görüngülere aldanmama, ana doğrultuyu bilme ve ondan sürekli beslenme bize ait. Bu, dünya görüşünü, ideolojisini kutsanmış bir şeyi savunur gibi sa-

vunanlardan bizi ayıran. Biliyorsun kutsanan her şey bir gün yıkılmaya hatta hak ettiğinden daha çok mahkum edilmeye yazgılıdır. Yıllarca gelişmenin önünde engel olduğu hayalleri boşa çıkardığı için. Oysa bilimsel olanlar, kalbi ile, isyanı ile bilimi birleştirecek her ön açıcı ve hedefe hızlı veya yavaş ama kararlı yürür. Bizim yürüyüşümüzde böyle.

Kapital çürütülemedikçe bu da böyle kalacak. Ki çürütmek bir yana burjuva dünyası bile artık kendi durumunu anlatırken ona başvuruyor.

Evet, şimdilik iyi geceler diyorum. En kısa zamanda seni yeniden misafirim olarak bekliyorum. Kucak dolusu sevgi…

Görüşmek üzere…

Merhaba Aysun,

Ocak 17'de gönderdiğin faksı almıştım. Ama şimdi cevap yazmak zorunda kaldım. Aysun biz de üç kişi kalıyoruz. Benim durumum iyi yanımdaki arkadaşlardan birisi ölüm orucunda, buranın genelde durumu ise muğlak. 1 Şubat'ta .....'den bana mektup gelmişti. Edirne'deymiş durumu iyiymiş. Aysun şuan bu kadarını yazıyorum zaten siz de biliyorsunuz herhangi bir gelişme olmadığını. Yanındaki arkadaşlara da çok çok selam söylediğimi iletirsin. Sizleri çok ama çok seviyorum.

Sevgiyle

Günaydın can yoldaşım…

Günaydın ve merhaba ……. (karalanmış) Kuş cıvıltıları arasında yazıyorum. Karşıda, baca üstünde iki minik serçe… Sabah güneşinde neşeyle şakıyorlar oynaşarak.

Size dün gece yazmaya koyulmuştum. Ah şu F tipinin tipsiz lüks odaları!.. Alt katta yazıyorum; en ufak bir tıkırtı üst kata gidiyor. Arkadaşlar uyuyamıyor… Haliyle bırakmak zorunda kaldım. Artık pazartesine kaldı mektup. Zira cuma günleri almıyorlar.

Bir ayı aşkın süredir ilk postamı dün aldım. Bir faks, bir APS, bir normal mektup. Posta idaresinin sorunu var benimle. Sanırım gıcıklık yapmak hobilerinden başlıcası. Neyse… Sonunda senden sözü kopardım ha, yoldaşcan!.. Teşekkür, binlerce kez teşekkür. "Yüreğim hizmetinizdedir leydim"!..

Demek dans teklifimin nedenini merak ediyorsun, …..yoldaşım? Özel bir nedene gerek var mı ki? Sorunun yanıtını yüzyüze sohbetlerimize bıraksak?

Bir mektupta yoldaşça uyarı notu vardı: "Kartal'dakiler mektupları bir kutuda biriktiriyorlar. Şimdilik niyetleri son derece temiz. Ama ilerde… Ne mi yapabilirler? Hiç… Her şey beklemelisin" Öyle mi, can yoldaşlarım? Ama benim çekinecek bir şeyim yok ki! Yüreğimi zaten vermişim… Mektupların sözü mü olur!

Yerim değişti. A Blok'a geldim. Artık yoldaşların sesini duyamıyorum. Dahası, orada, mektuplarınızı okuyordum. Burada… ….. yoldaşın soluğunu almayalı ya da Miniğimin, …..'ın ve …..'ün… Keşke eski yerinde olsaydım. Özlem giderebiliyordum hiç değil…

Sizi çok sevdiğimi söylemiş miydim? Bir daha söyleyeyim öyleyse… seviyorum sizi çıldırasıya…

yoldaşça…

Merhaba Aysun,

96 deneyimleri, 120 güne dayanmış bir direnişte ne işe yarar bilmiyorum. İnsanlarımızdaki bu direnci, bu inadı görünce, kıskanıyorum, "biz de çok nazlıymışız 96'da" diyorum. Çok daha büyük bir onur yaşanıyor, görkemli bir tarih yazılıyor. 19 Aralık'ın dört günü inanılmazdı, şimdi yaşananlar da inanılmaz. Artık bir yerden sonra insan şaşırmamayı öğreniyor. Daha neler göreceğiz bakalım" diyor sadece.

Yoldaş, sen gene de beni dinle. Bol bol temiz hava alın. Hareketsiz kalmayın ve nabzınızı sürekli kontrol edin. Sıcak su, şeker ve biraz tuz, tansiyonu düzene sokacaktır. Ama yoldaş, bütün bunlardan önce, bu sorunların hiç biriyle sen ilgilenme, nabzını sen dinleme, şeker ve tuzu sen hazırlama, bütün bunları senin adına, ..., ... ya da ..... yapsın. Sizin gözleriniz gökyüzünde olsun, yoldaş gözlerinde olsun, ama hep kendi dışınızda olsun. Çok fazla anılardan bahsetmeyin, hatırlamaya çalışmak beyni yorar. Hayal kurmak en güzeli, sesli hayaller, hep beraber, belki bir yıldıza bakarak, belki yağan karı izleyerek. Ne dinlendiricidir o! Ve yoldaşlar, sizin üşütmenize asla izin vermesin. Soğuk algınlığı kötü bir düşman.

Belli bir günden sonra şekerli su içmek biraz zor gelmişti. O zaman kesme şekeri ayrı, suyu ayrı içmeye başlamıştım. Bir süre sonra bu da sinyaller vermeye başladı. Şeker aldıkça kusma hissi doğuyordu. Bunu önlemek için ben de, her şeker parçasını yutarken, "Bu şurada şu gün yediğim şöbiyet niyetine" deyip atıyordum ağzıma. Bir sonraki parça bülbülyuvası oluyordu. İdare etti.

11.01.2001

Merhaba Aysun, merhaba candostum…

Nihayet yazabiliyorum. Zaman hızla akıp gidiyor… Zorlu uzun bir yolculuk… Ve nice badireler atlatmış geminin tayfaları olarak… Sözsüz ve yazısız… bu koca yüreklerimizle konuşuyoruz birbirimizle. Günler geçiyor. Ben hepinize tek tek sarılıyorum. Sımsıkı…

Yaşam devam ediyor… Dur durak bilmeden. Sessiz ve sitemsiz kayıp giden dostlarımızı çoktan uğurladık sonsuzluğa. "Bizi bir parça hazin bırakıp gittiler". (…….Karalanmış)

Şu anda… bilmem ne kadar zaman sonra, klasik müzik dinliyorum. Alıp götürüyor diyardan diyara. (Yanılmıyorsam Bach). Ve düşler kuruyorum. Kah kırlarda coşkun… çocuksu koşuşturmacalar; kah bir kentin göbeğinde… takların ve konfeti yağmurunun altında, çılgınca marşlar-türküler söylemeler… Hayallerimiz de, uğraşımız da… sürüyor.

Buradaki arkadaşlarla şu ya da bu şekilde iletişim kuruyoruz. Sağlık durumlarımız iyi. Kötü… demeye varır mı dilimiz? Onca yaşananlardan sonra…gözlerimizin önündeki metanet simgelerini gördükten sonra…(…….Karalanmış)

Yitirdiklerimiz… Yasını bile tutamadıklarımız… Ve hastane de yatanlarımız… Aklımdan çıkmıyor hiç biri. …..'yı düşünüyorum. Çektiği acıları… diyetini. Kurşun, sağ el dirsek bölgesini parçaladı. Sonra aynı yerden tüfek bombası… O, hep ayaktaydı. Yüzünü bir an olsun ekşitmedi... Acıyla buruşturmadı. Son an geldiğinde, sloganlarla yürürken namluların üzerine metin adımlarla ilerliyordu. Her şey bittiğinde… Aslında yeni bir (…… karalanmış.) Kendinden geçip bayılır gibi oldu. "Şimdi değil ortak" sözüyle yeniden kalktı ayağa. Dimdik… Baştan sona çelikten irade. Bir kez olsun ah demedi. Ellerimiz ……(karalanmış) yahut bildik durumlarda bile… Ve şimdi… eminim, onca ağrı ve sızıya rağmen, çünkü sinirler ve damar kesilmeden kaynaklı korkunç acılar verir, metanetini koruyordur.

Ve Murat… Hikayesini dinledik te… Gururlanmamak elde mi? Tüm öyküleri öğrendikçe, her bir candostundan gurur duymamak mümkün mü? Ve tüm yaşadıklarımızdan sonra tarifsiz bir sevgi ve sıcaklıkla bağlanmamak olası mı? Sizleri ne kadar çok seviyorum. Ah… nasıl anlatabilirim beni şeyda eden sevgiyi! Seni, hepinizi… Bir gün mutlaka görüşeceğiz, diyordum hep. Hala da görüşeceğimiz günü bekliyorum. Tek tek hepinize sımsıkı sarılacağım, uzun uzun söyleşip dertleşeceğim, ağız dolusu kahkahalarla güleceğim günü… Hepimiz… biz ve siz, bir arada… coşkuyla türküler söyleyeceğiz. "Nehirler gibi uzun, nehirler gibi dur durak bilmeyen" türküler. Hiçbir güç buna mani olamaz. Hiçbir engel ellerimizi ve yüreklerimizi durduramaz. "Yıldızlı geceler gibi aydınlık" olan kafalarımızı, bilincimizi, kavgamızı… güneşten daha parlak, akkor yüreklerimizi elimizden alamaz. Buluşmak için… kavuşmak için (karalanmış) Kavuşacağız!

Gerçi ben sadece şiirlerde dinledim yanık sesini orta telden, Erzurum'lunun. Ama biliyorum, yakında candostlarımdan dinleyecek, candostlarımla söyleyeceğim. Şiirlerimi birlikte okuyacağım. Yitip gidenlerimiz de olacak yanıbaşımızda. Nice dost, arkadaş…

"Dünyanın öbür ucundaki dostları düşünüyorum.
Öbür ucundaki ırmakları
Bir kız sessizce ölüyor, sessizce ölüyor Vietnam'da
Ağlayarak bir yürek resmi çiziyorum havaya

Uyanıyorum ağlayarak, birgün mutlaka (karalanmış)
Bunu söyleyeceğiz bin defa, bin defa daha."

Size burayı anlatmak istemiyorum. Gereği yok. Burada kalıcı değiliz zira. Haykırıyorum… Buradan, buralardan çıkacağız. (karalanmış) O yüzden, istemeyin benden …….. Sadece bilin şunu… Sağlığımız yerindedir. Moralimiz de, düş ve düşüncelerimiz de… Biz aynı biziz… demek geçiyor aklımdan. Diyemiyorum. Değiliz çünkü. Yaşananlardan sonra kim aynı kalabilir ki! Şimdi eskisinden yüz kat, bin kat… milyon kat ilerde ve hızlı… Ve sevgi dolu, coşku dolu… Ve coşkunluk, taşkınlık dolu… Ve özlem, sevi…

Anlatacak ne çok şey var… Anlatmasam da anlıyor musun? Söylemesem de duyuyor musunuz? Dokunmasam da, sarılmasam da hissediyor musunuz? Candostlarım… yüreğimin en sıcak köşesinde konuk ettiklerim… ruhumun en yüce parçaları… sizleri çok seviyorum. Ne Mecnun, ne Tahir… ne de Ferhat! İnsan yüreğimle seviyorum. İnsan yüreğimizle seviyoruz.

"Yitirmiş tılsımı ilk sevmelerin
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan,
Bir kadeh, bir cigara, dalıp gidene,
Seni anlatabilsem seni…
Yokluğun cehennemin öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini…"

Kapamayın gözlerinizi! Dalıp yitmek istiyorum. Ne cehennem, ne eza… Gözlerinizin sıcağında ve güzelliğinde oldukta… Gerisi boş… Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek bir küçük ayrılıktan başka nedir ki!

Bütün candostların ve arkadaşların… alnı açık başı dik duranların… Sevgi ve selamlarını gönderiyorum. Kendinize iyi bakın. Bir gün MUTLAKA!..

Dostlukla…

17.01.2001
Çarşamba

Merhaba Aysun,

Göndermiş olduğun faksı alır almaz, hemen karşılığını yazmaya başladım. İlk öncelikle herkese selamlar. İyi olduğunuza ve aynı yerde olduğunuza sevindim. Buraya getirilirken ....., ... ve ben aynı ringte getirildik. Ben 3 kişilik hücrede kalıyorum. Diğer ikisi de Ö.G. okurları..... yan tarafımızdaki hücrede, o da 3 kişilik hücrede, konuşabiliyoruz kendisiyle, ...'le konuşabiliyoruz uzaktan uzağa. Benim sağlığım iyi, buraya getirildiğimiz günden itibaren ……. Ailem geldi görüştük. Avukat ta gelmiş ama kiminle görüştüğünü bilmiyorum. Yalnız bir veya iki kişiyle görüşebiliyormuş. Gazete alabiliyoruz. Önemli bir haber bizim mahkeme Yargıtay'da, bizim lehimize bozulmuş. Bu habere çok sevindim. Kısa zamanda dışarı çıkıyorum büyük olasılıkla. Yalnızca .....ve .....'den haberim var diğerlerini bilmiyorum. Bizler iyiyiz .....'ın midesinde biraz sorun varmış. Üsküdar 2. asliye mahkemesi herkese tutuklama kararı açtı. Sevk sırasındaki olaylar için. Başka herhangi bir şey yok. Kendinize iyi bakın. Hoşçakalın.

18 Ocak 2001

Merhaba Aysun,

İlk postayı senden aldım. 17 Ocak'ta bana ulaşabildi. Çok sevindim. Hemen yanıtlıyorum.

Ben tek kişilik hücrede kalıyorum. 2 kişi aynı havalandırmayı kullanıyoruz. C13 koridoru birinci hücre benim kaldığım yer. İlk on gün havalandırma kullanmadık. Sonra 4 gün ..... ile havalandırmaya çıktık sonra o ilk kardeşinin yanına gidince ben bir hafta yalnız çıktım. Şimdi ise ikinci hücrede adli tutuklu var çeteci diyorlar. İzmit cezaevinden getirmişler onun havalandırma kapısı açılmadığından yine tek çıkıyorum.

TV izlemek için 115 milyoncuk gerektiği için yoksunum. Gazete olarak Evrensel almak isterdim hala alamadım. Diğer arkadaşlar sayesinde Cumhuriyet ve Radikal'i takip ediyorum.

Buradaki hücrelerin ilkinde yeraldığım için hepsini ziyaret vb. gidiş gelişlerinde mazgaldan görebiliyorum. Bizim koğuştan ..... burada. Havalandırmadayken diğer taraflardan bağıranları dinliyorum bazen. .....'ın sesini duyabiliyorum. Bir kez İzmit adliyesine götürüldük. Olaylar nedeniyle çıkarılan tutuklamayı yüzümüze okudular.

İlk Perşembe büyük biraderim ziyaretime geldi. İkinci hafta avukatla görüştüm. Daha sonra uğrayan olmadı. Benim sağlık durumum iyi. Ufak tefek şeyler geçti. Şu anda yoğun olarak kilo vermekle meşgulüm. İhtiyaçlarımı karşıladım.

Hastanelerde olanları öğrendim. Ancak hala oradalar mı bilemiyorum. .....'in burnu kırılmış ama şu anda sanırım fazla rahatsız etmiyor. O daha önceden sarılık geçirdiği için ciğerlerinde sorun var. Ama ciğerlerindeki rahatsızlığın boyutunu bilmiyorum. O size yazar. Bizim burada tek hücreler C13 dışındakilerle görüşme olanağımız hiç yok. Hücrelerle haberleşiyoruz..... de burada hücrelerde. Gazetelerden .....'ün adını okudum. Geçmiş olsun dileklerimi ilet.

Şimdilik bu kadar yazıyorum.

Hepinizi çok seviyorum.

Bu kısa sürede sizleri ne kadar çok özlemişim. Son satırları yazarken bunu bütün benliğimle hissettim.

Herkese kucak dolusu selamlar.

18 Ocak 2001

Seviyorum seni
Ekmeği tuza banıp yer gibi
Geceleri ateşler içinde uyunarak
Ağzımı dayayıp musluğa
su içer gibi
Ne zaman seni düşünsem
Bir ceylan suya iner...

Merhaba can parçam… Ay parçam, merhaba!

Yazdığım mektubun gecikmeli de olsa postaya verildiğini gösterir kağıdı getirdiler bugün. Dün çıkmış yola… Kimbilir, belki elinde şu an… Belki hala yolda. Ve daha ulaşmadan bu satırlarım postaya… İlk merhabam dokunacak gözlerine. Şiirlerle katara giren sesim, türkülü ezgilerim… Ulaşır mı esen yelle… Şu acılı, şu coşkulu yürüyüşünde eşlik eder mi sana?

Ah… Hiç aklımdan çıkmıyorsun. Çıkmıyorsunuz… çıkmı-yor-su-nuz! Türküler söylüyorum, ayrılığa dair. "İşte geldi yine ayrılığın saati/Ah durdurabilsem geçen zamanı…" Böyle önde gidenlere… Gözlerimde tomurcuk yaşlar mı var ne! Akıtıyorum içime. Daha şimdiden deliler gibi… Özledim. Çırpınıyor yüreğim. Kah orda… sana, yol arkadaşına, hepinize. Kah burada, iki adım uzakta, seslerini duyduğum dostlarıma. Ve daha uzaklara uzanıyor yüreğim. Yüreğim her birinizde… Hepinizde. Orada, burada… Uzaklarda.

Hayata çalım atılmaz. Dostlara da… Ama neden kendimi bu çalımı yemiş gibi hissediyorum? Ve öyle coşkun yürüyüşünüze öykünen gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamıyorum?

"Beni terk ettin sandım ruhum
Burada mıydın
...
Seni öldü sandım ruhum
Biliyor musun..."

Ruhum… ruhum. Işıklı, ışıltılı… Güneşli yarınlar gibi parlak, aydınlık. Demek bırakıp bizi geride, pupa yelken açılmak düştü size… Engin ve hırçın denizlere. Yüreğim sizlerle… yüreğimiz sizlerle. Çarpan tek bir yürek. Yekpare. Alın ellerimi de, götürün. Böyle… sizsiz, garip… Hayır… Size asla veda etmeyeceğim! Şen kahkahalarınızın çınlayışı, gülen gözbebekleriniz… ısıtıyor içimi. Sessizliği Sibel'in ve senin türkülerin… Ve aşkla çarpan yürekleri diğerlerinin… Hepsiyle doldurdum içimi. Ruhumu, yüreğimi sundum güneş parçası ellerinize. Bu bitimsiz… Bu sonsuz… bu aşk dolu sonsuz yürüyüşünüzde, bilin ki… Daima sizinle.

Şiirler okumalıyım. Türküler söylemeli, soluğumu soluklarınıza katmalıyım.

"Maviye
Maviye çalar gözlerin
Rüzgar da asi
Körsem, bozuksam, senden gayrısına yoksam
Can benim, düş benim ellere nesi
Hadi gel, ay karanlık
İtten aç, yılandan çıplak
Gelip durmuşsam kapına
Var mı ki doymazlığım
İlle de illet sevmelerim, sevmelerim gibisi
Etme gel, ay karanlık
Dört yanım puşt zulası
Dost yüzlü dost gülücükler
Cigaramdan yanar alnım öperler
Dört yanım puşt zulası
Dönerim dönerim çıkmaz
En leylim gecede ölesim tutmuş
Ne olur gel, ay karanlık"

İsmin gibi gel… Özledim. Karanlığıma sun ışığını. Ve sen… sessizliğin çığlığı… Sibel. Ve siz ….., ..., ..., ..., Hepiniz.

Kelimeler kifayetsiz. Anlatamıyorum. Hele bu kifayetsizlik, sakınmalarla arttıkça… Şair olmalı anlatmak için. Ama… değilim. Bağışlayın candostlarım. Candost .....,… hele siz. Hala içimde yarası yazmamış olmanın. Oysa nasıl da istemiştim. Bir parça söyleşmek yılların hasretiyle. Bir gün… bir gün mutlaka. Ve sizlerle… ….., ele avuca sığmaz küçüğüm benim. Dev yürekli miniğim. Yüreğinden sevgi taşanım, …..'im. Ve….., Hala bakışların var aklımda Bursa'dan kalan. Canparçalarım. Ruhumun ışıkları. Hepinizi… ateş parçaları… öylesine seviyorum ki!

"Söyleyin
Kızıl atlarıyla
Toprağı savurup güneşe gidenler
Söyleyin
Söyleyin ben de geleyim."
"Her zaman esmiyor bu deli rüzgar
Her zaman gelmiyor bu cehennem bahar
Esti mi rüzgar, göğsünü açacaksın
Ve yüreğini eline alıp, koşacaksın."

Gece… gece… Tam karanlığıyla abanmış. Ve güneşe gidenler… Yürekleriyle türkü söyleyenler. Bir şeyler vermek için çırpınıyor yüreğim. Ama benim… Yüreğimden başka verecek neyim var ki! Onu da çoktan vermiştim size.

"Seriverdin bak işte
Kan duvakla doğan günle
Gönlünün cam penceresi
Açıyor ipek mendiliyle"

Dizelerle ulaşmaktan başka bir şey gelmiyor elimden. Bağışlayın. Ve buralardan bahsetmek istemiyorum. Gerek yok. Biliyorum, biliyorsunuz… Nice karanlıklar düşse de çığ misali… Şu incecik bedenlerimize… Güneşler açar gözbebeklerimizde. Irmaklar çağıldar, ormanlar uğuldar seslerimizde. Hayıflanmak yok… Yeise, karamsarlığa, durgunluğa yer yok. "Bir karanfil

tam yüreğimin üstünde”… umut saçıyor. Kızıl atlarıyla güneşe gidenlerin ardından… İçime akıtırken gözyaşlarımı… Onlara olan aşkımı, pençe pençe değil… ama… dize dize, nefes nefes kazıyorum beton duvarlara. Rüzgarlara salıyorum sesimi. Nar çiçekleri kokusuyla ulaşsın diye size. Haykırıyorum… Yüreklerinizden aldığım güçle… Aşklarınızın gücüyle…

“Boşuna değil dökülen kan
Tarihin akışından anlıyorum
Kuvvet zamanla yıkılır
Yalnız senin uğrunda ölür insan
Yarası acımadan”

Hürriyet… hürriyet Güneşin, yıldızların fethine çıkanların, uğrunda aldıkları yaralardan sızan hürriyet! Sesinizdeki, gözlerinizin parıltısındaki… Sesinizin ateşiyle, gözlerinizin aleviyle, ellerinizin sıcaklığıyla…

“Bir ateş yaktım gök mavisi beni bıraktığında
Bir ateş, dostu olmak için
Bir ateş, soksun beni kış gecesine
Bir ateş, daha iyi yaşamak için”

Özlemim artıyor her geçen dakika… Saniye ve anda. Anlamaz hasretin halisine düşmeyen… Aşkın, damarları yakan kan gibi kavurmasını tüm ruhu. Yanmayan ruh kaybeder ışıltısını. Hasretinizle yanıyorum, candostlarım. Kavuşacağız… Biliyorum. Yolu yok!.. Şu köhne dünyanın aptal devleriyle dövüşülecek. Her biri yere serilinceye dek… Yolu yok dinlenilmeyecek.

Uğurlar olsun size önde gidenler! Gönüllerini bir karanfil yapıp yüreklerimize bırakanlar… Unutmayın… Sevdadır, boynumuza astık. Gayrı söze ne gerek! Ruhumun ışıltıları… yüreğim, aşkım… Böyle öne fırlayıp giderken siz… İnanın, düşlerim, düşüncelerim sizinle olacak. Gözümde tomurcuk yaşlar… İçime akıtıyorum. Hayır… Size asla veda etmeyeceğim! Şarkı söyleyeceğim hep…

“Seni düşünmek güzel şey
Seni düşünmek ümitli şey
Dünyanın en güzel sesinden
en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey

Fakat artık ümit yetmiyor bana
Ben artık şarkı dinlemek değil
Şarkı söylemek istiyorum."

Ellerinizi avucumda tutmak… candost sıcaklığında erimek istiyorum. Sevinç gözyaşlarıyla ıslanmak… Çocuk gülüşleriyle çağlamak… Yüreklerinizin sesiyle uyanmak istiyorum. Sizi seviyorum. Özlüyorum.

Bitirmeli artık. Son kelamım kendi dizelerim olsun.
İlk şu dalda açtı tomurcuk
İlk yeşeren oydu koskoca ağaçta
Büyüdü
Güzelleşti
En güzel çağındaydı yaşamın
Ve ilk onu kopardılar ağaçtan
Her şeyin ilki gibi
Ölümün de ilki ona düştü.

(1990)

Dostlukla…

Merhaba Aysun yoldaş,

Sen çok üzülme bana uzun uzun mektuplar şiirler yazamadığına hem de hiç üzülme, duygularını anlatamadığına da, çünkü yazmaktan daha önemli olan önce hissetmektir. Ve emin ol ki ben seni anlıyorum ve yine emin ol ki attığın her adımda yanındayım, sana güç vermek senden güç almak için. Seni ve sizleri tanımak güzel, sizlerle aynı yolun yolcusu olmak güzel, sizler için ölmek, hem de tekrar tekrar ölmek güzeldir. Sana saygı duyuyorum seninle onur duyuyorum. Tüm bu güzel şeylerin yanında bana uzun mektuplar ya da şiirler yazamamanın ne önemi var ki. Önemli olan senin o güzel kalbinin içinde bu düşüncelerin olmasıdır.

Sorduğun arkadaşlardan ..... yoldaş Tekirdağ F tipine götürülmüş. ..... ve ..... B blokta ve iyiler. Bu arada..... yakalanmış ve itirafçı olmuş. Yalnız biliyorsun onun bizimle bir alakası yoktu. .....'in Sincan'da olduğunu da yeni öğrendim. Buradan 30 kişiyi, Gebze'den yetmiş, sizin oradan da 9 kişiyi F tipine Tekirdağ'a götürmüşler. Sizi de yani bayanları da Kandıra 2 nolu F tipine getireceklermiş; tabi bu son söylediğimin kesin değil. Yoksa komşu mu olacağız ne? Benim de artık yeni bir tekli odam var. 9 numaradan taşıyarak 10 numaraya koydular. Yeni komşularım ..... ve ..... PC'den Ö.O 80. günlerdeler. Biri 18 yaşında yani çok genç diğeri de daha yeni 21 oldu.

Avukatlarımız geliyor. Bizim Yargıtay'daki duruşma Mart 27 diye kalmış, bozulmuş ve ben tahliye olabilirmişim, işkence davası da sonuçlanmak üzere. Bu davada AHİM'e gitmiş, avukat AHİM'e götürdü deliller sağlamış kazanırmışız. Ümraniye'deki olaylardan ikinci bir tutuklama aldım, itirazım reddedildi. Ümraniye'de müdüre karşı açtığım davayı kaybettim. Müdürün bana açtığı diğer dava sürüyor, tutuksuz yargılanıyorum. Eskişehir ve Ulucanlar davaları sürüyor birisinden tutukluymuşum. 98'den bir sürü dava vardı ama hepsi son şartlı tahliye kapsamına girdiği için 15'den fazla dava anlamsız bir şekilde sürüyor.

Şimdilik benden bu kadar, kendine çok iyi bak. Sizleri çok sevdiğimizi sakın unutma. Duyduğumuza göre biraz incelmişsin, olsun sen böyle de güzelsindir. Bu iş bitince artık rejim falan yapmazsın. Yaparsan eğer ben sana pasta gönderirim, her zaman ki gibi. Sevgiyle kucaklıyorum.

18 Ocak 2001

Sevgili Aysun Merhaba,

Yeniden merhaba. Ben ..... Göndermiş olduğunuz faks dün elime geçti. Öncelikle sağlık durumunuzun iyi olduğuna çok sevindim. Çünkü bende sağlığınız konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ayrıca sana ulaşmaya da çalıştım. Ancak maalesef hiç birinize ulaşamadım. Umarım bu kez başarılı olurum. Benim sağlık durumuma gelince yazı yazabilecek kadar iyiyim. Yani iyi sayılırım. Kalbim biraz sorunlar yaratmaya başladı, ancak kaygı verecek derecede de değilim. Diğer arkadaşların sağlık durumunu da tekli "odada" kaldığım için bilmiyorum. Bak gördün mü artık benim de bir odam var! Ailem görüşüme düzenli geliyor. Bu konuda bir sıkıntı yaşamıyorum. Umarım sizlerin aileleri de ziyaretinize gelebiliyorlardır. Bir ara akrabalarım geliyor ama soy ismi meselesinden, ben sadece selamlarını alabildim. Neyse bu da iyi, en azından selam aldık.

Ben bir haftadır gazete almaya başladım. Şimdilik sadece Cumhuriyet gazetesini alıyorum, bu nedenle gündemi biraz olsun takip edebiliyorum. TV olmadığı için sadece gazeteyle yetiniyoruz. Avukatım geldi konuştuk, mahkemenin gidişatı falan işte… Bir de bu ayın yirmi dördünde Yargıtay'da duruşmamız var. Avukatlar kesin bozulacak diyorlar. Yani birkaç gün sonra dışarıdayım, tabi bunları avukatlar söylüyor. Bana gelince tabii çıkmak isterim, kim istemez ki? Bu arada Üsküdar Asliye Hukuk Mahkemesi benim tutuklu olarak yargılanmama karar verdi. Nedeni ise Ümraniye'deki olaylarmış. Avukatlara göre bu dava da düşer. Bu dava bence de faso fiso, tam bir hikaye de yine de 5 yıllık, 3 ay sonra 6 yıllık cezaevi deneyimim bana fazla iyi niyetli olmamayı öğretti. Açıkçası avukatlar kadar iyi niyetli değilim.

Bu arada moralim, bomba gibiyim demek yetmez, artık atom bombası gibi olmaya karar verdim ve sonuç atom bombası gibiyim. Yeni bir yönümü keşfettim nedense moralim hiç bozulmuyor. Her halde şeker, su ve tuzdan oluşan müthiş süper besleyici menümün bir yan etkisi olmalı. Bu menünün bir de başka bir yan etkisi var, artık uyku uyuyamıyorum. Uykum gelmiyor. İstesem yapamazdım ama sadece 2 saatlik günlük uyku uyuyorum. Nasıl becerdin diye sakın sorma, vallahi billahi bilmiyorum. Bu arada sigarayla olan münasebetimde hayli gelişti. Çünkü yapacak bir şey bulamayınca ben de paso sigaraya yükleniyorum, şimdilik günde 1 ve 1.5 arası ama artacak gibi, çünkü gazeteler daha kısa yazılar yazmaya başladı. Bunun anlamı da şu gazete 3 saat sürdük, 3 saatte uyku, şusu busu de bir saat, toplam 7 saat geriye kalır 17 saatlik boş zaman. Yani sigara artacak. Fakat sizler bana çok yazarsanız ben de daha çok şey okurum, böylece sigarada azalır. Neyse bu koşullarda bu kadar espri yeter. Moralim iyi hem de çok iyi.

Sevgili Aysun sizlere tüm adresimi yazayım. Kocaeli F Tipi Cezaevi Kocaeli. Bu arada hücre numaram A13/9. Bana bu adresten yazarsınız artık, Kocaeli F tipi cezaevi diye yazsanız da gelir. Bu arada yazdığınız bir mektup ya da faksa bir kez daha adresinizi yazar mısın çünkü adresinizin olduğu yer silik çıkmış.

Şimdilik bu kadar yazabildim. Sonsuz sevgi ve saygılarımla. Selamlar.

23 Ocak 2001

Sevgili yol arkadaşım Aysun, merhaba, seni ve diğer yol arkadaşlarını sevgiyle kucaklıyorum. Nasıl gidiyor, iyi olduğunu tahmin ediyorum, bizim oranın toprağı güçlüdür tıpkı insanları gibi. Adana'da doğdum. Bir yaşında ayrıldım ama benim geniş bizim oraların içine her zaman katarım Adana'yı bilirsin. Beynelminellik içimize işlemiş ne de olsa, neyse ki dünyamızın dışında bize benzer canlı türleri yok en azından şimdilik.

Aysun, sana şimdi Osmanlı dönemi tarihine ilişkin bir şey anlatacağım. Abdülhamit Han 1870'ler Tanzimatçılar, batıcılar, ilk milliyetçiler falan Namık Kemal (Sakız adasında sürgünde yaşamı bitti) 1. Meşrutiyet bir velveledir almış yürümüş Ali-Osmani. Tabii Abdülhamit ne yapsın can derdiyle önlemler almış, her yere hafiyeler salmış o zaman tabii tele kulak yok. Canlı kulaklara yaptırıyormuş dinleme işlerini bunlar da her sözcükten bir mana çıkarıp milleti yaka paça tutukluyorlarmış. İki arkadaş kahvehanede oturuyor, sohbet ediyorlarmış biri karşıdan gelen siyah bulutlara bakmış, sonra arkadaşına dönüp herhal yağmur yağacak demiş. Tabii bizim zehir hafiyeler bunu duyar duymaz yapışmışlar bizim garibana, yahu ben ne yaptım, demiş. Hafiye daha ne yapacaksın yağmur yağacak dedin. Bizim sarayın gölünde ördekler yüzer şimdi yağmur yağarsa onlar da ıslanır tabii sen burada padişahımıza yönelik kullandığını anladık, tutuklusun, derler alıp götürürler zavallıyı.

Hikaye nihayetlendi, sabah bir mektup da Sibel'e yolladım. 3. sü ilki 6'sında ikincisi Sibel'in geçen Çarşamba gecesi gelen bizden haber almadığını, mutlaka yaz, dediği fakstan sonra 2'yi dün gece yazdığımı da bu sabah postaya vermiştim. Bizim hücrenin havalandırma kapısını kapatan gardiyanlara sordum şu gönderdiğim APS'nin alındısını niye getirmiyorsunuz diye, APS'ler birikti, nasıl okuyacağız hepsini, bizim zavallı mektuplar 2 hafta sürüyor birbirimize ulaşırken ki yolculuğu. Eee kolay değil şimdi o kadar mektubu oku, bir şeyler çıkarmaya çalış, zor zor, maaşları da çok düşük. Acıdığımdan söylemiyorum. Ben olsam bu işi yapmam. Eminönü'nde leblebi çekirdek satarım, haksız mıyım yol arkadaşım, bak şimdi bir deney yapıcam sana kullandığım sıfatın kısalmasını yapıcam parantez içinde (Yoldaş'ım) bakalım yazdığım şekliyle sana ulaşacak mı, ayrıyetten birkaç dilde daha

yazıcam. İspanyolca Companera, Arapça Refik, dağ Türkçesi Heval, deney burada bitti. Mektup sana ulaşırsa neticeyi bana bir şekilde ulaştırırsın. Duruma göre tarihi olayla bağlantıları da kurarsın. Bunun dışında keyfiniz nasıl zamanınız nasıl geçiyor. Kaldığınız yer tek kat mı dubleks mi? Benim süit altı adıma dört adım tek kat, sürgün geldim buraya. Her yer dolu çıkarmaya pek niyetli gözükmüyorlar. TV pahalı alıp ne yapıcan başa bela. Biz de yazılı medyayı takip ediyoruz. Süitte tek başına iyi gidiyor. İç, dış, ekonomik konuların da uzmanı olucam diye korkuyorum. Bizim havalandırmaya yandaki süitlerde kalan .....'le .....da çıkıyor. Bir hafta camdan cama sohbet ettik havalandırma açılınca birbirimize sarılıp öpüştük.

Ne güzel değil mi? Tabiii memurlar tuhaf tuhaf bize batkı. Anlamak zorunda değiller değil mi? Az önce saati sordum bir olmuş, gece yarısı, en iyisi mektubumu nihayetlendireyim. Sibel'e söyle ona yarın bir mektup atıcam. 3 günde 3 mektup. Bunu APS ile yollayacağım, Sibel'inkini normal. APS acayip pahalı. Size haftada bir APS yollayacağım diğerlerini normal postalayacağım. Her halde 3 haftada elinize ulaşır onun dışında bekliyoruz karşı taraf da bekliyor. Bu ara kıpırdıyorlar ama mektup size ulaşıncaya kadar bakalım. Aysun herkese bol selam ve sevgi. Sana bir de Bertoldt Brecht'en iki dize yazayım. Adet edindim…

Her zaman iyidir,

Yeni eskiden

Bence de… Esenlikle kalın. Cevap yazmak zorunda değilsin ama yazarsan sevinirim.

30 Ocak 2001

Merhaba Müdürüm, ben bu sıfatı sana kullanamadım ama senin sesini de hissettim kulaklarımda. Genel olarak da iyiyim yerel olarak da… Şu mektuplardan sonra kötü olacağa şaşar bakarım. Kısacası fevkaladeyim. Durmadan 10 sayfa mektupta yazabilirim de ama saçmalamaya da başlayabilirim. Yazım o kadar kuvvetli değil ama ne bileyim içimden öyle geliyor. Ben sana mektubu çoktan yolladım neler neler yazdım, ulaşmışsa PTT'ye sevgilerim iletiyorum. Geçen cuma attım sana mektubu yanlış hatırlamıyorsam. Bak Aysun bunu senin dışında herkese söylemişimdir. Şimdi sana da söyleyim. Hiç birinizi ayırmam ama Aysun'un yeri ayrıdır diye de her zaman söylerim. Sibel'e sor onaylasın. Senden bahsederken hep gülüyoruz demişsin. Bu beni çok sevindirdi. Ne mutlu bana, o bahsettiğin eksantriklik konusunda özel bir çabam olmuyor. Kendiliğinden oluyor her şey. Keşke MR (em-ar) insanın beynini gösterirken başka şeyleri de gösterseydi. O zaman hep beraber anlardık benim vaziyeti. Sizin şikayetiniz yoksa benim yok. Her şey istediğimiz gibi olacak (cümle devrik oldu kısa bir ara vermiştim. Aklıma yeni şeyler gelince böyle olabilir kusuruma bakmayın) bu yazdığım son yargıdan Aristo kadar eminim. Bunu demeyecektim, şimdi Aristo üzerine bir şeyler yazıcam. Tüh Aristo, Newton geçildi derler, bu insanlar bence geçilemez. Geçersen kafayı her daim duvara toslarsın. Parçacık fiziğine ben de tam vakıf değilim, bunları bırak hangisine tam vakıfız ki bir kalem de silip atalım. Girişte senin ağzında da duymak isteriz demişsin kağıt kalem olduktan sonra sorun olmaz. Güneyle dostu da Kuzeyliyi de doğuluyla batılıyı da ve aradakileri de çok özledim. İlk yakaladığımı öpecem. Sizin koridorlarda yaşadığınızı biz de burada yaşıyoruz. Bizimkilerde şaşıyor, onlarda öğrenecek değil mi? Aysun bitireyim de diğerlerine de yer kalsın. Hoşça kal, görüşürüz, sevgiler…

…

30.01.2001

Merhaba Aysun yoldaş,

Mektubunuzu (kısacık notunu) dün aldım. Benden upuzun mektuplar istiyorsun. İyi de yoldaş senin yazdığına ne demeli! Ama yine de ben daha uzun yazacağım.

Sıcacık güneyli merhabanı aldım. İnan çok sevindirdin beni. Üşüyordum okumazdan önce ve merhabanın sıcaklığı beni Adana'nın ateş gibi yanan kaldırımlarına, sokaklarına götürdü. İçim ısındı yoldaş. Biliyor musun, ben 15 yaşındayken yani bundan 30 yıl önce orada öğrenciydim. Ortaokulu 1 yıl orada okudum. Ve yıl sonunda Denizler idam edildiler. Bunu hiç unutmam, unutamam. Şimdi o kadar eskiye dönmenin hiçbir anlamı yok. Burada kesiyorum.

Benden "Saman Sarısı"nı okumamı istemişsin. Sen de hiç insaf yok mu? 30-35 sayfalık bir şiiri benim anımsamam mümkün değil. Üstelik hem yaşlı, hem de hafıza sorunu olan bir insanım. Ama bunun yerine senin için "Güneşi İçenlerin Türküsü"nü ve "Salkımsöğüt"ü okudum yoldaş. Umarım kabul edersin.

Ne diyeyim, şanslı insansın. Ben rüya göremem. Bu nedenle yoldaşlarla rüyamda bile hasret gideremiyorum. Ama günün önemli bir bölümünde 8 metrelik havalandırma boyunca volta atarken sık sık yoldaşlarla sizlerle konuşuyorum. Birlikte volta atıyoruz. İyi ki diyorum bu kadar güzel, bu kadar sevecen, bu kadar değerli yoldaşlarım var ve ne mutlu ki bu insanları tanımak gibi, onlarla aynı yolu yürümek gibi büyük bir şansa sahip oldum.

Bu arada özellikle yemek yemeye başlamazdan hemen önceki süreçte bazı sorunlar yaşadım. 96'nın sonuçlarından olsa gerek nefes, daha doğrusu havadaki oksijen yetmiyordu. Sonra anladım ki sarsak kalbim sorun yaratıyor. Ama insanın iradesi ondan daha güçlü demek ki ve onu da yendim.

Daha önceki mektubumda bahsetmiştim, burada biz üç kişilik bir "oda"dayız. Benimle birlikte .....ve ..... var. İkisi de iyi insanlar. Gerçi ....."in gençliği var. Henüz çok genç ve bu bazen problem olsa da, ... olgun bir insan olduğu için müdahale ediyor.

Günde iki gazete okuyabiliyorum. Milliyet ve Cumhuriyet. Evrensel ve Gündem buraya alınmıyor. Geçen Salı Cumhuriyet Gorki'nin üç öyküsünün yer aldığı bir kitapçık vermişti. Geldiğimizden beri ilk defa bir kitap okuyabildim.

Bu arada yoldaş, benim için bir çay iç diyecektim, ama aklıma geldi, sanırım sen çay içmiyorsun. İçen yoldaşlara söyler misin birer bardak benim için çay içsinler. Çünkü ben buraya geleli hiç çay içemedim. Güya çay makinesi satılacaktı, haftalardan beri çay makinesi yok. Adı var, kendisi yok. Öyle canım çekiyor ki bazen.

Benim bulunduğum yerde ve hemen yakınlarımda bizim yoldaşlardan kimse yok. Avazım çıktığı kadar bağırsam sesimi ancak ..... yoldaşa duyurabiliyorum. Onun da tek şansı benim. Çünkü onun da yakınlarında kimse yok. Ayağında sorun var. Yürümekte zorlandığını söylüyor. Sanırım ayağında saçma var. Gerçi kendisi çıkarılmıştı diyor, ama emin değilim. Bir de onun kalp sorunu başına iş açıyor. Ama morali çok iyi.

Sevgili yoldaş, şimdilik bu kadar. Hani ne derler, ne kadar para, o kadar köfte senin o kısacık notuna ben bu kadar diyorum. Seni ve tüm yoldaşları sevgiyle kucaklıyor, yanaklarından öpüyorum.

Sevgi ve özlemle…

31 Ocak 2001

Düşünüyorum da… yaşam, doğa, insan ve daha pek çok olgu –olay bizimle yeni bir anlama kavuşuyor. Yeniden yaratılıyor sanki. Bugünlere dek yaşanılanı, hissedileni doğadan, mitolojiden binbir çeşit imgelerle anlatmaya çalışan insan öylesine büyük sıçramalarla değişiyor ki… Doğa'nın dili olsa, gezegenlerin, yıldızların ya da mitolojik kahramanlar, kişiler konuşabilse, artık onlar bugünlerde yaratılmakta olan yeni insanı imgeleştirip kendilerini anlatmaya çalışacak. Kaç zamandır beynimi yoran bu konuyu anlatmakta, yazıya, dile dökmekte zorlanıyorum. Bugünlere dek hep bizim olan, bizden olan başka renkteki –dildeki insanların, "insanı ve yaşamı kuruculuk"larını okuduk, öğrendik. Peki ya bizim özellikle son bir yılda –bunun da son iki –üç ayında- yaşama, insana, insanlığa sunduklarımız. Ne öncellerimizi küçümsemek ne de yaşadıklarımızı göklere çıkarma diye bir düşünce kırıntısı yok içimde. Ama bu işi artık "tarihe bırakma" düşüncesini de benimsemiyorum artık çünkü tarih bile, yaşadıklarımızın yoğunluğunu, ağırlığını ve hızını yazacak atiklikte değil ki… bunu gördüm. Tarih eskidi, eski tarih bitti gerçekten… Ama tam da o ağırlığın yoğunluğun, hızın içinden yepyeni bir tarih doğdu bunu da gördüm. Öylesine genç, öylesine ateşli, öylesine acemi ama çabuk öğreniyor ki… geçen her saniyede "an"da bilgeleşiyor. Kendi tarihini kendi yazıyor. Yeni tarih biziz artık. Kaynağını, gücünü öncellerimizden alan ama kuruluşun öznesi olduğunun tam olarak bilincine varan, "BİZ"

Merhaba Refiqate,

Nihayet sizlerden bilgi alabildim. 14 Ocak tarihli mektubunuz 29 Ocak akşamı elime geçti. 20 Ocak'ta postaya verilmiş. Biraz geç oldu ama sonunda geldi. Sizin gönderdiğiniz faks elime ulaştığının ertesi gününde APS gönderdim. Herhalde 15 gün geçmiştir. Umarım elinize geçer. Ben yine de önceki mektubumun ulaşmamış olma olasılığını göz önünde bulundurup size bilgi aktarabilirim. Tabii, her şeyden önce sizlerin bir arada kaldığınızı yeni öğrenmiş oldum. Bu beni ayrıca sevindirdi. Eh annelik nasihatlerimden birini söylemeden geçemeyeceğim "kendinize ve birbirinize iyi bakın"

Doğrusunu isterseniz uzun süre sizlerden öyle çelişkili haberler ulaştı ki…çoğu da sağlam kaynaklardan gelmiyordu. Kulaktan kulağa misali… Yine de bu son mektubunuz gelene kadar içimi kemire kemire midemi kanattım. Yani hem sizlerden gelen –spekülatif- haberlerle birlikte genel anlamdaki habersizlik midemi kanatmaya yetti… Neyse ki sonradan daha sağlıklı haberler ulaşınca biraz daha iyi oldum. Şu an çok daha iyiyim. Arasıra mide yine sinyaller ve kimi belirtileri gösterse de "yaşamaya ve yaşatmaya doğru yaptığım yolculuğun" genelde 39. özelde 7. gününe "geliyoruz" demenin eşsiz, tarifsiz mutluluğunu ve onurunu yaşıyorum. Sizin de yaşadığınız gibi, yaşadığımız gibi.

Ben şimdilik B1 blok 2. koridor 40 numaralı hücrede ikamet etmekteyim. Kısaca B1-2/40 diye yazarsanız yeter. Görüşebildiğim, daha doğrusu ulaşabildiğim sadece ….. var. O 41 Nolu hücrede. Komşu olmamıza karşın ancak bağıra-çağıra haberleşebiliyoruz. O'nun dışında kimseyle haberleşemiyorum. Deyim yerindeyse tecritte tecridi yaşıyorum. Aynı hücreyi, tanıdığınız ….. ve başka davadan yargılanan …..adlı arkadaşla paylaşıyoruz. İlk on beş güne oranla şu an daha iyiyiz. O zaman kir-pas-soğuk içindeydik. On-on beş gün midemize sıcak bir şey girmiyordu. Zaten ilk üç-dört gün şekersiz-tuzsuz bol kireçli suyla idare ettik. Neyse dedim ya şu an şekerli sıcak suyumuz, şişe suyunu alabiliyoruz. Burada her şeyi olmasa da temel ihtiyaçlarımızı parayla satın alıyoruz. TV'miz yok. 37 ekran olmak şartıyla ancak idareden "satın" alabiliyormuşuz. Dışarıdan almıyorlar. Biz de buna yanaşmıyoruz. O kadar parayı vermenin anlamı yok. Sadece Cumhuriyet gazetesini alabiliyoruz. Bir de ara sıra TRT FM ve AKRA FM'i açıyorlar, bol bol da tam anlamıyla çürümüş ve kokuşmuşluğun simgesi "Süper FM"i. Hoş zaten hiçbir haber yok. Biz de dinlemiyoruz zaten. Ama bugün (30 Ocak) sabah bi bakim, dedim, radyoda ne var diye. Klasik müzik! Nasıl da özlemişim Vivaldi'nin flüt konçertosu ve Mozart'ın obua-yaylı çalgılar senfonisi harikaydı. Sanırım bir daha böyle bir rastlantıyı göremem. Neyse eminim kısa bir süre sonra birlikte dinleyeceğiz. Hep birlikte.

Sağlığımız genelde iyi. Arkadaşların pek bir rahatsızlıkları yok. Benim de ufak tefek işte. Birkaç kaburgam, sol elimin baş, serçe ve nişan parmaklarında hafif uyuşma… Biraz da kulakla-

rımda sorunumsu bir şeyler var. Neyse, dedim ya iyiyim. Sizlerden de mektup aldım ya, bir anda iyileştim. Sizleri ne kadar çok özlemişim, severmişim sözü öylesine yetersiz ki neler hissettiğimi anlatmada… Sizlerden ve diğerlerinden haber alamamak… aynaya bakıp da kendimi orada göememek gibi bir şey bu. Sizlerden gelen mektuptan sonra sesimi duyabildim, kendimi farketmeye görmeye başladım aynada. Hemen her Pazartesi günü (görüş günümüz) ziyaretçim geliyor. İstisnasız hepsi sizleri sordu. Önceden tanıdıklarından dolayı Aysun ve .....sizleri sordular özellikle. Annem olsun,....., ..., ..., ..., ..., ..., hepsinin selamı ve sevgi iletileri var. Size yazmaları için onlara söyledim. Umarım içinde bulundukları kaygı, şaşkınlıktan dolayı unutmazlar. Çünkü yaşananlar öyle sarsmış ki onları… Sadece kendilerini değil bizim ora insanlarının tümü sarsılmış. En umulmadık insanlar bile bizi konuşuyor, yaşananları tartışıyor. Olumlu yönde üstelik… Diyebilirim ki çoktan beri biz kazandık… Geriye sadece ve sadece bunun ilan edilmesi kaldı. İLAN ETMEK.

Sizin mektup geldiğinde biricik "....."imden de fotoğraf geldi. Öylesine özlemişim ki… Üstelik uykuya dalmak üzereyken çekilmiş. Tüm masumiyeti savaşkanlığı, asiliği ve onuruyla… hiç teslim olmayan. .....'in kim olduğunu size anlatmıştım, tanıştırmıştım eğer yanlış hatırlamıyorsam. ..... ve ..... yakından tanırlar. Keşke size gönderebilsem bir fotoğrafını. Neyse o gün de gelir. Onunla daha iyi ilişkileri geliştireceğimiz, daha iyi tanıyacağınız günler. ..... ve ..... de çok ama çok sevecekler.

Aynı akşam dağçiçeğinden de .....a'mdan da mektup geldi. Zaten önceki görüşte 22 Ocak'ta 3 yıl aradan sonra görüşebildik. Öyle çok ve çabuk büyümüş ki… bir güzelleşmiş, bir güzelleşmiş ki sormayın. Şaka bir yana zaman nasıl da değiştirmiş öyle. Acaba diyorum; o beni nasıl gördü? Değişmiş miyim onun kadar? Nasıl da olgunlaşmış. Düşünce akışı, kendini yaşadıklarını ifade edişi, gönderdiği mektupta ki şu notu epey etkiledi beni "Unutma bazen moral en kötü hastalığı bile dize getirebilir…" E, sonunda "muck"unu da eklemiş.

Aysun, ...'i hatırlıyorsun. O tahliye olmuş. ..... uğramış. Yazmaya çalışacakmış ama… Neyse onun ailesiyle aram çok iyiydi, hala da öyle. Benim için kardeşlerimden farksızlar. Ailenin fertlerinden .....'nin mektubu geldi. Biraz sitem ediyor haklı ola-

rak. “Seni o kadar sevmemize rağmen bizi aramadın” vb. Nasıl dokundu bana… Neyse zaten hem gerekçelerimi hem de özeleştirimi içeren bir mektup yazdım. Sonunda yeniden doğrudan bağ kurabildiğime sevindim. Bir daha asla bağımı koparmayacağım. Öyle iyi insanlar ki!

Sibel canım refiqti, resmin öylesine güzel olmuş ki… Sana bunun için bir borcum olsun. Bir araya geldiğimizde sana en güzel biçimde ödeyeceğim. Seni çok sevdiğimi unutma sakın. Asla. Ve yarım kalan işlerimizi de en iyi biçimde bitireceğiz. Yakın bir tarihte üstelik. Canım neden o güzel şiirlerinden yazmamışsın.

…

Evet benim Akdenizli refiqle Aysun. Bu sefer hemen haber göndereyim diye ben de kısa tutacağım. Yaşanılanlar, ne olursa olsun hiçbir şey seninle aramızdaki o bağı, dostluğu bozamayacak. Sana olan saygı ve sevgim hep daha da güçlenerek artacak. Ben hep senin kabul ettiğin, bildiğin gibiyim. Artık ne ….. umrumda ne de kimselerin aramayışı. Varsın kimse aramasın. Akdeniz’imiz var bizim, nergislerimiz, ….., refiqetlerimiz. Eğer yalnızlık hissediyorsan sen benim biricik dostum, parçamsın bunu unutma. Bunu hiçbir şey ve hiç kimse değiştiremez. Şu an karşımda duran “…..”in Antakya’nın batan güneşi senin bakan o kapkara gözlerin. Sen busun benim için. Bu dostluk başaklar gibi, defne taneleri gibi toprağa düşene, çoğalana dek, sonsuza dek sürecek. Ayrıntılı mektuplarını, acemi şiirlerini bekliyorum. Seni çok seviyor ve özlüyorum. Sevgilerimle…

Şubat 2001

Merhaba Aysun ve Sibel;

İnsanlık için gösterilen her fedakarlıkta olduğu gibi sizlerin de şimdi gösterdiğiniz kahramanlık; gelecekte, defneden yapılmış taçlarmışçasına, öyle sade, öyle içten süsleyecek onurlu başınızı… Hep böyle olmamış mıdır zaten?

Nazım'ın bir şiiri geliyor şu sıralar hep aklıma. Usta diyor ki; "Yazık! Yazık! Bu sabah Havana'da doğmak varmışın resmini çizebilir misin Abidin?" Bu satırlar nasıl da ifade ediyor duygularımı bilemezsiniz. Yazık ki sizin yerinizde değilim. Ama sizleri seviyorum sizleri çok ama çok seviyorum. Sizleri çıplak ayaklarıyla (yağmurda ıslanan sokaktaki çocuklar adına, sabahın zifirinden akşamın karanlığına çalışan, üreten eller adına, ipi en önce göğüsleyenler, karanlık kuytularda sessizce ser verip sır vermeyenler adına, ateşlerde yananlar, delice çarpan yürekler adına… Seviyorum, seviyorum…

Faksınızı aldım. Yürekten yüreğe akış devam ediyor. Hep çok sevdik birbirimizi ama asla şimdiki gibi değil. İşte bu muazzam bir güç. Ve bunu kimse yenemez. Öyle soyut-moyut da değil, canlı dipdiri bir güç. Denizin dibindeki kumların yedi kat dibine de soksalar, sonsuz uzayın bilmem hangi bilinmez cehennemine de gönderseler, bu gücü yenemezler. Çünkü şu yeryuvarlağı bu sayede ayakta kalmadı mı bugüne kadar? Seven bir yürek kalmasaydı güneş sönerdi. ....., canım, aşkım, ruhum, saçının teline kurban olduğum. ..... Canım içi mektubunu aldım. Hızır gibisin vallahi. Hiç anlamam devamını bekliyorum. ....., tatlı cadım benim. Ve ....., ... Sana ne diyim. 'Aman' diyim. Kavuşacağız.

01.02.2001

Merhaba Aysun yoldaş,

Şu anda seni görmeyi ne kadar çok istiyorum, bir bilsen. Bizim için çok büyük ve çok önemli bir sorumlulukla, kararlılıkla en ağır yükü omuzladınız. Bu büyük bir onurdur. Zafere doğru kararlı yürüyüşümüzün en önünde yürüyorsunuz.

Mücadelenin ilklerinden olmak şansını yakaladınız. ..... yoldaş 96'da fırsatı kaçırdığında ben de başka bir alanda ilk olma şansı yakalarım demişti ama tam o günlerde .....'ın adını duyduk. Daha sonra ise bizim ilklerimizden olabileceğini kavramıştı.

Sizler de bu günlerde bizim ilklerimizden olma fırsatını yakalamış durumdasınız.

Ben ikinci kez aynı şansı yakalayamadım ama üzülmüyorum. Çünkü hepiniz bu onuru benden daha fazla yaşamaya layıksınız.

Ben şu anda hala B1 (Beneksol) alıyorum. Eğer tersi bir gelişme olmazsa almaya devam edeceğim. Ama gelişmeler hızlı. Bazı dostların B1 almadıklarını biliyorum.

Bu önemli günlerin geleceğinin yönünü bugünlerde siz belirliyorsunuz.

Sizi çok seviyorum. Ve şu anda ne kadar uzakta olsak da, her an her dakika bütün kalbimizle ve bütün bilincimizle sizinle yan yana ve omuz omuzayız.

Yoldaş mektubunu Pazartesi geç saatlerde aldım. Hemen yazmaya başladım. ..... ve.....'ye de yazıyorum. Salı günü akşam mahkemeye çıkınca, Çarşamba akşamı kısa da olsa bitirip bir an önce göndereyim diyorum. Ama bundan sonra daha rahat yazacağım için diğer mektuplar daha uzun olur.

Şimdilik hoşça kal.
Hep seninleyiz, hep yanındayız.
Seni çok seviyoruz.

1 Şubat 2001- Perşembe

Sevgili Aysun, Sevgili "sağlıksız" sağlıkçım!
Merhaba,

Selamını almıştım. Bir de .....'nın durumunu merak ediyordun. Aktardım. Anlaşılan ulaşmış haberler size. Bunu dün gelen mektuplarınızdan anladım… Peki, sen nasılsın, sağlığın nasıl. Moralinin ve coşkunun nasıl da yüksek olduğunu anlayabiliyorum. Seni çok ama çok seviyorum. İnan ki sevgimden bazen içim içime sığmıyor ve gözlerim doluyor. Hepiniz için teker teker ölürüm! Nasıl bir şeysiniz! Nasıl!...

Canım yoldaşım bir sağlıkçı olarak sana bilgiler vereyim. Belki çoğunu biliyorsunuzdur ama yine de her ihtimale karşı yazayım. .....'nın durumunu zaten biliyorsunuz. .....in iyi olduğunu da… Zaten Kandıra'dakilerden haberlerini biz bir tek sizden alabiliyoruz. Onların hepsine yazmaya çalıştık. Soyadını bilmediğimiz bir iki kişi var (....., ..., ..., yoldaşlar) Onlardan hiç mektup almadık. Sibel'e de yazdığım gibi bir tek .....'den gelmiş. .....'in haşadı çıkmış. Canım benim daha yeni ameliyat olmuştu. O'na bir APS yazdım ve cevap bekliyorum. .....'in iyi olduğunu biliyorum. Baştan inadı tutmuştu… Bu arada onu çok özledim… ..... yoldaşın sağlığı ile ilgili tek öğrenebildiğim bilincinin yerine gelmiş olması. Ama durumu ciddiyetini koruyormuş. Bir ara Bayrampaşa Hastanesine götürmüşler galiba, ... oradan yazdığı mektupta bahsediyordu. "Düzelecek" diyordu. Belki de bunu o hiç bitmeyen umudumuzun gücüyle söylüyordu. Hala aynı endişeleri ve aynı kaygıları taşıyor olmama rağmen .....'e inanıyorum, inanmak istiyorum. .....'ın kolu ise kötü… Bunu söylemek çok zor ama, bir daha eskisi gibi olamayacak diyormuş doktorlar. Yani sakat kalacakmış. Yara dirsekten. Kemiği tuz buz olmuş ilk anda sadece bir parça et tutuyormuş kolunu. Toplayıp kolu hastaneye göndermişler. Doktor ilk anda, bu ameliyat bile edilmez, demiş. Sonra Cerrahpaşa'ya sevk olmuş ve ameliyat olmuş. Sakatlığın kalmaması ya da en az seviyede tutulması için ikinci bir ameliyat gerekmiş. Samatya'ya götürmüşler. Her şey hazırmış tam ameliyata girecekken soru sormak istemişler. Gerisini tahmin eder-

sin. Doktorlar ameliyat etmeden geri göndermişler. Bu ikinci ameliyatı olamadığı için sakat kalacakmış kolu. Doktorların şu anda yapmaya çalıştıkları tek şey en azından bir parça kolunu bükebilmesi. Onu da başarabilecekler mi, emin değilim.

.....'den hiç haber alamadım. Üst üste APS ve faks yazdım ama cevap yok. Kendisinin Sincan'da olduğunu yazmıştı gazeteler. O da operasyondan bir iki gün önce kıldönmesi dolayısıyla daha yeni ameliyat olmuştu. Şimdi sağlığı nasıl hiç bilmiyorum. Ama ailesi ziyaretine gitmiştir. Yakında bir haber alırım…

Sanırım ..... Kandıra'ya götürülmüş. Bunu yeni öğrendim. Ona da yazacağım. Belki ulaşmayacak ama yine de yazacağım. Burada yirmi dört saatimin abartısız yirmi saati mektup yazmakla geçiyor. Hepsini o kadar çok merak ediyor ve düşünüyorum ki, onlarsız yaşayamıyorum. Hani sağlıklarını ve durumlarını merak etmesem, hiç onlardan gelmesin mektup, yeter ki yazdıklarımız gitsin, diyorum. O koşullarda bir merhabanın bile insanda ne tür duygular uyandıracağını anlayabiliyorum. Eminim siz de mektup konusunda kendinizi paralıyorsunuzdur. Ben bu paralama işini büyük bir zevkle yapıyorum.

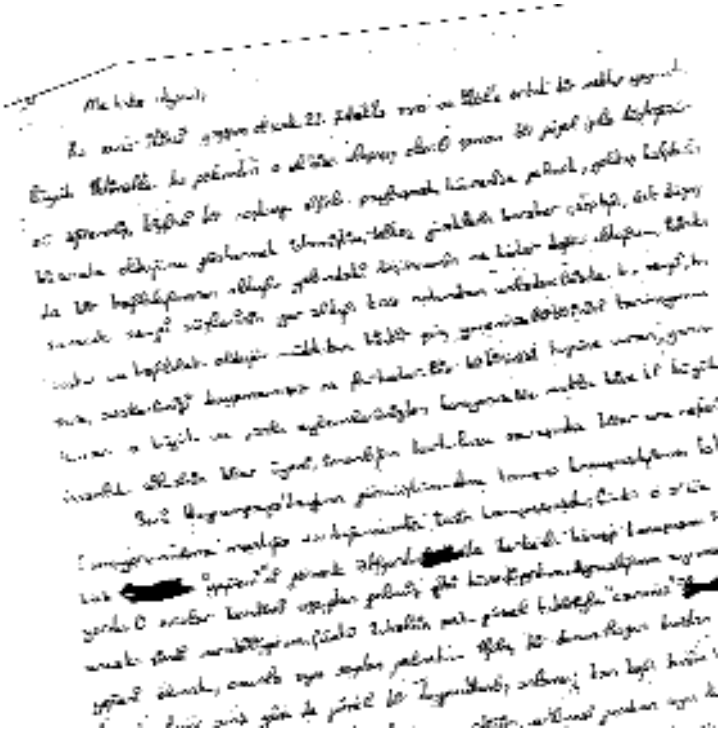
Sizin mektubunuzla birlikte .....'dan da APS aldım. Bizimki canavar gibi. Mektupta .....'ın sesini de duydum .....'ninkini de. ..... o kulağımdan silinmeyen ve asla da silinmeyecek olan sesiyle "İnce Memed Toroslardan Gürledi" parçasını söylüyordu. Ondan istek yapmışlardı… Aynı şarkıyı uzun zamanlar önce doldurdukları bir kasetteki söyleşiyle anımsadım. Sonra bir de baktım bırakmışım mektubu bir kenara .....'yle İnce Memed'i söylüyorum. Bizim İnce Memed'imiz Edirne'den gürlüyordu, ben de kulağımda onun sesiyle O'na eşlik ediyordum… Sanki kalbim burada değil, yedi ayrı yerde, yedi uzak yerde atıyor kalbim… Bazen şaşıyorum. Biliyorum ama yine de şaşıyorum, nasıl oluyor da bunca şeye dayanıyor insan. İşte insanın kudreti, işte inancımızın ve kararlılığımızın gücü… Bu güç hiç tükenmeyecek. Baksana nasıl da yeniden keşfediyoruz sahip olduğumuz her şeyi. Yeniden ve daha büyük keşfediyoruz…

Dışarıda deli gibi yağmur yağıyor. Sonra kar da yağacakmış. Halbuki kar yağışını çok severim ama kimsenin üşütmesi-

ni istemiyorum. Şimdi sizin yeriniz de sıcak değildir. Sıcak şekerli su da bulabiliyor musunuz ki… Başka şey alıp almadığınızı da bilmiyorum, B1 gibi…

Birden aklıma ne geldi biliyor musun Aysun, senin 96'daki halin. Ömrümün en uzun açlığına başlıyorum demiştin hatta duygularını da yazmıştın bir deftere ama en uzun açlığın iki gün sürmüştü topu topu… Çünkü tahliye olmuştun… Sonradan (artık gizlemenin anlamı yok) nasıl da gülmüştük haline. Aradan yıllar geçse de hatırladıkça gülmekten kendimizi alamıyorduk. Ama galiba son gülen iyi güldü!.. Şimdi en güzel gülüşler senin olsun. Seni çok seviyorum ve sımsıkı ve içten kucaklıyorum. Görüşmek üzere…

Sevgilerimle…

Sizleri düşündükçe yedi renkli bir gökkuşağı geliyor aklıma. Büyük bir gürültü ve coşkuyla akan bir şelalenin en yücelerinde parlayan bir gökkuşağı… Her rengi birbirinden parlak, her rengi birbirinden ışıklı… Çok uzaklardan geldi şelale, çok uzaklara gidiyor, derya denilen o muhteşem geleceğe gidiyor… Yolu açık olsun şelalenin, gökkuşağı hep parlasın o güzel maviliklerde…

Seni çok seviyoruz…

Sevgilerimle…

1 Şubat 2001 Perşembe 20.20

Sevgili Aysun,

Mektubunu dün aldık. Hepimiz üzerinde senin adının yazılı o zarfı gördüğümüzde öyle çok heyecanlandık ki. Senden sizden bir ses bir soluk duymak bizleri coşturdu.

Yayınla ilgili isteklerde bulunmuşsun. Her birinize ayrı ayrı gönderdik. Sanırım elinize geçmedi.

Şirkette her şey yolunda şimdi eskiye oranla çok daha yoğun çalışıyoruz. İş arkadaşlarımızın birbirleriyle ilişkisi her zamankinden çok daha iyi. Kalite kontrol görevlisi arkadaş ürünlerimizin eskiye oranla çok daha iyi olduğunu söylüyor. Bu çalışmamızda sizlerin de büyük etkisi var. Sana ve size olan bağlılığımız ve güvenimiz bizleri daha verimli kılıyor.

Her birimiz sizlere mektuplar yazıyoruz kartlar atıyoruz şimdi anlıyorum ki bunlar elinize geçmiyor. Umarım bu mektup elinize geçer.

Sizinle gurur duyuyoruz. Varlığınızın bizim için müthiş bir moral kaynağı olduğunu bilmelisiniz.

Sağlık durumlarınızla ilgili ayrıntılı bilgi iletirseniz seviniriz. Bu konuda detaylı bilgiye sahip değiliz ve merak ediyoruz. Sağlık durumlarınızın ötesinde morallerinizin iyi olduğunu duymak "elbette, biz de böyle bekliyorduk" sözlerini söyletti bizlere… Bizler çalışmalarımıza hiçbir ara vermedik hiçbir aksama olmadı, anlayacağın hiçbir kaybımız yok ve en verimli şekilde üretmeye devam ediyoruz.

Artık biz yaşamı da ölümü de daha yakından tanıyoruz. Aynı sevgiyi ve özlemi daha yakından tanıdığımız gibi. Artık biz daha çok biz olduk, oluyoruz…

Biliyoruz ve görüyoruz ki umut bizde. Bunun bilincinde olmak anlatılmaz bir mutluluk…

"Güzel günler göreceğiz" demiştik. Her zamanki gibi yine yanılmadık. 19 Aralık'ta başladı ve hala sürüyor. Çok daha güzel günler göreceğiz, çok daha güzel…

Her birinizi özlemle ve sevgiyle kucaklıyorum.

Benim için .....'i gözlerinden öp lütfen.

..... ve Sibel için özel selamlarımızı iletmek sanırım yersiz olmaz. Onları ve sizleri her yerde selamlıyoruz. Bunu böyle bilesiniz…

Seni son gördüğümde verdiğin kart şu an karşımda. Hani vapur köpükleri, midye tavalar, Beşiktaş sahili diye bitirdiğin kart…

Bilesiniz ki yüreklerimiz sizinle atıyor. Sizlerle olmanın gururunu her an her yerde taşıyoruz.

Yakında görüşmek üzere

Merhaba Canyoldaşım Aysun,

Ne güzel şey şu an seninle aynı onuru, aynı mutluluğu paylaşmak. Bu uzun ve zorlu yolu birlikte koşmak. Hepimizin yüreği bu yolun sonundaki işi ilk göğüsleyebilmenin coşkusuyla çarpıyor şimdi. Şimdi her şey kazandığımız, daha bugünden teslim aldığımız zafere dair gelişiyor.

Bir gün mutlaka yine birlikte olacağız. Aslında biz burada her an sizinle birlikte yaşıyoruz. Türkülerle şiirlerle karşılıyoruz, gecenin karanlığını yararak, sizden gelen özlem türkülerini. En parlağından, en küçüğüne, yıldızlara gözlerimizin parıltısını yolluyoruz size ulaşsın diye…

Size buranın ilk ürünlerinden birini yolluyorum. Ne kadar güzel değil mi? "Biz de vuracağız bizim de sıramız geliyor"

…
Aysun'a

Merhaba ve Leon çiçeği için teşekkür ederim. Güzel olmuş. Madem ki daha da güzelini yapabileceğini söylemişsin, onu da alayım bari. Duyduğuma göre ..... ve ..... benden önce davranmış ve sizlere yazmışlar. Bu işte bir şike var. Çünkü burada ilk günler kalem ve kağıt bulmak imkansızdı da. Camdan bağırmayı düşündüm. Ama nerede olduğunuzu bilmiyordum, ne tarafa bağıracağıma karar veremedim. Tüm bu nedenlerden dolayı yarışmanın iptal edilmesini arz talep ve rica ediyorum. Sevgili Aysun merhaba beni sevindirdi ve mutlu etti. İstediğin ayrıntılı mektuptan daha birkaç gün önce yazdım o mektup elinize geçer. Umarım. Sağlığımı sormuşsun iyiyim, kendime iyi bakıyorum. (Emin olabilirsin!)

Asıl seni sormalı nasılsın ne haldesin ne yapıyorsun bana bunları yaz, boş ver beni sen böyle bir iyi bir kötü yaşıyorum, sen de bilirsin ki insan kendinden fazla dostlarını düşünür. Bana bir sağlık emekçisi olarak orayla ve kendinle ilgili gözlemleri yazarsan sevinirim. Herkes iyi olduğunu söylüyor ve hemen bu konuyu kapatıyor, ama aslında konu böyle olunca hiç kanmıyor. Sen bana şöyle güzelce anlat sana güveniyorum. Hem bayanlar koğuşunda beni nasıl savunduğunu da unutmuş değilim, sen sadık bir ortaksın. Bana gelince size birkaç sefer detaylı (bu konuda) mektup yazdım.

Artık bitiriyorum. Şimdilik bu kadarcık. Hoşça kal. Kendine iyi bak. Sevgilerimle…

2 Şubat 2001

Merhaba canyoldaşım Aysun,

Şimdi hemen kalkıyorsun ve benim için diğer yoldaşların boynuna atılıp sımsıkı kucaklıyorsun. Haydi daha ne bekliyorsun hemen! Bak sona kalan ceza olarak diğerlerini bir kez daha kucaklayacak! Tamam, şimdi devam edebiliriz.

Yoldaşım bana "ufacık da olsa" bir selam yollamış ve ben ona "cevap" yazmayacam ha? Çok mütevazı bir laf şu "ufacık da" olsa. İnan burada sizden duyduğum sizinle paylaştığım benimle paylaştığınız en ufak şeyin bile yarattıklarını, bana yaşattıklarını hiçbir şey karşılayamaz.

Ö.O'da olduğunu öğrendim. Ümraniye'de o son beş gün içinde en uzun süre bir arada olduğum bayan yoldaş sendin. Bak demek şimdi Ö.O'nda da birlikte olacağız ha. Ama sakın tahliye olmayasın yoldaş. Bence bu ihtimale karşı ardında pek yazılı bir şeyler bırakma. Sonra biliyorsun .....'in diline düşmek var. Bu şakayı en son yaptığımız zamanı hatırladın mı? Benim bir an dahi olsun aklımdan çıkmıyor. Günlerim hep sizinle geçiyor. Bunun dışında tek bir fark var dünle bugün arasında; takvimde değişen rakam.

Burada diğerlerinden görebildiğim kimse yok. Ama sağlık durumlarının iyi olduğunu biliyorum. Yalnızca ..... yoldaşın mide problemi vardı. Ama o da düzeldi sanırım. Diğerlerine de yazmıştım biliyorsundur. ..... Ö.O'da. Hepsinin size selamları vardı. Birçoğu mektuplarınızı almış. Bak tam bunları sana yazarken gardiyan geldi ve yarın mahkememiz olduğunu söyledi. Çıkıp çıkmayacağımı doktorun çıkmamın sakıncalı olduğunu belirttiğini söyledi. Ben yine de çıkacağımı söyledim. Bakalım listede bizimkilerin de adı vardı. Umarım onlar da çıkar. Bir de aynı ringe düştük mü? Of be. Geçmez ki şimdi zaman. Vay be 43 gün sonra bizimkileri tekrar görebilme şansı. Bak şimdi heyecanlandım işte, "inşallah" hepsinin mahkemesi vardır ve hepsi çıkar. Neyse yoldaş hepinize sırayla yazdığım için yarın sıra Sibel'deydi. Onun mektubunda anlatırım artık neler olduğunu.

Yoldaş insan burada nasıl olabilir. Özlemi saymazsak, -ki geriye bir şey kalmıyor- Canavar gibiyim. Yalnızca uyuyamıyorum. Zorla zorla, dön dur, nafile içimi hep bir şeyler sıkıyor. Ama neyse

zaferle o çok sevdiğim uykuma da kavuşurum. Senin durumun nasıl yoldaş? Kendine iyi bak e mi. Sıralamanın ilk dördü dolu ve ....., "ben 200-300 gün yaşarım" diyor ve de ilk öleceğini iddia ediyor. Bize çalım atma sakın.

Bizimkiler görüşe her hafta geliyorlar. ..... bu hafta geldi. Yav ne kadar büyümüş. Bizimkiler beni ikna turlarına onu da katıyorlar. Yani anlayacağın görüş değil işkence.

Yoldaş hepinize yazmayı düşündüğüm ve bunun için az bir zaman olması nedeniyle burada bitiriyorum. Kendine çok ama çok iyi bak. Özlemle sımsıkı kucaklıyorum. Bir dahaki sefer ki çok daha uzun olacak emin ol.

HEP BENİMLE OLUN
HEP SİZİNLE OLACAĞIM
MUTLAKA GÖRÜŞECEĞİZ

Şubat 2001

Ehlen sehlen refiq,

Buna benzer bir şeydi galiba, beceremediysem, affet! Nasılsın Aysun! Görüşmeyeli ne çok oldu. Neler gördük bu zaman içinde, neler yaşadık. Asıl önemlisi, daha neler yaşayacağız! Her şeyden önce önümüzdeki bu engeli bir aşalım. Biraz uzun ve sancılı oluyor bu sefer ki. Ama bu süreçle ilgili bir şey. Bundan sonra böyle, sürekli mücadele…

Bugün hava çok soğuk olduğu için fazla türkü-şarkı duyamadım. Soğuk ikinci düşman. Böyle bir havada kapılacak bir soğuk algınlığı çok tehlikeli olabilir. En azı iki aydır aç buradakilerin, kimileri dört ay oldu artık. Normal şartlar (burada şartlar ne kadar normal oluyorsa artık!) içinde öylesine şenlikli burası. Hastanede iken duymuştum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Daha geldiğimin ilk günü benim için türkü söylediler! Hem de kim? .....! Ben de ondan "Kozanoğlu" türküsünü istemiştim. (Bu parçayı ortak etkinliklerde sürekli söyletiyorlarmış ona, o da söylemekten bıkmış, ben de "hınzırlık" olsun diye yapmıştım bunu, yani daha ilk günden "normale dönmüştüm. Şimdi her gün o parçayı söylemek zorunda kalıyor, ama bunu çok istekli yapıyor bu sefer.) Öyle güzel söylüyordu ki. Tanrım! Tavarişlerimin seslerini duymak ne güzel, yaşam enerjisi veriyor insana…

"… Bir sevdadır böylesine yaşamak / zindanda yatarken bile / asla yalnız kalamamak" 28 Ocak'ta idi sanıyorum ve saat onda bu şiiri okumuştuk aynı anda ve kendi kendine. Tüm tavarişlerle aynı anda aynı şeyi yapmak, aynı düşün ve duyguları taşıdığımız bir zamanda daha coşturucu. O tarihte, o anda herkes gözümün önünden geçti bir bir. Ama bu sefer geçmişi düşünmedim, geleceği düşündüm. Yakın geleceği, o büyük günü ve ondan sonrasını… İlginçtir ilk defa bu kadar geleceğe yoğunlaşıyorum. Daha önce olacak olanı bilmenin dinginliği ve sakinliği vardı üzerimde, şimdi de öyle ama buna coşkuyu ve hayalleri eklemek gerekiyor. Çok güzel günler göreceğiz refiqa! O yüzden mutlaka yaşa, tamam mı?

Kendine çok iyi bak. Hasretle ve sevgiyle kucaklıyorum.

2 Şubat 2001, Cuma

Merhaba sevgili ortak,

Hatırladın mı beni? Ben ..... Umarım hatırlamışsındır beni bahtsız ortağım. Bahtsız diyorum kızma ama, önce yakalanışınız sonra cezaevi operasyonları, çok hızlısın be ortak. Gerçi ben de pek bahtı açık biri sayılmam. Hayatımda ilk kez ve sanırım son kez cezaevine giriyorum. O da altı adıma üç adımlık iki yataklı ve tuvaletten oluşan bir hücre. Hiç değilse önce sizi görüp sıkıca bir kucaklasaydım. Bu arada hepinizi sevgi ve hasretle kucaklıyorum lafı gelmişken. Tamam tamam kızmayın bahtlı mahtlı, kaderimsi ve yakınmaklı cümlelerime son veriyorum. Bu arada çoğul eki kullanıyorum umarım bir aradasınızdır. Ben Ocak'ın 15'inden beri Kartal cezaevinin müşadiye bölümünün 15 nolu hücresinde Alınteri davasından biriyle kalıyorum. Burada yirminin üzerinde farklı siyasetten insan var. Akşam saat 22.00'de sesinizi duyabiliyoruz. Ayrıca durumunuzu bazen gazetede çıkan haberlerle takip edebiliyorum. Onun dışında aile veya avukat görüşüne çıkabilmiş değilim. O yüzden sizin ve diğer arkadaşlar hakkında fazla bir bilgiye sahip değilim. Ölüm orucunda olduğunuzu gazeteden okudum, ben de 29 Ocak tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladım. Kendim hakkında yazabileceklerim şimdilik bu kadar. Siz ve diğer arkadaşlar umarım iyisinizdir. Gerçi şeker yemekle hayat şeker gibi olmuyor ama moralinizin iyi olduğundan eminim.

Aysun, Sibel, ..., ..., ..., ...,ve ..... sizi yeniden sevgiyle kucaklıyorum, yakında görüşürüz. Umarım mektubum size ulaşır, ulaşırsa da cevabını sabırsızlıkla bekliyorum. Sevgiyle kalın.

Kartal Özel Tip Cezaevi
Müşadiye 15

11 Şubat 2001

Merhaba Aysun yoldaş,

Bu üçüncü mektubu gönderiyorum. Sizden aldığım son mektuptan sonra benim gönderdiğim ilk mektubun iki hafta gecikmeyle (31 Ocak) postaya verildiğini öğrendim (APS kâğıdından) ikinci mektup sanırım diğerinden bir hafta sonra elinize ulaşmış olmalı.

Son mektubu gönderdikten bir gün sonra yine mahkemeye çıktık. Sanırım diğer yoldaşlardan yazan olmuştur. C4 koğuşu olarak mahkemeye çıktık. Bizim için hem sürpriz oldu hem de çok büyük moral oldu. Hele benim için o hafta çok hareketli geçti. İki kez Üsküdar seyahati, yer değişikliği mektuplar tabii ki en önemlisi …..(karalanmış) kucaklaşabilmek sohbet etmek oldu. …..(karalanmış) yoldaşlardan ....., ..., …(karalanmış) aynı araçta idik. ....., ... , ...,..... ve .....,…(karalanmış) vardı. Önceki mahkemede Çarşamba günü ..... gelmemişti, bu sefer de ....., …(karalanmış) .....ile birlikte gelmişler ama ayrı çıkarıldıkları için biz göremedik. Diğer yoldaşlardan gören olmuş. ....., … karalanmış) söyleyin böyle şeyler yapmasınlar zaten 27 Şubat'ta mahkememiz var.

….(karalanmış) bazılarıyla kucaklaşamasak da tokalaştık, uzaktan selamlaşmak, işaretleşmek ve gülümsemek bile çok müthiş bir moral oldu. Tabii sizin orada öyle bir derdiniz yok. Ama biz bir … (karalanmış) gördüğümüzde dünyalar bizim oluyor.

Benim yer değiştirdiğim gün ....., ….(karalanmış) da yeri değiştirilmiş. Beni tekliden alıp onu teklilere götürmüşler. Aynı havalandırmayı ....., ..., ve ..... ile paylaşıyor. C13-8'de. Benim duvarın öbür tarafında da ..... yoldaş var. Nihayet bizim en sona kalan haberleşemediğimiz genç yoldaştan da haber aldım. İyiymiş.

27 Şubat'taki mahkeme için ....., …(karalanmış) önceden celp gelip gelmediğini sordursun. Gelmediyse celp istesinler yoksa yine görüşemeyiz. Şimdiki yerimde zaman daha iyi geçiyor. …… (karalanmış) Elimden geldiğince onun için çabalıyorum. Kendisi iyi. Günlerimiz biraz daha dolu geçmeye başladı. Geçen hafta ..... ve .....,… (karalanmış) mektup aldım. ....., …(karalanmış) mektup gönderdiğim günün akşamı mektubunu aldım. .....,… (karalanmış) Edirne'ye götürüldüğünü yazıyor.

Eski yerimde irtibat yönünden avantajlıydım. Burası o yönden daha kötü. Ama C Blok'ta beş kişiyiz en azından onlardan sürekli haberim oluyor. Diğer … (karalanmış) haber almam çok daha zorlaştı. Mahkemeye ..... yoldaş gelmemişti, niye gelmediğini hala öğrenemedim.

Geçen hafta Pazartesi günü Meclis İnsan Hakları Komisyonundan üç milletvekili yanında başkalarıyla hücremizi ziyaret ettiler. Burada nelerden şikayetçi olduğumuzu sorup durdular. Biz de buradaki uygulamalardan örnekler vererek ……. (karalanmış) anlatmaya çalıştık. Amaçları buraları kabullendirmek için … (karalanmış) şeylerle uğraşmak. Biz aracı değiliz diyorlar. Biz konuşurken sürekli burada şikayetçi olduğumuz konularla sınırlamaya çalıştılar. Biz de esas olarak buraları …….. (karalanmış) Buradan çıkacakları sırada milletvekili olmayanlardan biri Avrupa ve Dünya F tipini destekliyor dedi. Ben de Avrupa olmasaydı … (karalanmış) gücü yetmezdi, diye karşılık verdim.

Müdürler 6 kişilik ve 9 kişilik dillendiriyorlar. Burada davranışlarınıza göre 6 kişiliklere geçebilirsiniz (ileri de böyle bir şey olabilir) diyor. Davranışlar derken düşüncenizden vazgeçin demiyoruz diyorlar. İlk günlerde bizi "karşılayanlar" her gün "sayıma" gelenler şimdi her gelmelerinde günaydın, iyi günler, iyi akşamlar diyorlar. Hem de aynı kişiler..... ……. (karalanmış) kavramış durumdalar. Ancak kendileri açısından bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorlar.

……. (karalanmış) bir dizi ..... …… (karalanmış) Bu zaferde bizim kararlılığımız etkili olacaktır.

Geçen mektupta B1 aldığımı yazmıştım. Bir gün …… (karalanmış)..... ……..…… ……lar oldu. ..... …… ziyarete çıkıyoruz. Burada her akşam türküler, marşlar ve şiirler okunuyor. Herkes iki veya üç kişi kalıyor. Camlardan sesimizi çok insan duyuyor. Herkes bir şeyler ka-

tıyor.

.....'ın cezası şartlı tahliye kapsamında ama Ümraniye davasından tutuklu olduğu için bırakılmıyor.

Burada iyi bir dayanışma var. Herkes yaşananlar karşısında iyi bir dayanışma gösteriyor. En azından benim görebildiğim öyle.

Mektup yazdığınızda kaç mektup almış olduğunuzu yazın. Geçen APS'de herkes için birer adet mektup vardı.

Diğer …. (karalanmış) o güzel mektuplarını okuyunca doğrusu mektup hevesimde kaçıyor. Çok yavan mektuplar yazıyorum.

Neyse şimdilik bu kadar yazıyorum

Gözümüz kulağımız sizin üzerinizde.

Sibel …….. (karalanmış) iyi bakın onlar bizim her şeyimiz.

Yüreğimiz sizinle. Hep yanınızdayız.

Hepinizi çok seviyorum.

En içten ….. selamlar.

18.02.2001

Merhaba Aysun,

Öncelikle geçmiş olsun demek istiyorum. Bugüne kadar mektup yazamadığım için beni bağışlayacağını umut ediyorum. Diğer F Tipindeki arkadaşlara ağırlık vermemden kaynaklandı bu biraz daha. Sizin orada hep beraber olduğunuzu bilmek biraz rahatlatmıştı beni. Şu aralar en çok yaptığım şeylerden birisi mektup yazmak. Arkadaşlardan haber alabilmek için başkaca bir yol düşünemiyorum. Gelen her mektup beni sevinçten havalara uçurmaya yetiyor. Bazen gelen mektupları da alamıyorum. En son sevgili....'in ve Sevgili .....'ın mektuplarında olduğu gibi. Diğer mektuplardaysa hiçbir şeyin garantisi olmadığı için beklemeden yazmaya devam ediyorum

Geçen hafta .....'ten, ...'den ve .....'den birer mektup aldım. Hepside iyi olduklarını yazmışlar. Morallerini ise zaten söylemeye gerek yok. Hepimizin bildiği gibi çok iyi. ..... tek kişiliklerden üç kişiliklere geçmiş. İki kişi kalıyorlarmış. Diğer arkadaşların da durumlarının iyi olduğunu yazmış. Tabi ki bunlar iki hafta öncesinin haberleri. Dostlardan aldığım bu haberler çok iyi oluyor. Merak ve endişelerimi gideriyor. Geçen gün avukatla görüşmüştüm. .....'ın sağlığının bozulmaya başladığını söylemişti. Onun da tam bir bilgisi yoktu. Ailesinden öğrenmiş. Uzun ve onurlu yolculukta olduğunu biliyordum. Avukat bir daha gelecekti o zaman bir şeyler öğrenirsem hemen yazarım size.

Canım dostum sizin de bu yolculukta olduğunuzu öğrendim. Böylesine bir onura sahip olan tüm dostlarımı sevgi ve özlemle kucaklıyorum sizi çok seviyorum. Her an tüm benliğim, ülküm ve kalbimle yanınızdayım. Aynı durumda olan .....'nin de iyi olduğunu öğrendim. O gür sesiyle türküler söyleyip şiirler okuyormuş.

Neler yaşadığınızı nelerle karşılaştığınızı tahmin edebiliyorum. Tüm bunlar bir yansıma. Ekonomik olarak köşeye sıkışanlar girdikleri son ekonomik krizden çıkamayacaklarını da biliyorlar. Deniz kurudu ve tüm kavga kalan birkaç damla su için anamalcılar son dönemde birbirlerinin ayaklarını kaydırmak için ne gerekiyorsa yapıyorlar. Son dönemdeki operasyonlarda "temiz toplum" özleminden daha çok bu birkaç damlanın kavgası. Yepyeni bir sayfa açılıyor ve bu sayfada da bizim imzamız olacak. Bundan eminim.

İlk günlerin endişesinden ve şaşkınlığından kurtuldum artık. Sen de tahmin edebilirsin ki burada olmak zaten yeterince ızdırap vericiyken böyle bir şeyden uzakta kalmak çok zor oldu. O anda yanınızda olmayı sizinle birlikte olmayı ne çok istedim bilemezsiniz. Şimdi de İstanbul'da kalan son dört erkek tutuklu olarak aramızda espriler yapıp duruyoruz. Geçen hafta bu cezaevi tarihinde ilk kez bir siyasi tahliye oldu. O kadar çok sevindik ki. Buraya girenlerin de çıkabileceğini görmüş olduk böylece.

En son gelen mektubunu okuyorum da can dostum orada yazdıklarının ne kadar doğru olduğunu zamanın nasıl da seni haklı çıkartmış olduğunu görüyorum. Operasyondan bir gün önce almıştım mektubunuzu ve yanıtlayamadım bir türlü. Halbuki o gün yazmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Bense tahmin edebileceğin gibi iyiyim, moralim ve sağlığım iyi. Burası bildiğin gibi. Kitap okuyarak vs. zaman geçip gidiyor. Dediğim gibi bol bol mektup yazıyorum. Yaralı arkadaşlardan sağlıklı haber alamadığım için onlara duyduğum endişe devam etmekte.

Can dostum sık sık yazacağım size. Bu mektup işini de bir düzene koymam gerekiyor. Bir türlü planlı düzenli bir hale getiremedim.

..... yoldaşa, ...'e, ...'e, ... ve .....'e sevgi ve selamlarımı iletsin.

Kendinize iyi bakın.

Sizi çok seviyorum

Sevgilerimle

18 Şubat 2001

Kahramanlık
Kahramanlık
Sevginin bilincidir aslında
Çabadır
Birlikte ya da tek başına
"Çiçek gücü"nden ince
Analık gibi derin
Ayak direyeceksin
Kıracaksın ölümü
Yaşam için
Yaşam adına
A. Damar

Merhaba Sibel; Merhaba Aysun;

Duydum ki bir güzel, bir onurlu yola çıkmış gidiyorsunuz; izin verirseniz, bunu sizinle paylaşmak, duygularımızın ortaklığını göstermek istedim. Kısa bir an da olsa kendimi sizin yanınızda hissettirebilmek bir mutluluk kaynağı olacak benim için.

Tarihi yapanlar genellikle hudutsuz ve çıplak bir cüretle, karanlıklar perdesini yırtıp atan, aydınlıkları getirenler olmuştur. Şu an bizim yaptığımız tarihtir. On yıllık bir dönemi kahramanlıklar göstererek kapattık. Şimdi yeni bir dönemin başlangıcındayız. Ve bu başlangıcın öncüleri, şimdi yola düzülmüş, cesaretin ve fedakarlığın yeni örneklerini yaratarak ilerliyorlar. Tarih tanıktır ki, bu cesaret ve fedakarlığın sonucunda, karanlıklar yok edilecek, aydınlık bir ilk bahar güneşi gibi gelecektir.

"Bizim de sokağımıza bayram gelecek", "güneşli günler göreceğiz"… Bu kesin. Tarih bilincimiz bize bunu öğretiyor. Sizler bu tarihsel bilinci kavradığınızı bize gösterdiniz. Ne mutlu size ki; bir güzel yola çıkmanın, bir onurlu yolculukta bulunmanın gururunu taşıyorsunuz. Ne mutlu bize ki; sizin gibi gözü budaktan sakınmayan cüretli yoldaşlarımız var.

Dünyayı ülkemizden sarsacağımız vakit yaklaşıyor. Bu çekilenler yalnızca doğum sancılarıdır. Ve sancıların şiddeti arttıkça doğumun yaklaştığını hissedebiliyoruz. Bu hissediş, bize ne kadar güzel, ne kadar aydınlık geleceğimiz olacağını gösteriyor. Türkü söyler gibi bu yolda yürüyen sizleri ne kadar seviyoruz

Belki de duygu yoğunluğunu ifade etmekte yetersiz kalıyor bu kelimeler. Ama aynı bakış açısına aynı duygulara sahip olduğumuza göre kelimelerin yetersiz kalmasının bir hükmü yok. Çünkü yüreklerimiz aynı şeyler çarpıyor. Ve yüreklerimizin bir araya gelmesini hiçbir şey engelleyemiyor; ne aradaki uzaklık, ne de demirden betondan kafesler. Yüreğimi yüreklerinizin yanına atıyorum.

Daha önce .....'e iki, ...'e de bir mektup göndermiştim. Aldınız mı? Diğer yoldaşların durumları nasıl? .....'e doku nakli yapacaklarını duymuştum, ne oldu? Yazarsanız sevinirim. .....'ün faksını aldım.

Her şeyden önemlisi sizin sağlıklarınız nasıl? Kilo kaybından başka (bunu tahmin edebiliyorum yalnızca) bir rahatsızlığınız var mı? Gerçi yoldaşların size gerekli özeni ve ilgiyi gösterdiklerinden eminim.

Benim merak edilecek bir durumum yok. Sağlığım iyi. Moralim de çok iyi. Benim tek derdim sizlerden uzak kalmak galiba. Bu derdi de sizleri daima yanımda hissederek çözüyorum. Başka yapacak bir şey yok.

Kısa yazdığım için beni affedeceğinizi umuyorum. Zaten amacım uzun uzadıya yazmak değil, yalnızca sizlerle duygularımı paylaşmaktı. Bunu ne kadar becerebildim bilmiyorum. Bunu sizin hissedişinize bırakmaktan başka çarem yok.

Bütün yoldaşlara en içten sevgilerimi gönderiyorum. Sizlere de "yolculuğunuz" da başarılar diliyorum. İkinizi de zafere olan sonsuz inancım ve sevgimle kucaklıyorum. Hoşçakalın!

19 Şubat 2001

Merhaba Aysun Yoldaşım,

Nasılsın yoldaşım… keyifler yerinde mi? Tabii ki yerindedir. Artık kendi yüreğimi dinleyip, karşımdaki yoldaşlarımı öyle düşüneceğim. Bugün voltada, senin için Eğilmez Başım Gibi Efem parçasını söyledim. Hep söylüyorum zaten. Sizi bir an olsun aklımdan çıkarmıyorum. Fotoğraflarınızı gözümün önüne getirip, duruşunuzu, boyunuzu, bakışınızı, giydiğiniz elbiseleri bile hatırlamaya çalışıyorum. Gökyüzünden bazen turna katarı geçiyor… Ne güzel uçuyorlar. Uyum, disiplin, estetik… neyi görmek istiyorsan var onlarda. Onlara sesleniyorum gözlerimle… harikasınız, çok iyisiniz çok! Beni de alın yanınıza. Alın yoldaşlarımın yanına bırakın beni diyorum. Ve peşlerinden seslenmeyi hayal ediyorum: Teşekkür ediyorum sizlere… bana bu büyük mutluluğu yaşattığınız için. Sizin güzelliğinizi bozmayacağız… Göreceksiniz sizler kadar güzel uçacağız. Aynı disiplinle, aynı estetikle nice ufuklar katedeceğiz. Hatta sizleri geçip, yıldızlara ulaşacağız… ..... erkek olmayı istemiş, ben de kuş olmak istedim ne var ki… ..... yoldaş da deli dana olmak istedi. Peki, bunda ne var ki… Geçenlerde yoldaşcan, mektupların arasından bir deli dana resmi çıktı. Hani şu gazetelerde çıkan, kocaman resimlerden, objektife dilini uzatmış höşülü akmış dana resmi var ya o. Kenarında da bir not var. "Ah yoldaşlar ben burada öldüm bittim yoldaş sevgisinden özleminden, hasretinden, bakın beni ne hale getirdiniz". Yaratıcılığı görüyor musun yoldaş… Uzaktan böyleyiz. Bu sürecin sonunda bir araya geldiğimizde neler olur tahmin edemiyorum. Notların sonu genellikle şöyle bitiyor. "Yerim Seni", "ısırırım sizleri", "kurbanın olurum", "ölürüm ben senin için", "çıldırıyorum sizler için", "yüreğimin içi", "göz damarım", "seni hep birlikte döveceğiz", "buluştuğumuzda burnun düşecek", "iptal oldum" vs. vs. vs. Ben sadece aklıma gelenleri yazdım. Çok daha orijinal kelimeler olduğundan emin olmalısın.

Mektubunda neler yazdığını hatırlamaya çalışıyorum. Yine aklıma düştü şu çatı hikayesi. Aklıma geldikçe çıldırasım geliyor. Kusura bakma yoldaşcan, doya doya okuyamadım satırlarını. Neler yazdığını bile hatırlamıyorum. Off off!.. Düşünsene yoldaş,

sana 8-9 mektup gelmiş, bir kere okumuşsun, o da yarım yamalak, sonra o mektuplar bizzat kendi maharetinle yok olsun. Neyse neyse… kendi sıkıntımla seni de sıkıntıya sokmayayım yoldaş…

…

Bu kadar yeter mi yoldaşcan. Herkese bir türkü yazdım. Ve bu türküler bizim oranın flaş parçalarıdır. Ve iki tane de uzun şiir yazıp hazırlamıştım. Onları da göndereceğim (Oğul verdik ve Döğüşe döğüşe yürünecek)

Cezaevi operasyonlarından dolayı burada bizi tekrar tutukladılar. Avukatlarımızla görüşüp ondan sonra savunma vereceğiz dedik. Avukat operasyonu olduğu gibi anlatın yeter demiş bizim bir arkadaşa… Savunma hazırlıyoruz ama avukata bir şey veremiyoruz. O da, postayla gönderirsiniz demiş. Hüküm aldık hala kurtulamadık. Bir de savunma işleriyle uğraşacağız. Herhalde siz de benzer bir durumdasınızdır!

Diğer yoldaşlardan hiç bahsetmedim size. ..... hemen yan hücremde sayılır. Sesli konuşuyoruz. ..... onun biraz ilerisinde. ..... ile gündüzleri kalabalıktan dolayı konuşamıyoruz ama akşam sessizliğinde konuşabiliyoruz. ....., ...'nun biraz aşağısında. ..... ile .....birbirlerinin sesini zor da olsa duyuyorlar. Geceleri .....'in sesini ben de duyuyorum ama çok zor oluyor bu. .....benim Kuzeyime düşüyor… nasıl anladınız mı? Yani .....güneyimde ise ..... kuzeye düşüyor. Diğer yoldaşların hepsi kuzeyde kalıyor. .....'in sesini geceleri çok rahat duyuyorum. Onun çevresinde, ..., ..., ... ve ..... var. Birbirlerini duyuyorlar. Emmioğlum, bu yoldaşların dahi sesini duyamayacağı uzaklıkta. Garibim… Buranın kuşlarının bol olduğunu biliyorsunuz. Bazen kargaların arasına martılar da karışıyor, işin gerçeği şu ki yoldaşlar, kargaları görünce, havalandırmadan kaçmak gerekiyor. Karga bir iki değil, inan ki binlerce. Kuşlar filmini izlemişseniz biliyorsunuzdur… aynen onu hatırlatıyor. Tam üzerimize geldiklerinde, midesini boşaltan karga hiç de az olmuyor. Pıtır pıtır damlalar ve yakınına düşmüşse iğrenç bir koku bırakıp geçiyorlar.

Sağlık durumlarımıza gelince, hepimizde canavar gibiyiz. .....'in durumu geceleri avaz avaz bağıracak ve dikişleri atmayacak kadar sağlam. ....., devrim için onlarca can feda edilmiş, bir kolun sözü mü olur diyor. Daha henüz ayrıntısını bilmiyorum ama onda da dikişler varmış. Protez takılacakmış, onun için, Cerrahpa-

şa'ya gidecek mi tam bilmiyorum. Ama sanırım böyle bir şey söz konusu. Benim amcaoğlunun kalp durumu arada bir yokluyor. Duruma göre AG'yi bırakma durumu olabilir. ..... çok iyi. Ona mektup yazın. Kısa da olsa bir şeyler yazın. Çünkü buna çok seviniyor. ..... çok iyi, bir şeyi varsa bile gık demiyor. ..... ile ..... günlük spor bile yapıyorlar. .....'ın ciğerlerinde veya solunum yollarında bir şeyler olabilir. Ama bu hem kesin değil (şüphe) hem de ..... durmaksızın koşturuyor. Zıp zıp zıplıyor yani. ..... benden sonra en sağlıklısı olduğunu yazmıştım galiba. O da çok iyi bol bol sigara içiyor, jelatin kıvırıyor… ..... yoldaş ise o bir "deli dana" ne yapsan kar etmez. Canavar gibi…

Yoldaşcan, benden bu kadar. Aslında hepinize ayrı ayrı yazmayı planlıyordum ama bu seferlik böyle olsun. .....l yoldaşın durumunu merak ediyorum. Meleklerden bir bayan buradaki arkadaşına mektup yazmış ve orda .....'i hastanede gördüğünü ameliyat olma durumu bulunduğunu falan söylemiş. Gerçekten ciddi mi? Pek önemli bir şey değil diye düşünüyordum. Geçmiş olsun yoldaşım.

Sibel yoldaş, yazın güzel, resimlerin güzel, kısacık cümlelerinden çıkardığım kadarıyla, dilinin edebi yönü de güzel. Bak burada yaşadıklarımızın romanını yazmayı düşünenler var. Bu sana bir şey çağrıştırmıyor mu? En azından günlük tut yoldaşcan. Bizim yolumuz uzun, ne olacağı belli olmaz. Eğer bu sürecin sonunda yaşıyor olursak(n) sizin o tarafın kitabının sayfaları seni bekliyor gibi ne dersin. ..... yoldaş ile birlikte…

..... yoldaşım, sen haklısın. Eser hepimizin eseri. Ve biz bu eseri daha da büyütmek için kolektif bilinç ve ruhla, en mütevazı yanımızla yola devam edeceğiz.

Sizleri seviyorum yoldaşlar. Zafere olan inancımla sımsıkı kucaklıyorum.

VENCEREMOS!

19 Şubat 200

Merhaba Aysun,

Gönderdiğin kartı aldım. Beni bir kez daha çok mutlu ettin. Teşekkür ederim.

Karttaki afacan seni ne kadar yansıtıyor bilmiyorum ama iyi olduğuna sevindim. İstediğin forma kavuştuğunu söylüyorsun. Bence fazlalarının da bir zararı yoktu. Hem biliyorsun bu verişler kalıcı olmuyor. 96'daki 45 günden sonra ben de idealin altına düşmüştüm ama bittikten 15 gün sonra bayanlar yürüyüşümü taklit edip eğlenmeye başlamıştı. Dikkat et sen de skeçlere konu olma.

Bir aksilik olmazsa yarın bir ameliyat için hastaneye yatacağım. Muhtemelen ..... ve ..... oradalar. Ama tam bilmiyorum sürekli değişiyor. Görüşürsem selamlarını söyleyeceğim. Ameliyat çok önemli bir şey değil. Kıl dönmesi. Olmayabilirim de. Henüz net değil. Burası da pek rahat değil zaten bu hafta Gebze'ye dönme ihtimalimiz var. Bir süre hastanede de kalabilirim. Sana durumu bildiririm. Bakalım yeni adresim neresi olacak. I. Dönem sınavlarım başarıyla bitti. Güzel güzel ders çalışıp 100'ler 95'ler aldım. Çok merak ettiğini biliyorum ama not dökümünü şimdi bildirmeyeceğim. Yılsonunda karnemi alıp gönderebilirim. II. Dönem için çalışmaya başlamam gerek ama ortamın net olmaması ve buradaki karışıklıklar engelliyor. Bir an önce durumumuz netleşsin de artık çalışmaya başlayalım diye sabırsızlanıyorum. Tekirdağ açıldı. Bakarsın Gebze bu aralar sevk edilir.

Yaşam her birimizin önüne farklı farklı sınavlar koyuyor. Başarıp başaramamak yalnız bizlerin elinde olmasa da sonucu belirlemede en büyük rolün bizlere düştüğü kesin. Ben bugüne dek olduğu gibi yarınkileri de başaracağımıza inanıyorum. Ama yaşamın neler getireceğini kim bilebilir?

Hatırlıyor musun? Gebze görüşlerimizin birinde "benden tarafa baktığında hep bir dostunu göreceksin" demiştim. Mektubumun seni neden şaşırttığını merak ettim. Anlaşılan pek "bu taraflara" bakmıyorsun. Ben yine ellerimizde bisküviler çok çok uzun yolları, dostluk sıcaklığı ile birlikte yürüyeceğimize inanıyor-umud ediyorum.

Kimse şu bulunduğum ortamda –bu koşullarda- senden gelen kartı elime aldığımda gülümsediğin gibi gülümsetemezdi. Tekrar teşekkür ederim. Tüm dostlara selamlar. Görüşebilmek umuduyla. Sevgiyle kal

21 Şubat 2001

Her seven
Sevilenin boy aynasıdır
Sevmek
Sevilenin o aynaya bakmasıdır
Ö. Asaf

Benim yerime de baksana hewal, besleyip büyüttüğümüz, tüm yarın düşlerinin, her bakışta yeni bir yoldaş canlı hayat bulduğu aynaya. Ya da benim aynam sen ol… Mutlaka göreceğim, mutlaka bakacağım doya doya, mutlaka sımsıkı sarılacağım sana… Mutlaka… dediğin gibi, "yaşam denen nehir gürül gürül akmaya devam edecek" mutlaka… öyleyse hewalim, yaşımın en sert kayaları un ufak edecek bir nehir olduğuna, sımsıkı, inatçı uslanmaz inadımla… Merhaba!

...
Güneşsiz...
Okşayışları rüzgarın
hüzünlü saçlarında
Ellerin
Yaralı bir kuş şimdi
yürek kuytularında çırpınan
Ellerin
Ruhumun merhemi
...

Seni düşünüyorum yoldaş, bu şiir var önümde. Bu şiirin tamamı, önümde duruyor ve ben okuyup okuyup… seni düşünüyorum. Saatler alıyor her birinize yazmak iki kelime… ve derin bir dalış enginlere… iki kelime daha ve sonra tekrarı bunun. Belki bu şiir ulaştı çoktan sana hikayesiyle birlikte. Ulaşmış olması lazım… hem de ilk ağızdan. Onun için ben hikayeye ve şiire girmeyeceğim. Sadece bir (ç)alıntıyla başlayıverdim işte. Her canı hatırlatan içten bir kıpırtı var yüreğimizin bir köşesinde. Ve sen şimdi bu şiir oldun burada. Bazen bağıra çağıra türküler söylüyor, şiirler okuyoruz burada. Sesimizi ulaştırabilmek için birbirimize. Ve bu şiir de okunuyor bazen. Şiir bitince ben ve belki de bütün hewaller sesleniyoruz sana:

Aysun, nasılsın hewalim?

Yazdıklarınızı, ben de tekrar tekrar okuyorum. Elimde senden bir telgraf, ...'den 6 ya da 7 Ocak'ta aldığım ilk APS, ...'dan bir telgraf, 14 Şubat'ta aldığım 24 ve 31 Ocak'ta postalanmış iki APS var… yalnızca bunlar. Bir de bugün sizlerden gelen ve hepinizin yazdığı şu mektup. Mektubun içindeki en son tarih 21 Ocak ama 27 Ocak'ta APS ile postalanmış.

Önceki mektuplarımdan birinde, ...'in gönderdiği ilk mektup için yazmıştım sanırım; bunlar hem bir saniye bile yetmez… ama sonsuza kadar da yeter. Ancak böyle anlatılabilir herhalde her satır ya da bize her ulaşan soluk.

Birader mektubunda şöyle yazıyor bana "Ya kavgalarımızı bile özledim be birader…" Özlemediğimiz neyimiz var ki ya da daha doğru söyleyecek olursam, birlikte özlenmeyecek, özleminden çılgına dönülmeyecek hiçbir şey yaşamadık ki… Şimdi bunu öylesine hissediyorum ki… Ve bu ne büyük bir mutluluk veriyor.

Ama yine de koroda bana haksızlık yaptığınızı düşünüyorum (zır zır da zır zır işte) Hep böyle oluyor. Hep bütün parçaları söylemek üzere başlıyorum… Sonra iki parça… olmaz ki canım…

Bu da içimde kalmıştı söylemiş oldum. Oh be!

'Yahu ben koro çalışmalarını özledim! Bak, koro çalışmaları bile" demiyorum. Senin, "biraz daha pes" demeni özledim ve hala şu "pes" ne anlama geliyor bilmiyorum.

Tamam, bak sorumlu bir meslektaş böyle olur işte. Mektubundaki ayrıntılı sağlık durumları için teşekkürler. Bunun devamını mektuplardan bekliyorum. Sen bizim azılı sağlıkçı düşmanlarına bakma… bildiğin yoldan şaşma. Ama bu sefer kendinden başla hewalim. Önümüzde yürüyorsunuz ve yüreğimiz, kulağımız hep sizlerde ona göre.

Kendine iyi bak yoldaşım. Ve hep güzel türküler söyle yarına dair… bizim için… sımsıkı kucaklıyorum. Yolun açık olsun!

...
Denize dönmek istiyorum
Gemiler gider aydın ufuklara, gemiler gider
Gergin beyaz yelkenleri doldurmaz keder
Elbet ömrüm gemilerde bir gün olsun nöbete yeter.
Ve mademki bir gün ölüm mukadder
Ben sularda batan ışık gibi,
Sularda sönmek istiyorum
...

Sevgili Aysun Yoldaş, Hewalim MERHABA!

Bu şiir şimdi hiç olmadığı kadar daha anlamlı… Ne güzel söylemiş söylenecek sözleri Sibel Hevalim. Ve bütün kelimeler daha önce hiç sahip olmadıkları anlamlar kazanmış onun cümleleriyle… Sizler, önde yürüyenlerimiz, yaşamın tüm renkleri daha bir pırıl pırıl şimdi sizlerle, uğruna ölünecek yaşam verdiğimiz kavgayla, hedefe varmak için çırpınan kahramanlarla daha bir anlamlı.

96'dan 97'ye girerken, içimde Aynil ve Rasim'in sızısıyla "Yaşama yeni renkler işlemeye devam edeceğiz" demiştim. Bir renk daha kattık doğaya, Murat'la birlikte. Ve şimdi, sırada bekleyen hewallerimle içi bu istekle dolu hewallerimle, bir kez daha ve beraber haykıralım mı her birimizin yürek ateşiyle birlikte "Yaşama yeni renkler işlemeye devam edeceğiz"

Hep seninleyim, hep benimle ol hevalim. Unutma, olursa 8'de 8 olacak.

26 Şubat 2001
Saat: 00.05

Merhaba Aysun,

Saat 12'yi geçtiğinden tarih 26 Şubat oldu. Günlerden Pazar sayılır hala, çünkü benim için gün daha bitmedi. Tan ağarmadı ki bitsin. Bugün Pazar ya dışarıdan gelen mektupta her Pazar saat 22.00'da gökyüzüne bir yıldıza bakarak, yıldızlarda buluşuyoruz, diyoruz ki yıldızlara, gökyüzüne "Öyle bir ufka vardık ki sevgilim, yalnız değiliz artık/Gerçi gece uzun, gerçi gece karanlık, ama bütün korkulardan uzakta, bir sevdadır böylesine yaşamak, zindanda yatarken bile asla teslim olmamak". Saat tam 22'de seslerimiz birbirine karışıyor. Bu ikinci buluşmam. Ne iki bulaşmadır. Yıldızlar gelmiyor, küçücük gökyüzü kareme. Ben de yıldız varmış gibi, dikiyorum gözlerimi karenin en güzel noktasına. En parlak yıldız orada.

Radyoyu açtılar, bizim radyo. Sevdiğim melodi çıktı. Hep bu şarkı .....'i hatırlatır bana "Hiç ayrılmadık seninle, değil bir yıl bile gitme". Biliyor musun müziği ne güzel sanki insanın ruhunu dinlendiriyor. ..... çok söylerdi bu parçayı, sesi de ne güzeldi… Özledim onu.

Canyoldaşım, demek herkes, yazdığın o satırları hatırlatıyor sana. Bilsen ne üzüldüm! Ama yoldaşım, onlara bize inat en uzun yolculuğa yine sen çıktın. Ve gerçekten sadece senin değil, tarihin en uzun yolculuklarından biri olacak. Ve sen, sizler onun içerisindesiniz. Resmen kıskandırıyorsunuz beni. Sizler gibi yoldaşlarımın olması ne gurur verici. İyi ki varsın, varsınız.

Aysun demişsin ya, Çanakkale'den götürülen bayanlarla ilgili haber çıktı. Ve onu bana sormuşsun. Vallahi ne haberi çıktı, hangi gazetede ne zaman bilmiyorum. Çıplak üst araması… evet… kargatulumba, yakapaça… (karalanmış) Karşılama müthişti. O müthiş karşılama ister istemez bazı şeyleri de gerekli kılıyor. Ben biraz rahatsızdım, çok fazla hırpalanmadan ablukaya alınmıştım. Hazırdılar, ona bir olunca… Sonra geldik, oturdum bir sandalyeye, ilk sen vardın bizim (karalanmış) sonra teker teker gelenleri ağırladım. .....gelirken oldukça gürültü vardı. (4. kişimiz) gürültüye biz de eşlik ettik. Kapımız açıldı .....'i aldık. Sarılarak çektim içeri, bir yandan 'gürültüye' devam ediyorduk. Sonra dördümüz küçük hücrenin ayrı ayrı yerlerinden doğrulduk. Alnımda burnumda ve çenemde izler oluştu. Yüzüm zaten yanık olduğundan kabukları soyuldu, şişti, sonra iz kaldı. Yanığa darbe alınca öyle oluyormuş. Burnumu görmeliydin 2 hafta sonra ayna aldığımızda çok güldüm halime. Burnumun ucunda sarımtırak bir leke var. Öyle komik duruyordu ki, şimdi o kaybolmuş gibi. Gözlerin arasındaki burun kısmına denkgelen kesimde bir leke ve tam onun üstünde alında bir leke, silikleşse de hala var. O da geçer. Ama burnumu gördüğümdeki gülmelerim devam edecek. Sonra… üşüdük üşüdük, kalorifer yanmaya başladı, her tarafı gaz kokusu sardı. Ve günler geçti… tam 2 ay oldu. Ne de çabuk geçti, şaşırıp kalıyor insan.

Mektup yazmakta hele böyle bir süreçte, bu süreci yazanlar olarak nasıl zorlanıyorsun. Şaşıyorum sana. Oysa ne güçlü duygular vardır sende. Neden!.. duygularını bizlere yansıtmıyorsun. "Yanındakiler görüyor biliyor, izliyor seni, ya biz. Bize bu yapılır mı, yoldaşım. İçinden ne geliyorsa, kısa uzun fark etmez yaz. O sesin duyguların, o sensin. Seni bekliyorum unutma. Ve lütfen, yazmayı beceremediğine ilişkin şeyler olmasın bunlar. Sibel'e de söyle, onu tanımayı çok istiyorum. Gerçi bol bol dinledim onunla ilgili şeyleri. Ve ondan birçok şey taşıyan kardeşini tanıdım. O al-

nından öpülesi yüreğe basılası kardeşini. Bu yüzden onu tanıyor gibiyim. Sessizliğini bilirim onun. Ama benim içinde kıramaz mı bu sessizlik duvarını. Yoksa vakit gelmedi mi hala! Bence geldi geçiyor bile. Daha fazla geçmesin bu vakit. Onsuz, sizsiz geçmesin bu vakitler.

Canım Aysun'um, bu gece daha çok oturacağım. Bayram tatili öncesi son mektuplarımı yazıyorum çünkü. Kandıra'daki ilklerimize yazdım. .....'ye yazdım, ...'ye telgraf göndereceğim (daha önce 2 APS gönderdim hala bir cevap alabilmiş değilim). Bayrampaşa hastanesine yazacağım, ...'a telgraf yazdım. Yeni Evre yayıncılığa yazacağım ve bir de Buca'ya götürülen ..... Sürücü'lere. Onlarla ilişkimi, ilişkimizi koparmamak için yazmam lazım. Biliyorsundur onlarla 6 ay aynı komünü paylaştık. .....'ın benim için çok özel bir vardı ve bu yeri daha da büyüttü. Onların hepsine ayrı ayrı tek zarfta gönderiyorum. .....'e de yazdım. İadeli taahhütlü olarak. Yarınki posta bir hayli kalabalık olacağa benziyor. Bunları niye yazdım, çünkü artık saat epey ilerledi ve senden ayrılmam gerekiyor. .....'e de bir şeyler yazdıktan sonra bir zarf daha eklenecek yarınki postaya. Seni özlem ve hasretle kucaklarım.

…

Hepinizi sevgi ve özlemle sımsıkı –cihancasına- kucaklıyorum. Görüşmek dileğiyle. Aslında bir şiirle (.....'nin 96'da 35'li günlerde yazdığı) bitireyim bu mektubu.

"Yolu yok artık
Uzandı kollarımız yarınlara
acılar serpin gözlerimize
kamburlaşmaz sırtımız
ve çelik gibi kıpırtısız
Ama her sıcağına toprağın
her serinliğine rüzgarın
binlerce
binlerce oğul veririz."

26.02.2001

Merhaba Aysun,

Nasılsınız. Size çok önceleri yazmayı düşünüyordum. Adres yeni elime geçtiği için ve bir an önce cevap beklediğinizden hemen faks çekmeyi düşündüm. Yarın da uzun uzun yazmayı planlıyorum. Faksınız bugün elime geçti. Söylediğiniz gibi önceki faks-mektup gelmedi ama yine de yazdığınız için teşekkürler. Öncelikle şunu belirteyim: ben 10.02'de a.g.'ye başladım ve bugün ara verdik (26.02) Ama sanırım rahatsızlığımdan ötürü bir daha başlayamayabilirim. Bunu süreç tayin edecek. İlk zamanlar bronşitten kaynaklı nefes darlığı çekiyordum. Malum ancak sabah 8 akşam 15.00'a kadar havalandırma açık, bu nedenle hücre de ilk günler nefes problemi oluşmuştu, şu an biraz daha iyi. Sağlığım iyi moralim çok iyi. Özellikle de sizlerden mektup faks gelince çok daha mutlu oluyorum. Sanırım bizim davadan haberiniz vardır. Fransız Konsolosluğu işgali iddiası, biz 169'dan tutuklandık ama iddianame "üyelik"ten hazırlanmış. Dava 05.04.2001 (Perşembe), 5 Nolu DGM. Ailem her hafta mutlaka geliyor, avukat-dava işleriyle uğraşıp, beni çıkarmaya çalıştıkları için mutlaka gelip bilgi veriyorlar. Nisan'da çıkacağımı düşünüyorlar. Neyse, benim maddi olarak hiçbir şeye ihtiyacım yok ama manevi olarak da sizin varlığınız yetiyor zaten. Dediğim gibi faksı kısa tutuyorum ama yarın daha geniş yazarım. Oradaki tüm arkadaşlara kucak dolusu selamlar. Hepinizi çok seviyorum. Bu arada Bayrampaşa Cezaevi hastanesindeki arkadaşlar hakkında bilginiz varsa yazınız. ..... 13.02'de bir mektup yazmış. O da 2. Ö.O ekibinde ....., Sibel ve sen de Ö.O. ekibindeymişsiniz. Size tekrar kucak dolusu selamlar. Zafer'de görüşmek üzere…

.....

Merhaba Aysun,

Seni kucak dolusu sevgiyle öpüyorum. En çetin koşullarda bile o neşeli, türkü dolu halini koruduğunu biliyorum. Şu an büyük yürüyüşten önce 4 sıcak gün yaşadık. O 4 sıcak günde herkes birer esin kaynağı oldu. Gerek Dört Gün'de gerek bugün verdiğiniz mücadeleyle insanlığın en gelişkin halini temsil ediyorsunuz. Yapılanlar, kesinlikle yeni kuşaklar için birer esin kaynağı ve dayanak olacaktır.

Buradaki herkes gerçekten iyidir. Bu açıdan bizleri merak etmeyin. Koşulları biliyorsun. Fakat bizler her koşulda senin bildiğin gibiyiz. Bizler, bütün duygularımızla, kalbimizle sizinle birlikteyiz. Sonunda biz üstün geleceğiz. Hepinizi seviyoruz.

Büyük bir sevgiyle, özlemle…

.....

28.02.2001

Merhaba Aysun yoldaş,

Yatağım kokuyor, üstüm-başım. Sıcak sular aksa da biraz ferahlasam. (Hiç; kendi kendime konuşarak başladım mektuba-eh, mektuba benzerse şu meret.)

Heder etme kendini, karda-kışta çıkıp Cordoba söylemelerle. Eh artık her birimiz biraz Cordoba olduk. Cordoba türküsü zaten böyle şeylerden doğmuş olmalıdır.

Yok, ben daha canavar gibiyim diyorsan, o zaman daha iyi bir şey yap: Kollarını sıva, pazularını sık, yüzünü sinirle ger ve .....'i altına al. Önce ellerini, ayaklarının altına arkadan bağla (şu ünlü Hizbullah'ın domuz bağı gibisinden) sonra dilini dışarı sarkıtıp çenesini üstten alttan sıkıca mengene şeklinde bağla. (Dişlerinin arasında kalan dil koparsa, kopan parçayı da Hindistan'a gönder, yakıp Ganj'a atsınlar. Ne olur ne olmaz yani.) Aman hala tehlike arzediyorsa, sakın ola göreceği menzilde kalem-kağıt vb. bile kalmasın. Ta ordan bile uğraştığına göre benle, her türlü önlemi almak lazım. Değil mi ya?

Yahu, şaka mı bu, ben de emin değilim. Hani içimden geçmiyor değil!!!

Ah be yoldaşım, yaz demişsin. Yazim yazim de, benden ya böyle şeyler çıkar, ya da canım çıkar bu gidişle. Şu küçük yaprağı bile nasıl doldurucam. Yazılacak değil, yapılacak şeylerle doludoluyken.

Sen de sigara içmiyorsun, ama ben sana yazarken de yaktım bir sigara. İçtiğimce içiyorum. ..... yoldaş kızacak ama tadını aldığımca içmek istiyorum.

Bugün 96 Ö.O'nu geride bırakıyoruz. Biz de hala tık yok. Oysa sekiz-on tane B1 almıştık, onu da kestik. Herkes şaşırıyor da, insan kendisi de şaşırıyor kendi dayanma gücüne. Baksana ilk başlayanlar 130'larda. "Ölürken yaşamanın" somut hali böyle bir şey olsa gerek. Yine de biz "rekor"u kırmalıyız. Yani "yıkmalıyız". Başkaları ne kadar "iyileştirirse iyileştirsin". Asıl "rekor" bu olacak.

Öteki avucunu benim avucum say, öbür elini ver ona. "Bir Çift Güvercin" havalanacak, tam yüreğine konacak. Türküleri böyle söylemeli! Repertuvar sanatçısı gibi değil ama yani bir bebeğin hayata doğuşundaki ilk soluk gibi, ya da "son soluk"ta bile olsa damla damla düşleri gözlerine düşer gibi…

Ölümün günleri ilerledikçe, F-tipi halt etmiş daha yakın-yakın oluyoruz…

Bakma "ölümden" bahsettiğime; birçok şeyin anlamı değişmeden, nasıl ihtilal olabilir ki? Bak ben de ..... gibi örnek vereyim. Geçen gazetede vardı. Şirketin biri altından klozet yapmış. Pazar bunalımı, sermayeye ne delilikler yaptırıyor. Klozeti altından yapmaları değil delilikleri. Güya Lenin, böyle öngörmüş. Ya, doğru aslında, Lenin altının anlamının değişeceğini söylemişti komünizmde. Zira, bu salakların deliliği şurda ki; Lenin altını dışkı seviyesine düşürmekten sözederken, bunlar dışkıyı altına çevirmeye çalışıyorlar. Ama tüm bunlar, geleceğin "belirtileri" yine de. Sermaye koşullarında belirtiler de bu kadar oluyor, n'aparsın. Önlenemez, kaçınılamaz.

Yine dün geçiyordu Mudurnu'da 2 milyon tavuk "yemsizlikten" ölmüş. Ölür tabi. Yemciler, o kadar aşırı ürettiler ki, ucuza kaptırmamak için yem satmıyorlar; aynı şey tavukçular için de geçerli, o kadar çok piliç üretildi ki, ucuza satmamak için öldürüyorlar piliçleri. Aslında yemin de pilicin de üreticisi aynı monopoller. Üretici güçlerin üretim seviyesi, pazarın tüketim seviyesini aşınca, sonra haftada bir tutturuyorlar kriz diye. Kapasite düşürüyorlar, fabrika kapatıyorlar, iflas ettiriyorlar, mülksüzleştiriyorlar, işsizleştiriyorlar… sonra buna bir giysi giydiriyorlar: Neymiş, "anayasayı kafasına atmış"mış… Kentsoylu

sınıfın düşünce izleği, gerçekliği hep ayakları üstünde gösterir. Birbirinin hem nedeni – hem sonucu olan bu sistemsel ilişki, aslında, onun, kendisi tarafından, yine kendisinin bu havada ayaklarına atılmış bir zincirdir. O zincirin ucundan tutup, ters-yüz çevirmek bütün mesele. O da olacak!

Ah be Aysun'cum,

Bu mektubum(!) da böyle olsun. Her birinize ayrı ayrı ayrı yazıyorum, aslında sana ya da öbür yoldaşa yazacaklarımı da yazmış oluyorum.

Aslında 5'inizin son gelen APS'sine 5 ayrı cevap yazıp birlikte göndermeyi istiyorum. Ama şayet bitiremezsem, sana, Sibel'e ve .....'e yazdıklarımı –anca onlar bitti- yarın gönderebilirim. ..... ve ..... yoldaşlar, gecikeceğim için kızmasınlar emi. (Sır olsun, aslında en çok yazamadıklarıma "yazıyorum" da. Hatta hiç yazamadığım, yazmadığım yoldaşa, aslında en çok yazıyorum. Bu sözlerde bir "giz" var gibi, ha, ne dersin. –umarım yazarım.)

Cordoba yolunda buluşacağız…

Şubat 2001

Yüreklerimiz birlikte atıyor dostlar; yerlerinden fırlayacakmış kadar gür, hiç susmayacak kadar kararlı, varlığının en derinden bilinciyle mağrur. Birlikte atılıyoruz azgın dalgaları yararak geleceğe. Yaşamın coşkusunu özümseyerek pişiyoruz ateşlerde, pişeceğiz. Ve (ve yıkacağız tüm engelleri yazısı karalanmış) güllerle yıkanana dek çocuklar.

Zindanlarda, kavgalarda, zafer ve başarıda her yerde birlikteyiz. Neler düşünüyorsanız, duyumsuyor, istiyorsanız hepsi bizimleler. Bunlar hissettiklerimin küçük bir özeti. Gerisini siz zaten bizden daha sıcak yaşadınız, yaşıyorsunuz, yaşayacağız. Sadece şunu bilin ki zafere kadar daima birlikteyiz. Bize gösterdiğiniz aydınlık paylaştığımız yoğunluk o kadar güçlü ki bunlara ne parmaklıklar, ne uzaklıklar hiç bir şey engel olamaz.

Sizi çok seviyoruz, çok çalışıyoruz. Gerisini biliyorsun!!!

Not: Zamanım çok kısaydı. Mektup yazacağım.

.....

Sevgili Aysun,

Kurban olduğum! Kurban olduklarım! Canyoldaşlarım! Şimdi bu kısacık kağıda ne yazılır? Hepinize nasıl laf yetiştirilir? Size 7 Şubat'ta uzunca bir APS göndermiştik. Ama hala "gönderildi" kâğıdını almış değildik. Böyle olunca, faks yazmak istiyorum, ama, kısacık işte. Ayrıca, ... yoldaşıma 19 Şubat'ta bir faks daha göndermiştim. Bari onu almış olsanız… Sizin 26 Ocak tarihli APS'nizi 14 Şubat'ta aldım. Nasıl sevindim, bilemezsiniz. O yelkenliler neydi öyle? İçimi mi okudunuz? Ne hikmetse burada bir yığın adam benden yelkenli çizmemi isteyip duruyordu. (bazılarına ilham perileri yelkenli ile geliyor galiba), tam o sırada sizin yelkenliler, sürat motoru gibi yetişti. Tam isabet oldu yani. Yine de ben birine, özel istek üzerine, benim eski teknenin resmini çizip gönderdim. Sizin yelkenliler daha güzeldi ama. Çok çok çok teşekkür ederim. Biz gerçekten birbirimizin yüreğinin sesini duyuyoruz yoldaşlar. Bakın size bir örnek daha vereyim mi? ....., kurban olduğum, o dans hayali nerden icap etti. İçimi okumak değil de ne yani şimdi bu? APS'mi alırsanız, ne demek istediğimi anlarsın. Dansın müziğini soruyorsun ha? İyi de ben onları çoktan ayarlamıştım ki zaten. Önce, şu benim çok sevdiğim kızılordu müziği var ya, at nalı sesleriyle başlayıp giderek yükselen. Öyle başlayıp deli gibi yükselen bir tempo… sonra, hemen ardından, bolero. Nasıl anlaştık mı? Peki, tam da aynı dansı halay etmemize ne demeli? Hani şu tiyatro provalarındaki hoplaya zıplaya dönülen dans . İşe bak ya… Muratımızı anlatmamı istiyorsunuz. Ben de olsam yerinizde bunu isterdim, ama burada nasıl anlatılır ki? Benim Panfilovcunun anlattığı gibi anlatmak en iyisi galiba. O bizim Rahimov-Bovman-Çerjinokimizdi. Ve … biz onun bu muazzam boşluğunu dolduracağız. Dolduracağız elbet. Ben onun yerine yaşadığımı bilmenin, hissetmenin bunu tüm yüreğimle, yaşıyor olmanın ağırlığı dayanılmaz olurdu. Biz hepimiz, onların, gidenlerimizin yerine yaşıyoruz. Yaşatacağız onları. Ve isimlerini öyle caddelere sokaklara değil, yoldaşlara vereceğiz. Evrenin Türküsünü okudunuz mu? "Birleşik İnsanlık"ın bayrağının dikildiği her yıldız, onların adıyla anılacak… Size de öyle oluyor mu yoldaşlar: üzerime örülen duvarlar kalınlaştıkça ufkumun genişlediğini duyumsuyorum. Pencereden geceye ba-

karken, dünyanın çok küçük olduğunu hissediyorum. Koca dünya o kadar yakın, o kadar bildik ve etkinin altındaymış gibi duruyor ki… tek kelimeyle, bu dünya diyorum, bizim dünyamız.....
……
……(karalanmış) kızartacak hiçbir şey kalmadı, dünyamızı seviyor, insanlığımızla gurur duyuyoruz… Biz de ve tüm dünya yüzeyinde gelişmeler, son olaylar ne kadar heyecan verici di mi? Güzel günler geldi çattı işte. Ne güzel, şiir gibi, destan gibi yaşıyoruz. "Homeros Yüzyılı" denmişti, tekrar tekrar okumak istiyorum Homeros'u. Bizde ilk Muratımız okumuştu, en iyi de o anlamış Homeros'u. "Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar / Bakır yanaklarımızdan / yuvarlanıyor iri sıcak damlalar / Kalbimize / Kalbimiz artık dar geliyor bize / Koparacak kanlı sargıları yaralarımızdan / sokaklarda haykırdığımız hep bir ağızdan / dişi bir kaplanız ki biz / Kara saplı hançer deldi yavrularımızın göğsünü / dişi bir kaplanız ki biz / Dişlerimizle taşıyoruz altın başlı yavrularımızın ölüsünü /.....……. (karalanmış)

2 Mart 2001

Sevgili Aysun merhaba,

Merhaba …… (karalanmış) Sizlerin sağlık durumları nasıl, tüm ….. (karalanmış) özellikle seninle birlikte diğer iki kartalımız. Ben size Kartal'ın kartalları adını verdim. Sizden şimdiye kadar üç mektup bir faks aldım. 11 tane APS yolladım bir de faks çektim. Faksımı aldığınızı biliyorum. Burada bazı yer değişiklikleri oldu, ben daha teklideyim sadece yer değiştirdiler. .....yakınımda, yan hücrede, ... ve .....'ı üçlüye aldılar. C bloktalar. Geriye kalanlarımızda bir değişiklik yok. ....., ….. (karalanmış) Tekirdağ F tipine götürdüler. …… (karalanmış) buraya getirdiler, C blokta üçlüde kalıyor. Yanında ..... var. .....'ın morali çok iyi yalnız sağlık durumu iyi değilmiş. Yürümekte zorlanıyormuş. Ancak yanındaki arkadaşlar sayesinde yürüyor. Ama morali korkunç güzel.

Benim sağlık durumum da çok iyi. Atom bombası gibiyim. Moralimi zaten biliyorsun, Leon çiçeği de çok güzeldi. İyiyim ve tek ihtiyacım sizleri görmek, sizlerle konuşmak, sizlere sarılmak, yani aynı dertten muzdaripiz. Bu arada Edirne'den buraya birilerini getirdiler. ……. (karalanmış) komşu olduk. Buradaki herkesin oradaki herkese selamı var. Hepinizi çok seviyoruz. Sevgiyle ve özlemle…

.....

02.03.2001

Merhaba Sevgili ortak,

Bu sana yazdığım ikinci mektup. İlkini Kartal'dayken ulaşacağına dair umutlu olmasam da yazmıştım, herhalde ulaşmadı. Bu ikinci mektubu da önceden haberin olmuştur Tekirdağ F Tipi cezaevinden yazıyorum. Umarım ulaşır. Tekirdağ'a getirileli dört gün oldu. Burada K. Bayrak çevresinden ..... adlı bir arkadaşla kalıyorum, belki tanırsın Ümraniye'den.

Burada vaktimizin çoğu sohbet ve voltayla geçiyor, iki gündür de havalandırmamız açıldı daha geniş alanda volta atabiliyoruz. Onun dışında ne okuyacak kitabımız var ne de gazete alabiliyoruz. Dışarıya dair haberleri cezaevinin merkezi olarak kontrol ettiği arada bir dinlettikleri haberleri dinleyebiliyoruz. Oda çok kısa ve yüzeysel. Bu sorunları önümüzdeki günlerde çözeceğiz herhalde. Kitapları dışarıdan getirttirmeye çalışacağım, ailemden, sanırım girer. Aklında olsun sen de arkadaşlar aracılığıyla haber yollarsın. Ayrıca birkaç tane okuyabileceğim kitap önerip göndertirseniz daha çok sevinirim.

Kartal'da sesinizi duyup da görüşememek ağır gelse de sesinizi duymak beni çok sevindirdi. Kartınız da beni çok mutlu etti. Bu kararlılık ve azimle tüm bu sorunları aşacağımıza inanıyorum. Cezaevlerindeki bu kararlılık dışarıdakilerin de yolunu açacak onları da çelikleştirecektir. Sonuçta yeni ve gelişmekte olan yani biz kazanacağız. Böyle bir sürecinde içinde olmakta bir insana ancak onur verebilir. Onurlu bir şekilde devam edeceğiz ta ki o güne kadar.

Kartal'dayken sağlık durumunuzu takip edebiliyordum. Şimdi böyle bir şansım yok yazacağınız mektupta sağlık durumunuzla ilgili bilgi verin. Benim sağlık durumum Kartal'dayken gözaltı sürecinden kaynaklı biraz bozuktu ama şimdi çok iyi. Süresiz açlık grevini sürdürüyorum önümüzdeki günlerde tekrar başlamak üzere ara vereceğim. Benden şimdilik bu kadar. Benim yerime ordaki tüm y'lara sıkıca sarıl. Kartal'da bağırdım ama sanırım anlamadılar ben de sizi çok seviyorum. Hepinizi sıkıca kucaklıyorum. Sevgiler.

Bu arada .....arkadaşın size çok selamları var.

Tekirdağ F tipi Cezaevi

Merhaba canyoldaşım, Aysun,

Sizin sımsıcak yüreklerinizle, her hecesinden inanç ve coşku süzülen soluklarınızla, yolladığınız ılık türkülerle dağılan parçalanan duvarları aşarak, "Bizi var eden ve yaşatan sevdamızın coşkusuyla" buranın soluğunu taşımaya geliyorum yanınıza. Göğü fethetmenin adı olan "Murat"ımıza vurgun kartallarımıza.

Yaşadığımız bu günlerde öylesine gereksizleşti ki şu "nasılsın" kelimesi. Biz burada -birbirimizi kızdırmanın dışında- hiç kullanmıyoruz bu gereksiz sözcüğü. Büyük bir inanç moral ve coşku taşıyoruz ve de bunu tüm yoldaşların paylaştığından hiç kuşkumuz yok. Değil mi yoldaş? Nasıl iliklerine kadar hissedilmez ki bu coşku o büyük güne koşar adım biraz daha yaklaşırken… Şimdi merak edilen yoldaşların sağlıkları yalnızca. Evrensel'de bizim ailelerin açıklamaları vardı. Canavar gibiler be. Daha önceden sürekli koşuşturduklarının çok aktif olduklarının haberlerini ara sıra alıyordum zaten. Ama bu birçok şey gibi pek basına yansımıyordu. Dünkü açıklamalarında sizin oradan bayağı bahsetmişler. Kısa da olsa Sibel yoldaş hakkında bilgi vardı haberde ama senin sağlığın hakkında hiçbir bilgi yoktu. Geçen hafta buraya gelen (..... yoldaşın ablası) avukatla son görüşte seni göremediği için yalnızca kuru bir "iyi" haberi getirmişti buraya senin hakkında. Umarım sağlığın iyi, canavar gibisindir. Hala eskisi gibi hep koşuşturuyorsundur. Ya bizi burada bir korku sardı sorma gitsin. Sizin ordan bir çalım yiyecez diye. Zaten burada herkesin gözü birbirinin üstünde günde en az üçer kez sırf bu yüzden merhabalaşıyoruz birbirimizle. Bakın haberiniz olsun (gerçi Sibel yoldaşa da yazmıştım) biz ..... yoldaşla burada spora bile başladık. Bugünkü yolladığı merhabada bak ne diyor; "Vay velet benimle yarışa girmek ha… Ya burada beton ağırlıklarda yok ki sporu onlarla yapayım." Anlayacağın yoldaş biz hala Ümraniye'deki kadar sağlıklıyız. (o halimizden bir 20–25 kilo kadar sil tabi)

Yoldaş bu geride yazılı bir şeyler bırakmak konusunda burada başka bir imkanımız olmadığı için ben bayağı iyi gidiyorum. Akşama kadar bir gırtlama su içerken kaleme veda ediyorum bu çok kısa bir an tutuyor. O üç şeyi iki elimde aynı anda tutmayı bir başarsam kalem doğal uzuv haline gelecek herhal ama bunu daha başaramadım.

Tahmin edersin notlaşmalar, yoldaşlara mektup, gelenlere cevap kendin için yazdıkların (paylaşılacak olan) yazdıkların anlayacağın bayağı bir doküman bırakacaz ardımızda. Bir de şimdi Nurhak Ateşi ve Mart Ateşi'mizde var düzenli "görüştüğümüz" (Bu arada sözü geçmişken söyleyeyim Mart Ateşi artık bizim. Hadi atağınızı bekliyoruz. Ardımızdasınız ha. Bizi takip edin bakalım hızımıza yetişebilecek misiniz) Onlarla ilgilenmek, onlar için bir şeyler hazırlamak ve onları her yere ulaştırmak… Zamanımın büyük çoğunluğu bu işlere gidiyor. Biliyor musun yoldaş bazen gazete okumaya sohbet etmeye dahi fırsat bulamadığım günler oluyor. Ve her yoldaş aynı durumda olduğunu aktarıyor. Vallahi devlet çok yanılıyor çok… bizi buralara hapsedecek ha! Pişman olacak buna pişman…

Bugünler hakkında neler düşünüyorum ve hissediyorum diye sormuşsun ya yoldaş, inan ilk önceleri yazdığım mektuplara dek hep bunları anlatmaya çalıştım. Ama bunları anlatmaya şimdi ne kelimelerin gücü yetiyordu hem de öylesine coşuyor ki düşünceler onların hızına kalem de ben de yetişemiyorum şimdi. Her şey kifayetsiz kalıyor yaşadıklarımızın yanında. Ben şimdi bu işi o büyük güne erteledim. Bir yoldaşla kucaklaşmak onu sımsıkı kavramak bile anlatacak tüm yaşadıklarımızı. O son günlerimizde yaptığımız sohbetlerde "kurgulayamayacağım" ama bugün bizzat yaşadığımız şeyler, "ayrı olmanın acısı ama yalnız olmamanın verdiği rahatlık"ın çektirdiklerine işte "o gün" doyasıya son vereceğiz. Çok yakın "Tırnakla söküp alınacak" kadar çok yakın.

Biliyor musun yoldaş en son bitirdiğini söylediğin Olağan Dışı Bir Yaz ve Oder Kıyısında İlkbahar, Ümraniye'de benim de en son elimde olan kitaplardı. Daha o hafta gelmişti ve hemen başlamıştım. Saldırının olduğu gecede geç saatlerde 5–10 sayfa okumuştum. En son (Kral Lear'ı izlemiştik o gece.) Oder Kıyısında İlkbahar'ın sonuna gelmiştim ama şimdi hiçbir şey hatırlamıyorum (ah şu hafızam uyuz ediyor beni. Bazen bir şey takılıyor kafama ve aklıma gelmesi için saatlerce öyle dalıp gidiyorum nalet olsun) Yalnız benim de çok hoşuma gitmişti. Yemekten yemeğe elimden bıraktığımı hatırlıyorum. Bir daha sefere bana ondan daha geniş bahsedersen çok sevinirim. (yoksa ben yine kafaya taktım ya şimdi düşünür düşünür dururum) Burada pek öyle zevkini ala ala kitap okuma olanağına sahip değilim. Bugüne kadar yalnızca

Cumhuriyetin verdikleriyle idare ediyorduk. Ama onlarda hem aranan tat yok ve hem de bir oturup kalkmada okunacak kadar kısa şeyler. Gerçi şimdi dışarıdan (herkese iki tane ve buranın "rtük"ünün onayından geçen) gelen kitapları iki tane almaya başladılar ama bizimkileri bilirsin (şöyle biraz okuyacağımı bilseler kuran getirirler) istediğim kitapları hayatta getirmezler. .....bu hafta Azap Gülleri diye bir roman getirmiş. Şöyle bir göz attım. Bugün-yarın başlarım. Gerçi bununda bir günlük işi var ya. Dur sana nelere "buna da şükür" dediğimizi anlaman için romanın arkasındaki tanıtım bölümünü yazayım.

"Süleyman Adam'ın yaşamında gerçek bir toplumsal dramı izliyoruz. Pamuk pamuk bulutları, tutkunun toz pembesi, şehvetin aslı, kinin çelik mavisi ve öfkenin yıldırım parlaklığı… Bunlar insanın azap gülleri. Garip doğaüstü olaylar çıplak gerçeklerle iç içe yaşanıyor. Sapkınlıklar güneş huzmesine yakalanan tozlar gibi. Ve kitabın dili çok değişik bir tat bırakmakta. Azap gülleri yepyeni bir yazarın 18 yılda tamamladığı bir destandan romandır."

Ya, böyle yoldaş. Bu daha uzun ama seni sıkmamak için bu kadarını aktarıyorum. ..... yoldaşın bir sözü geldi aklıma (.....yoldaştan yaptığı bir alıntı daha doğrusu) "İnsanın beyni çöplük değildir, seçici olmalıdır." Ne kadar doğru ama gel de seç. En fazla sayfa seçimi yapabilirsin. .....ta bu aralar Aristo okuyormuş. "Bir şey anlamıyorum ama yine de okuyorum. Bilginin her türlüsünü almak lazım" diyor. Bu seferde ..... yoldaştan bu durumunu destekler bir alıntı yapmış. Bu adam müthiş ya. Millet Marx'a, Lenin'e dayanarak oportünistlik yapar, bizim ki ..... yoldaşı kullanarak yapıyor. Neyse bu ..... yoldaştır ne olsa yapar.

Ha, şiir kitabı demişsin de. Biliyorsundur bizim şiir kitabı alma imkanımız yok ama burada yoldaşların şiirlerini kitaplaştırıp bu ihtiyacı çok daha iyi ve derinden gidereceğiz. Adı hazır bile. Hani bizim ilk kitap vardı ya "Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çekeceğiz" bu onun devamı olacak. "Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çekiyoruz". Nasıl ama bu konuda bol bol katkılarınızı bekliyorum.

Şu doktorun beni mahkemeye yollamaması konusunda kaygılanmayın. Ben sapasağlam ayaktayım ve hala merdivenlerin o gereksiz bölümlerini zıplayarak geçiyorum. O durum yalnızca buraya o zaman yeni gelen ve buraya "tredman"a daha tam adapte o-

lamamış genç bir doktorun müşkülpesentliği. (hay ..... kulağın çınlasın)

Ben günde ortalama 3 litre su, yeterince de tuz ve şeker alıyorum. Ha burada şekere de tamam. Onu da azalttım. Ama bak ahım vuracak hem size hem de ..... yoldaşa. Şekerimi elimden aldınız.

Can yoldaşım bu seferlik de bu kadar olsun ama dur hemen ayrılma sana bir de hediye yolluyorum. ..... yoldaşın en son yolladığı şiir. Eğer çok güzel bir resim ayarlarsam bir de resim koyarım yanına.

Seni özlemle sımsıkı kucaklıyorum.

MUTLAKA GÖRÜŞECEĞİZ…
Kendine iyi bak.
Hep benimle ol
Hep seninle olacağım
Yoldaşın

Yarını yaratmanın sevdası bu
Doğan günü muştulamanın
Baharın ilk müjdesini vermenin
Sevdanın onurunun Murat'ı olmanın
Sevdası bu
Kan ve barut kokuları içinde yürüyerek
Yanına ulaşmanın sevdası
Hedefe varmak için halaya durup
En önde ileri atılıp
ölümü göğüslemek bu
Güneşi karşılama
Bir tufan olup karışmak o sele
Al kanlarıyla varmak oraya
Acıyı hüznü sevince boğarak
Ulaşmak o güne MURAT olmak

Merhaba canım içi… özlemim

Merhaba yürek zulamda gizlediklerim. Size, bu kez, kendi şiirimle seslenmek istedim. Görüyorsunuz, aşk beni neyledi! Bu yaştan sonra şair olmak da varmış hesapta!.. diğerleri alınmasın ama… Aysun'u düşündüm hep, bu şiiri yazarken. Bilmiyorum neden. Oysa her birinizin özlemi deldi yüreğimi. Hele kendi satırlarından soluklarınızı aldıkta… iyi haberlerinizi, coşkunuzu okudukta… Kavruldu yüreğim hasretten. İki kez yazdım size. İki APS gönderdim. Akayım istedim şuradan gönlünüze. Ulaşmadı sanırım. (Telgraf da çekmiştim)

Bu gece yine şenlik vardı pencerelerde. Her akşam olduğu gibi. Şarkılar, şiirler, türküler… "Nar çiçekleri" söylenende, ... geldi gözlerimin önüne. "Umudunu yitirmeyenlerin türküsü" (Kilise Haber Saldım) söylenirken, bütün güzelliğiyle ....., ışıl ışıl neşeli Tokat ezgileriyle ....., Sibel ve Dev yürekli miniğimi… Efe türküleriyle Aysun'u.

Öğlen saat 14'te sizinle voltadaydık. Hep beraber sigaraları yaktık. Ve ben, bu bet sesimle size söyledim türkülerimi. Sizi çok özledim. Ve nasıl sevdiğimin ayırdına vardım. Bağırarak konuştuk diğer arkadaşlarla. Size selamlar gönderdik. Ve yüreklerimizi.

Sağlık haberlerimizi aldınız diğer arkadaşlardan. Çıta gibi delikanlılar… Deli Kan'lılar! Yürekte ezgilenen şarkılarımızı yürüyerek söylemek için… Dimdik ayaktayız. Yakışmaz başka türlüsü bize.

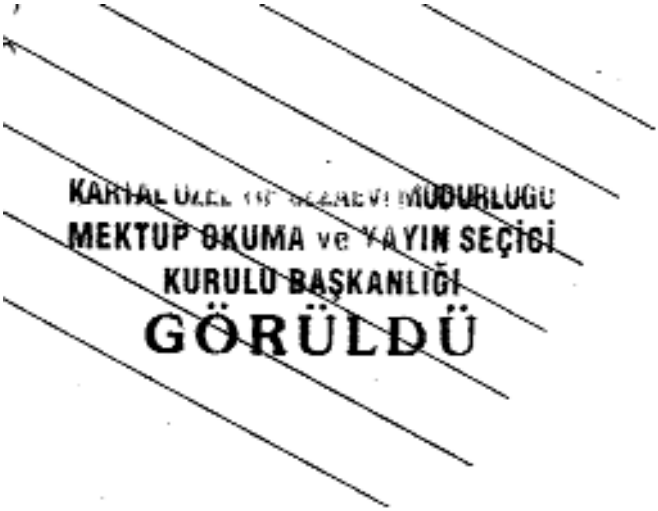
"Gemiler gider aydın ufuklara / Gemiler gider / Gergin beyaz yelkenleri doldurmaz keder"

Sizleri çok seviyorum. Çıldırasıya… İçimden hep o sözü tekrar ediyorum. Bin kere, milyon defa… Bir gün mutlaka!

Dostlukla…

4 Şubat 2001

Gel Artık
Abandı kentin üstüne gece
Geceye yalnızlık
Okşayışları rüzgarın
Hüzünlü saçlarını
Gözlerinin ışıltısında içiyorum
Yudum yudum hasreti
Gözlerinin yıldızlı ışıltısında
Bıraktım kalbimi
Yeleken fırtınalarda
Duman rengi yalnızlıklar
Sisli sokaklarda
Güneşsiz…
Ellerin
Yaralı bir kuş şimdi
Yürek kuytularında çırpınan
Ellerin
Ruhumun merhemi
Tınısını ezgili sesinin
Ve iç kavuran soluğunu
Hissetmeliyim.
Hırçın deniz kahkahalarını
Ve yankısını sokaklarda
Eylem adımlarının
Göz alan şavkını gülüşünün
Seni…
Abandı kentin üstüne gece
Geceye yalnızlık
Duman rengi yalnızlıklar
Sokaktaki sis gibi dağılsın
Gel artık!

07.03.2001

Merhaba Aysun,

Bu sana yazdığım ikinci mektup. Daha sık yazmak istiyorum ama bir türlü doğru düzgün planlama yapamadım. Şimdi güzel bir ayarlamayla bunu süreklileştireceğim. Tahmin edebileceğin gibi mektup yazacak yer o denli çoğaldı ki. Bu bayram tatili tüm bunları telefi etmek için güzel bir fırsat oldu benim için tatilde posta işlemiyor. Yirmi küsur mektup yazacağım, daha bu da demek oluyor ki zamanımın büyük çoğunluğunu mektuplar oluşturacak. Hiç de şikayetçi değilim, bu durumdan. Hem mektup yazarken dostlarımla doyasıya sohbet etmek olanağı bulmuyor muyum?

İyi olduğunuzu öğrenince daha da arttı sevincim. Son çekildiğiniz fotoğraftan bahsetmişti bir dost. Yine altınızın bir arada olduğunuzu duydum. Öylesine canlı tasvir ettiler ki sanki görmüş gibi oldum. Moralinizi ise anlata anlata bitiremiyorlar. Daha başka ne isteyebilirim ki sizden haber gelmiş. Oturmuş size mektup yazıyorum. Endişelerim kayboldu bile diyebilirim.

Mahkemeye gittim zaten biliyorsundur artık. Bizimkileri göreceğim diye heyecanlıydı. O kadar uzun bir zamandır bekliyordum ki mahkemeyi. Bizimkiler gelmeyince üzüldüm. Telafisi de yok değildi elbette. Kalabalık bir izleyici-dinleyici topluluğu vardı. Selamlaştık kırık dökük cümlelerle de olsa konuşabildik. Ve İstanbul'u gördüm. Her köşesinde ayrı bir anımızın saklı olduğunu o canım şehri. Gelecekteki güzel günlerdeki yapacaklarımızı düşündüm. O gün nedense çok güzel geldi bana İstanbul. Canlı bir şehir ve bizim şehrimiz. Ezilen, hırpalanan ama asla teslim olmayan bir şehir bu.

Şimdi eskisinden daha çok seviyorum bu şehri:

.....'dan, ...'den ve .....'en birer mektup almıştım. ..... ve ..... çok iyiler. Benim asıl merak ettiğim .....'dı. Sağlığının bozulduğunu duymuştum ve onun için endişeleniyordum. Bir daha duydum ki iyiymiş. İyi olduğuna ne kadar sevindiğimi anlatamam sana. Bir an sizle ilgili bir söylenti gelmişti kulağıma tüm bayanlar önce Tekirdağ'a gittiler diye duymuştum sonra da Gebze'de olduğunuza dair söylentiler çıktı. Bir şeyler öğrenebilmek için çırpınıp duruyordum. Sonunda durumunuzda bir değişiklik olmadığını öğrenebildim günler sonra. Tekirdağ'a .....'le .....'i götürmüşler. Başkaca kimlerin gittiğine dair bir şey öğrenemedim. Onların da avukat görüşünde öğrenebilmiş. Başka bir şey duyarsam o konuda yazarım zaten size. ..... ve ..... yoldaşlar da Edirne'delermiş. Hemen onlara da mektup yazacağım. Yazdığım mektupların ellerine ulaşmadığını düşünüyorum artık.

Siz nasılsınız? Şu ana kadar sadece sevgili Sibel'in yazdığı ilk mektup ulaşmıştı elime. Sonra da .....'in "sorunlu" mektubundan sonra daha ortalıkta ses seda yok. Koşullarınız ne, neler yapıyorsunuz? Hep merak ediyorum sizleri.

Beni sorarsan iyiyim. Moralim ve sağlığım iyi. Son dönemde buradan üç kişi tahliye oldu. Altı kişiydik kaldık üç kişi. Ortalık bir anda sessizleşiverdi. Tek değişik yanı şu anda havalandırmaya farklı koğuşlarla çıkmamız. Bir an önce mahkemenin bitmesini ve buradan gitmekten başka bir düşüncem kalmadı. İzleyici olmaktansa içinde olmak yeğdir.

Bayramda açık görüş vardı. Oldukça iyi geçti görüş. Annemler gelmişti bir de akrabam vardı. Üç saat parmaklıkların, camların tel örgülerin ve duvarların arkasından çıkarak konuştuk

sarıldık, özlem giderdik. Çok büyük moral oldu benim için.

Başkaca ne mi yapıyorum? Çok önceden yazmıştım sana kitapsız kaldım diye. Yeni kitaplar gelmişti onları bekliyorum. Bu boşluğu telafi etmek için. Ve bol bol da gazetelerin ekonomi sayfalarının içine gömülüp kaldım. Öylesine ilginç gelişmeler var ki. Kimi zaman gülüyor kimi zamanda kızıyorum doğrusu. Yeni programlar yeni niyet mektuplarıyla bu krizden yakalarını kurtaracakları sancısı içerisine girmişler. İstatiksel rakam olarak bakıyorlar her şeye. Şu kadar kişi işten çıkarsa şu kadar işçiye memura zam vermezsek. Şunlara şunlara zam yaparsak bu krizden çıkarız diye hesaplar yapılıyor. Kağıt üzerindeki rakamlara göre çok kolay bir işe benziyor. Gerçekte her rakam bir ....., ..., ..., ... ve onlar istatiksel rakamlar değiller. Kanlı canlı insanlar. Bir de önlerinde koskocaman örnekler var. Canlarıyla dişleriyle direnen hiçbir koşulda başeğmeyen örneklerle dolu. Kitlesel bir kahramanlıkla açılan yeni binyılın nelere gebe olduğunu bu istatiksel rakamlar göstermiyor. Bunun yaşayabilecekleri son kriz olduğunu herkes biliyor. Bu sistem içerisinde bu krizden çıkış yok. En yetkili ağızlarında itiraf ettiği gibi halkın sisteme duyduğu güven tamamen yıkılmış durumda. Bunun bir tek anlamı olabilir. O da o büyük alt üst oluşun ne kadar yakın olduğunun işaretleriyle dopdolu her yan. Yine her zaman olduğu gibi en büyük müttefikimiz olan nesnellik bizi bir kez daha doğruladı.

Can dostum şimdilik hoşça kal. Belki sonra bir ek daha yazarım.

Sizi çok seviyorum.

Merhaba Canım,

Daha önce bir kart ve bir faks çektim. Eline hangileri ulaşıyor bilemiyorum ama ben yine de şansımı deneyip bunu APS ile göndereceğim. Belki bu mektupla duygularımı tam ifade edemeyeceğim, içimdeki yangının sıcaklığını sana ve dostlara hissettiremeyeceğim. Ama ben bunu beceremesem de sen eksik kalanları, anlatılamayanları tamamlarsın. Bir taraftan yıllar içerisinde yaşanılacak olayları saatlere dakikalara sıkıştırılmış olarak yaşarken, tarihin genişliğinde bir gelinciğin açıp solması kadar kısa bir diliminde hissederek gerilirken; diğer taraftan tüm yoğunluğuna ve acılara rağmen geleceğe yön vermenin burukluğunu ve coşkusunu iç içe yaşıyorum. Canım seni çok özledim. İnsanın kısacık yaşamında paylaşabileceği ender güzelliklerden birisi olarak yüreğimde ve bilincimde benimle birlikte yaşıyorsun. Birlikte çalışıyoruz, koşturuyoruz, üzülüyoruz ve coşkulanıyoruz. Yani geleceğimizi birlikte örüyoruz, örecekler. Bir taraftan senin özlemini daha yakıcı hissederken diğer taraftan her geçen dakika daha da bütünleştiğimizi hissediyorum. Eğer mektup eline ulaşırsa ve yazma fırsatın olursa Genç Ekin'e gönderebilirsin. İstiklal Caddesindeki adresini biliyorsun.

Günlerim çok yoğun geçiyordu. Şu birkaç gün biraz vakit bulabildim ve bu mektubu yazıyorum. Çalışma koşullarımız bayağı zorlaştı… Ama genel olarak her şey iyiye gidiyor hiç merak etme. Sesinizi duymayı, gözlerinizdeki parıltıyı, birbirinizle şakalaşmanızı, kızmanızı, tartışmalarımızı bile öyle özledim ki. Bir arkadaşına hediye hazırlamıştın hatırlıyor musun? Hasır üzerine kurutulmuş iki kırmızı karanfil ve iki sarı çiçek, arkasında "sevgiyle, dostlukla Aysun" yazıyor. Onu ben verememiştim. Ama artık vermeyeceğim benim yanımda kalacak. Onu yaparken harcadığın emeği sevgiyle, dostlukla ona dokunuşunu ve acaba bir şey eksik mi diye sorgulayıcı bakışlarını canlandırıyor gözümde ve o halini düşünüyorum eğer yanında ben olsaydım nasıl da gülerdim sana, hissettiklerini tahmin ederek. Umarım televizyonunuz vardır haberleri izlemek için. Ama hepsi anlaşmış gibi birçok şeyi vermiyorlar… İnatla magazin haberlerini ön plana çıkartıyorlar. Seni tanıyan herkesin sana kucak dolusu selamları var. Çok uzaklardan bile seni sorup selam gönderenler var ben ileteyim üzerim-

de kalmasın. Canım bu mektup biraz özel oluyor farkındayım. Ama ne zaman deniz kenarına gitsem veya güzel bir şey görsem öyle dikkatli bakıyorum ki sanki böyle yapınca sen de benimle birlikte geziyorsun ve görüyorsun. Her türlü zorluğu aşıp başaracağız bundan o kadar eminim ki. Bu biraz olsun beni rahatlatıyor ve mutluluk veriyor. Baharda özgür çocuklar mutlulukları paylaşacaklar artık. İnsanlar birbirlerine çiçek toplayacak, sıcak gülüşlerini sunacaklar sevgiyle. Hele bazıları çok emek harcayıp kan kırmızısı çiçekler büyütecek yeşilin bağrında. İşte onlar biz olacağız canım. Mutlu insanlık doya doya koklayacaklar dokunacaklar kucaklayacaklar bizi en yoğun coşkularıyla. Canım, yazacak çok şey var biliyorsun!.. ama yapacak çok şey de var. Onun için yazmayı sona bırakıp yapacakları ben alıyorum. Bol bol yaz her şeyi, düşündüklerini bu güzel bir işbölümü olacak.

Tüm dostlara sıkı sıkı sarıl, onlar da bizim için size sarılsınlar. Karanlıkları geçebilmemiz için bize ateşi çalıp sunan dostlara söyle onu en iyi şekilde kullanacağız hiç kaygı duymasınlar. Onu öyle bir geliştireceğiz ki sıcaklığı tüm evrene yayılacak.

Sevgiyle…

Merhaba Aysun yoldaş,

Merhaba yoldaş gözlerin her zamanki gibi yine seni ele veriyor. Gözlerinin içi gülüyor, tabii senin yerinde kim olsaydı mutluluktan uçardı. Gözlerin mutluluğunu gösterirken masanın altında görülen sol elin de ne kadar zayıfladığını. Çok zayıflamışsın be yoldaş. Hayırdır bu acele bu telaş niye; bizden "ayrılmak" için sakın acele etme daha yapacağımız onca güzellikler var. Sağlığın nasıl yoldaş? 60 günü söylemişsiniz. 70'de şimdi. Nasıl? Moralini sormuyorum gönderdiğiniz fotoğraf ve mektuplar bu konuda yeterli cevabı veriyor.

Buradaki duruma gelince buraya TTB gelmiyor. Bakanlık doktorları geliyor. Şuan muayene kabul edilmiyor. Ölüm Oruççularının durumuna gelince bizimkiler canavar gibi ancak Atılımcı bir arkadaşın durumu iyi değil, Ayrıca birkaç arkadaşın da bilinci kapandı, hastaneye götürdüler. Bunun dışında herkes iyi. .....yoldaş, yürümekte vb. zorlanıyor, ancak..... yanında kalıyor. ..... şu an için tek başına yaşayacak durumda değil. Ancak hızla toparlanıyor. Sağlık haberleri bu kadar.

Bana gelince tek sorunum özlem. Bu nedenle bu aralar burada "Ayrılık ayrılık aman ayrılık" parçası moda oldu. Ben burada coşup coşup taşıyorum bu iyi tarafı, kötü tarafı ise haber alamadığımız zaman acayip canım sıkılıyor. Böyle anlarda da sıkılıp sıkılıp patlayacak gibi oluyorum. Burada sesi gür olanlardan biri de benim, akşama kadar bağırıyorum. Aynen Sarıkamış çobanı gibi, hani derler ya Laoo laoo davarı çek tarlaya giriyor laooo. Sizinle en hızlı mektuplaşanlardan biriyim, her posta dağıtılınca, bağırmamı bekliyorlar. Sizlerden sık sık mektup istememin nedenlerinden biri de bu. Gelişmeleri faksla olsa da bildirin. Bu arada buraya Çakıcılar şürekasını getirdiler. Gazetelere göre kilit yerle-

re kaçmışlar. Ne yapacaklar havaya zıplayıp seslerimizi mi yakalayacaklar. Gazeteler hikaye yazıyor, adamı koymuşlar hücreye kadar. Başa dönersek buranın ve günün en moda sorunu özlem. İyi yanı coşkunluğu, kötü yanı sıkıntısı. Diğer bir yanı "güzelliği" ise kuşlarımızın olması, tarla kuşları tepemizde cik cik ötüp duruyorlar, güzel yanı bu sesler insanı dinlendiriyor. Melodileri de çok güzel. Kötü yanı o kuş seslerini sizinle birlikte dinleyememek. Bu aralar plan kuruyorum, kuşların birini posta serçesi yapacağım, güvercin yok da! Onu yetiştirip ayağına posta bağlayıp size göndereceğim. Şimdilik havalandırmaya indirmeye çalışıyorum. Ben köyde büyüdüğüm için böyle kuş seslerini falan çok severim. Doğal sesler insanı dinlendiriyor, düşüncelerini arındırıyor, dinlendiriyor. Kuş sesleri adamı hep bir yerlere götürüyor. Hep bir şeyleri çağrıştırıyorlar. Düşünsene bir köy akşamını, günün kızgınlığını akşam serinliğine döndü mü, kazın, koyunun, hayvanların ve insanların köşelere çekildiği vakittir. İşte o zaman sadece doğanın sesleri duyuluyor. Bizim orada yarpuz denen bir bitki var. Su kenarlarında olur, çok hoş bir kokusu vardır. Akşam saatleri çiçek kokuları birbirine karışıyor, su sesleri ve her şey senden yana akıyor. Bizim köyler sizin oralara benzemez, gündüzleri kuşatılmışlığın ve zulmün sessizliği vardır. Gecelerse özüne dönüş, hava kararınca başlar, her şey. Gündüz egemenlik altında olanlar gece egemen olurlar. Gece özgürlüğün sınırsız coşkusudur. Gündüz ise ezilmişliğin korkunç suskunluğu. Bak bir kuş sesi adama neler anlatıyor. Hep şey bilinir böylesine doğal ortamların insanı yumuşattığı. Oysa tam tersi, böyle ortamlar, korunması gereken bir sürü şeyi, değiştirilmesi gereken bir dizi şeyi ve kurulacak yeni bir dünyayı anlatır. Kuşlar bana buradan geri dönmemiz gerektiğini söylüyor. Değil mi hewal, belki yakında bir göç katarı oluşturup yayılır gideriz, güzel olur değil mi? Gidilmesi görülmesi ve değiştirilmesi gereken onca şey var ki. Ve bir gün mutlaka gideceğiz. Hem telaşlanmayın, ben .....'ler gibi aşırıcı da değilim. Yani propaganda olsun diye bayan, herkes gülmüştü, hep sormak istedim ama soramadım propaganda yapmak için birilerini arıyorsun. İyi de kardeşim, sen bunu yapamıyorsan niye gidiyorsun. Yani siz skeçte meseleyi tam yakalayamadınız..... yoldaşlar da Tokat'ın minik tepelerinde pineyip dursunlar. Bu Tokat dağlarını övüyorlar ya fitil oluyorum. Kardeşim her çıkıntı yükseltiye dağ denmez.

Zaten küçük su akıntılarına da ırmak diyorlar. Neyse bir gün gidip görürüz. Hem bu aralar meydan bize kaldı. Gidersek dağ gibi dağları, çavlanlı ve çağlayanlı nehirleri göreceğiz. Bizi bekleyen koskoca bir ülke var. Acılar içinde kıvranıyor. Sadece bu neden bile acele etmemize yeter. Unutma bir yerlere, oralara varmalı ve bir şeyler yapmalıyız. Ölmekse, oralarda ölmeliyiz. Çünkü orada ölmek yaşamak kadar özgür bir şey.

Buraya gazeteler geliyor, kitap falan da almaya başladılar. Gazetelere göz attıkça içten içe kaynayan, mayalanan bir şeyler görülüyor. Her şeyin suskunlukla örtülmeye çalışıldığı bu günlerde patlamanın ilk sarsıntılarını dinliyoruz. Sanki koca bir yanardağ uyanıyor, güç topluyor içten ise sarsılarak sarsarak geliyor. Birçok yerde gösteriler oluyor, işsizliğe yoksulluğa, zamlara karşı. En son Aydın ve Mersin Adana'da kitle gösterileri oldu. Ve bunlar daha hiç bir şey çünkü bunlar ilk vuruşlar, asıl patlama geliyor. Son ekonomik krizle gördük ki ve bir kez daha emin olduk ki temelinde ekonomik alt yapısında, yapısal sorunu olan sistemlerde, bu sistemin kendi yaratısı olan üst yapı bile çaresiz kalıyor. Birileri genelgelerle güya ekonomiyi düze çıkartacak, sonra da sistemi... sonrada Avrupalı olacaktık. Ama ekonomik yapının belirleyici olduğu görüldü. Gerçi buna rağmen yeni genelgeler hazırlandı, bunun tek anlamıysa daha büyük yıkımın gelecek olması. Yapısal sorunu olan bağımlı ülkelerde kriz süreklidir. Günümüzde ise bu ülkelerde yıkımın sürekliliğini görüyoruz. Son aylarda ekonomi düze çıkıyor deniliyor da, ne kadar büyük bir yalan. Bu sistemlerde bunalım ve kriz süreklidir. Son anda çıktığı söylenmesi ise bir yalandır. Gerçekler artık saklanamayacak durumdaydı ve ortaya çıktı. Şimdi de uyanıklar krizi iki kişinin ağız dalaşı olarak veriyorlar. Böylece mevcut ekonomik sistem aklanıyor. Her şey şişirilmiş bir balondu ve patladı. Bakalım bizim yeni ekonomi bakanımız eski ekonomiye ne kadar dayanacak. Yeni genelgeler yeni ekonomik tasarılar geliyor, bu tasarılar emekçilerin kalbine yönelen çift taraflı bıçak gibi. Eskiden emekçiler bazı hakların mücadelesini veriyordu şimdi ise hayatta kalma mücadelesi veriyor. İşin en önemli yanı ise emekçilerin bunlara nereye kadar dayanacağıdır. Bir diğer nokta ise ekonomik ilhak'ın vardığı boyuttur. Tekelleşme eskiye nazaran yüz kat daha hızlandı. Tekelleşme eskiye nazaran yüz kat bir seyirle yoksulluğu büyütüyor. Son iki ayda devasa holdingler iflas ettiler, 60 civarında holdingin

mal varlığı daha büyük holdinglere geçti. Bu holdinglerde çalışan binlerce işçi ise işsizliğin devasa ordusuna katıldı. Sistem servet ve sefaleti korkunç bir hızla aynı anda büyütüyor. Servet hiç bu kadar az elde toplanmamış sefalet de hiç bu kadar geniş tabana yayılmamıştı. Yıkımın boyutları korkunç bir düzeye vardı. Bir yıl önce sokaklar işsizler ordusuyla doluydu, bugün ise sokaklar açlık ve sefaletin, dünle kıyaslanamayacak kitlesel ordularının işgali altındadır. İnsanların sessiz sedasız durması bu gerçeği yok etmiyor. Sokaklarda, apoletsiz, yıldızsız, pırpırsız komutanları ve generalleri olmayan ama sayıları on milyonu aşan bir ordu var. Ülkelerin her yanı, her köyü, her sokağı, her evi işsizler ordusunun işgali altındadır. Çünkü yoksulluk köylerden kasabalara, kasabalardan metropollere uzanıyor. (Hatta tüm dünyaya) böylesine devasa bir orduyu durduracak tek güç ekonomik silahtır. Yani satın alma. Ama biz bağımlı bir ülkeden bahsediyoruz para dilenen bir ülkeden. Dışarısı patlayacak fırtınaya gebedir, yaşanan sessizlik bu doğumun sancılarıdır. Bu ekonomik yıkımın siyasal sonuçlarını yaratacak süreçse 19 Aralık'ta başladı ve şu an sürüyor. Sen de bu sürecin öznelerinden birisisin. Tarihte bireylerin rolü denen bir gerçek var. Siz mutluluğu yaratırken bu sefer bizlere de paylaşmak düştü. Ben böyle şansın…

Bak görüyor musun hücre bana neler yaptı. Elinin altında kitaplar olmayınca, anti-diyalektik bir dalışla politika yapıyoruz. Neyse kusura bakmayın kaynak magazin gazeteleri olunca daha fazlası çıkmıyor. Ama gazeteler ne yazarsa yazsın, dünkü dinamikler bugün yüz kat daha güçlenmiş olarak yerinde duruyor. Şimdi bu süreci anlamayanlar var anlayamazlar da. On yıl geriden geliyorlar. Bizim orada kışın bazen gökte sıcak bir güneş olur işi bilmeyenler, gezintiye çıkar. Oysa bu doğanın alçak ve yüksek basıncının kısa bir süreden dengede kalmasıdır. Bu denge bir anda bozulur ve tipi bastırır. Halk dilinde ise buna kar toplama derler. Bu gerçeği önceden göremeyen "salaklarsa" kendi sonlarını hazırlayacak fırtınaya yakalandıklarını da görürler. Tabi artık çok geç kalmışlardır. Neyse ki bizler fırtınaları önceden görüyoruz.

Unutmadan söyleyeyim senin burada bir hayranın var, pardon benden sonra bir hayranın daha var. Genç Ekin Müzik Grubunu dinlemiş bir vatandaşçı, "sızlıyor zulmün sancısını" istiyor. Selamları var. Adı .... Ölüm oruççusu. Hatırlıyorsan yaz.

Pasta meselesine gelince, ayıp ettin yoldaş ben sana sekiz kat pasta bile yaparım. Herkese de söz ver seni yalancı çıkartmam. Sekiz kat ve pastayı da sen kesersin. Ama bence bu fırsatı iyi kullan yani daha büyük şeyler iste. Sen hiç kaygılanma ben sözümü tutarım. Bir araya gelince ben pasta yaparım siz yersiniz ben de herkesi doya doya izlerim. Bir araya gelince hiç konuşmayacağım sadece izleyeceğim. Ne malum. Alnımızın ortasına bir mermi yiyip ölmeyeceğimiz. (…)

Yine mektupların en sevmediğim yerine geldik. İnsan mektup da olsa hoşça kal demek istemiyor. Can yoldaşım, kendine çok iyi bak, seni sevgiyle kucaklıyorum. Bu arada dikkat et sakarlığım üzerimde, sarılırken kaburgalarını kırmış olmayayım.

Sevgiyle…

8 Mart 2001

Merhaba Aysun,

Bu kez daha yakınlardan sesleniyorum size. Tekirdağ'dan sesimi duyuyor musunuz? Her gece "Kozanoğlu'nu söylüyorum çığlık çığlığa siz duyarsınız diye. Duymadınız mı? Cumartesi günü getirildim buraya. Teklilerde kalıyorum ve havalandırmaya tek başıma çıkıyorum. Cezaevinin mevcudu 100-120 kadar olsa gerek. Çoğu yer boş. Öyle olunca her adama neredeyse bir havalandırma düşecek. Düşünsene yoldaş, koskoca havalandırma, bitek benim. İlk iki üç gün çıkamadım havalandırmaya. Bu arada kar yağdı, ben içerdeyim. O an sizin zıplayarak karları tutuşunuzu hayal ettim. Altınız birden neşeyle. Aynı kar. Dokunmak istedim, pencereden uzanmadı kolum. Ertesi sabah ne kar vardı , ne de yağmur. Fırtına vardı, keskin ve soğuk. Dedim, yoldaşlarımla volta atayım. On beş dakika sonra, "yav, yoldaşlar benim yüzümden üşütecek, en iyisi içeri gireyim" dedim. İyi yapmışım di mi?

Sevgili Aysun, yollar çok kısa ama mektuplar çok yavaş. Ne yapsam etsem, kaçan günleri yakalayamıyorum. Bak, sen bu mektubu okuduğunda, belki 100. güne girmiş olacaksın. Bana cevap yazarsan (yazdırırsan-artık o günlerde elime kalem falan alma), benim elime geçmesi 125. günü bulur. Benim ikinci mektubum ise, 150'de bulur seni. Uzay çağında bu hız. Ne yapalım, bazıları bu çağı değil, Neandertalen insanı dönemini yaşıyor, yaşatıyor.

Yan komşulardan (biraz garip bir sözcük oldu) biri .... Onunla Edirne'deyken aynı koridorda kalıyorduk, burada da. Aramızda kocaman bir duvar var ama iyi, sıcak ve samimi bir insan olduğunu belli ediyor. Konuşkan, anlatacak çok şeyi var. Ben de dinliyorum. Bazen de ben anlatıyorum. Neyi mi, aklımıza ne gelirse. Örneğin ben bugün havalandırmada çöküp bulutları seyrederken, Çanakkale'de yıkık duvarların arasından bahçeye çıktığımız anda gördüğüm gökyüzünü anlattım. O da, 86 yılında Metris'te yaptıkları havalandırma işgalinde, geceyi yıldızlı bir gök altında geçirdiklerini anlattı.

Diğer komşum .... O da ..... gibi 50'ye merdiven dayamış. Ancak epeyce yıpranmış bedeni. Şimdi AG'de. Toplam 70 günü bulmuş. Korsakoff sendromu başlamış onda. Denge sorunu var, hatırlayamama. O nedenle, biraz daha sessiz ....'e göre. ..... onu Yozgat'tan tanır ve çok anlatırdı. Aslında konuşkan bir insan-

mış. Eminim zaferden sonra onunla da uzun uzun konuşuruz. Böyle adamların anlatacak çok şeyi vardır.

96 yılında, 60 günden sonra çenem açılmıştı. Yoldaşlar sırayla gelirlerdi yanıma. Havalandırmanın bir köşesine oturup, başımdan geçen komik şeyleri anlatırdım onlara. Bir de .... vardı, hep gelirdi hiç ayrılmak istemezdi. Çok severdik birbirimizi.

Konuşkan bir insan mısın? Dikkat et, geveze misin demedim. O ayrı bir beladır. Konuşkan insanlar, aynı zamanda konuşturur. Gevezeler adamı boğar. (Lafım meclisten dışarı, ... sen de duy) Eğer konuşkansan, bu çok iyi. Günler ilerledikçe konuşkanlar da yetmez, gevezelere bile görev düşer. Ama ben senin yerinde olsam, gevezelere iş bırakmam. Tüm yoldaşların neyi var, neyi yok öğrenirdim. Şimdi, hangi soruyu sorsan, cevaplandırmak zorundalar ya! Sen de başla çocukluklarından anlattırmaya. Bak ben sana küçük bir giriş yapayım. Çocukluğuma ait en eski anı, bir kuruşa aldığım simittir. O zamanlar bir kuruş delikli bir paraydı. Evin inşaatı bittikten sonra cebinde parası kalmadığı için, babam, evin önyüzüne, sokağa doğru iki metre açıklığa bir tahta çit dikmişti. (Daha sonra bu tahta çitin yerine betondan alçak bir duvar ördü, önüne de dört tane oturak, gelen geçen otursun diye) Ben çok küçüktüm. Galiba 3 yaşındayım. O tarabaların (tahta çite bizim orada taraba derler) arasından parayı uzatıp simitçiyi çağırdığımı hatırlıyorum. Kocaman dev gibi bir gölge tarabanın önünde belirmişti. Tarabanın arasından bana simidi uzatmıştı. Bir kuruş olduğunu hatırlıyorum o simidin. Bir de tadını, yumuşaklığını. Fırsatım olsaydı, sana bahçemizi anlatırdım. Sözcüklere dökemem, hareketlerle tarif etmem gerek. Kokusunu, serinliğini, kuşların cıvıltısını, çilekleri, aslanağızlarını, papatyaları, kasımpatıları, meyve ağaçlarımızı, ceviz ağacını ve bu ağaçlarda geçirdiğim günler ve belki bu ağaçlara kazıdığım ilk kalpte geçen ismi (Hışşt, ... duymasın)

Sahi Aysun, ...'ın annesi, neden sana "Pasaklı" derdi? Oysa ki resimlerine baktığımda, hiç öyle bir izlenim edinemedim. Düzenli tertipli birine benziyorsun. Yoksa bu da anamızın o meşhur abartmalarından biri mi?

Mektubunu heyecanla bekliyorum yoldaşım. Beni fazla merakta bırakma e mi?

10 Mart 2001

Merhaba Aysun Yoldaş,
Merhaba Sibel Yoldaş,

Sizleri Mart'ın bütün sıcaklığı ve isyancılığıyla kucaklıyorum. Büyük yürüyüşünüz, her gün yeni bir çarpışmayı kazanırken; her gün yeni bir mevzi kazanırken, sermaye için en çetin aşamaya girdi. Bizler gün gün güç kazanırken, onlar daha güçsüz düşüyorlar. Ekonomik krizin tepe noktasına çıkmasıyla, sistem tam bir yıkıma sürüklendi. Yani, bugün, bize karşı mücadelede 19 Aralık'a göre daha güçsüzler. Kayıp gitmekte olan durumlarını koruyabilmek için, kitlelere daha fazla şiddet uygulamaktan başka çıkışları yok. Fakat, burjuva şiddetinin, sonuçsuz kalmaya mahkum olduğu bir gelişme aşamasına geldik.

2001'in 8 Martına bakın, onca baskıya, yasağa rağmen on binler sokağa çıktı. Büyük kentlerden, taşraya, kasabalara kadar, onbinler eyleme yöneldi. Tokat, Aydın, Tunceli, Diyarbakır, Çukurova ve çok yerde yapılan 8 Mart gösterisi, bu kadar geniş bir alanda yapılması, ortak olan, aynı olan bir eğilimi gösteriyor bizlere. Emekçi kadınların aynı toplumsal durumları, onları, her yerde, eyleme çekti. Kaldı ki, bu kadar baskının olduğu bir yerde, sokağa çıkanlar, devrimin gerçek ve tam potansiyelini vermez. Gerçek potansiyel, bunun çok ilerisindedir. Böyle bakılınca, devrimin o büyük gücü hakkında daha doğru düşüncelere ulaşabiliriz.

Bize karşı, dünyada örneği olmayan bir saldırı yapanlara iyi bir yanıt oldu 8 Mart. 8 Mart'ta politik ağırlığı ailelerimizin ve devrimci güçlerin oluşturması, önümüzdeki günlerde cezaevi sorununun büyük eylemlere yol açacağını ortaya koyuyor. Büyük yürüyüşümüz, dışarıdaki kitlelere itiş verdi, esin kaynağı oldu.....
.....
.....
.....
.....(karalanmış)

Tarihte büyük dönüşümlere yol açan devrimler, devrimci sınıfların fedakarlıkları, kahramanlıkları ve çetin mücadelesiyle yapılmıştır. .....
.....
.....
.....(karalanmış). Fidel Kastro, Che'nin ölümü üzerine söylediği gibi " Kahramanlar çağının kapandığını ancak ahmaklar söyleyebilir" Evet yoldaşlar, devrimci sınıf proletarya, yeni toplumu kurmada insanlığa yeni kahramanlık örneklerini armağan edecektir. Bunun en güçlü kanıtı bizim büyük yürüyüşçülerdir.

Sizi büyük bir tutku ve derin bir sevgiyle kucaklıyorum.

Kucak dolusu sevgiler.

Yoldaşınız

11.03.2001

Merhaba Aysun,

Mektubunu ve ..... yoldaşın kartını biraz gecikmeli de olsa alabildim. Ancak ondan önce yazdığın faks elime geçmişti. Ben de hemen ertesi gün faks çektim ama sanırım siz mektubu yazdığınız günlerde elinize geçmemiş. Faksta belirttiğim gibi ben de sizlere yazmakta epey geciktim ama biraz daha kısa olsa da, hemen elinize ulaşsın diye faks çektim, bir iki gün içinde de uzun-uzun mektup yazacağımı söylemiştim. (uzun bir mektup yazabilmek için herhalde senin gibi hoş sohbet birisi olmam gerekir ama bu konuda kendime pek güvenmiyorum açıkçası)

En azından merak ettiğiniz (sağlık, buradaki durum vs.) konuları bildirmek için mektup yazmayı planlıyordum ancak bir iki gün sonra bulunduğum yerden alınarak (B5-50) A Bloğa getirildim (A6-17). Bu nedenle mektup yazma işi epey bir gecikti, sanırım bu gecikme nedeniyle affedersiniz beni.

Sizler nasılsınız? Benim normal olarak operasyonda cezaevinde olmadığım için pek önemli bir şeyim yok. Ancak tutuklanmadan önce bronşit hastalığı vardı ve tedavi oluyordum, sanırım doktorun söylediğine göre karaciğerim de bir sorun varmış, Ekim'den itibaren tedavi görüyordum ancak bu olay baş gösterince tedavi aksadı. Ama hiçbir önemi yok. Yoldaşların acılarını duydukça, bu bendeki de sorun mu, diyorum. Ö.O'daki, AG'deki yoldaşlar başta olmak üzere tüm arkadaşlara selam ve sevgilerimi iletirsen mutlu olurum.

Mektubunda yer verdiğin şiir, söylediğin gibi oldukça güzel. Benim şiirle aramın nasıl olduğuna gelince hani sen kalas diye bir terim kullanmıştın ya, sanırım o beni de kapsıyor. Ama şunu da itiraf edeyim ne kadar duyarsız olsak da şiire, yaşadığımız süreç, değme şairlere taş çıkaracak materyaller koyuyor önümüze, tabii bize de bu yoğunluğu, dilin özelliklerini, sanatı kullanarak mısralara aktarmak kalıyor ve benim gibi şiirin "ş"sinden bihaber insanların bile eli kaleme sarılıyor bu durumda. Tabii şiirdeki sanatsallığı yakalayamadığımızdan maalesef bu duygular, beynimizde dolaşmaktan başka bir işe yaramıyor. Bu nedenle, bu eksiğimin üzerine giderek, size ileriki mektuplarda bir iki satırda olsa bir şeyler karalamak en büyük isteğimdir.

Heval sevdiğim şiir ve şarkıları sormuşsun. Eğer biliyorsanız, Yorum'un da seslendirdiği, tam adını bilmediğim bir parça var: "Köyümde açmıştır şimdi narçiçekleri" şeklinde başlıyor. Bunu söyleme imkanınız varsa, sevinirim. Sizin coşkunuzu yıldızlardan duyabiliriz belki…

Bizler de burada belli saatlerde slogan atıyoruz, akşamları şarkı, türkü, marş repertuvarda ne varsa söylüyoruz. Sizin sevdiğiniz parçalar varsa yazın biz de size gönderelim yıldızlar aracılığıyla.

Buradaki arkadaşların hepsinden haber alabiliyoruz, hepsinin morali bomba gibi (ben de dahil). Bayrampaşa Hastanesi'ndeki arkadaşları da sanırım Edirne'ye bir kısmını da oradan Tekirdağ'a göndermişler.

....."la yazışabiliyoruz. Ancak mektuplar 15-20 gün rötarlı gidip geliyor. Ama haberini alabiliyoruz ya o da yeter. Bizim mahkeme 5 Nisan'daymış sanırım ve 5 Nolu DGM. Herhalde iddianamenin üyelikten açıldığını öğrenmişsinizdir.

Ailem her hafta geliyor, ancak yer değiştirmeleri olduğu için bir hafta gelemediler. Biz ilk haftalarda gazete dahi alamıyorduk. Ancak sonraları gazete alabildik. Şu an ağır aksakta olsa getirilen bazı kitapları alıyorlar. Tabii bazılarını.

Kusura bakma yoldaş sizleri fazla tanımadığımdan mı nedir pek uzunca yazıp sohbet edemedim, ama sanırım bu durumu ilerletirsek yakında senin kadar yazabilirim (hem içtenlik olarak hem de içerik olarak) herhalde. Ama şu tanıma kelimesi bana biraz yanlış geliyor. Çünkü hepimiz birbirimizi tanıyoruz, aynı zorlu süreçte ortak tavırlarla, ortak duygularla kuşanmışız, düşüncelerimiz de aynı yani fiziksel olarak tanımasak da, düşünsel olarak epey tanıyoruz senin de dediğin gibi. Tekrar tüm arkadaşlara selamlarımı-selamlarımızı yolluyorum. Hepinizi çok seviyorum. Zaferde görüşmek üzere hoşçakalın…

18 Mart 2001

Merhaba Aysun Yoldaş,

Yoldaş gönderdiğiniz resim masamda. Hem yazıyorum hem de sizlere bakıyorum. Yani öyle hasret kalmışız, öyle özlemişiz ki bir fotoğraf bile çok önemli bir olay. Zaten, önce ..... yoldaşa ertesi gün bana geldi, ben sabahtan ..... yoldaştakini almıştım, sizin bana gönderdiğiniz gelince sorun kalmadı. Yoksa ..... yoldaşla savaş yaşayacaktık.

Yoldaş mektubu aldığınızda 90'lı günleri geçmiş olacaksınız. Ve her şeyin iradeye bağlı olarak sürdüğü, yani bütün bünyenin irade gücüyle ayakta durduğu bir dönem, o müthiş irade gücü bizim kazanmamızın yolunu açıyor. Zafere giden bir yoldayız. Ve bu yolu siz açıyorsunuz. Bizler ise peşinizden geliyoruz. Bu zaferi mutlaka hep beraber kazancağız. Ama bizler sadece sizin yardımcınız olarak yer alıyoruz. Esas olarak zafer sizin eseriniz olacak.

Bugün 18 Mart, birazdan sayım gelecek, 15 dakika sonra. Ondan sonra ise Paris Komünü yıldönümü anması yapılacak. Komünarlar işçi sınıfının kurtuluşu için göğü fethe çıktılar. Ve öyle bir miras bıraktılar ki her zaman burjuvazinin korkulu rüyası oldular ve olmaya devam ediyorlar. İlk proletarya diktatörlüğünü kurdular. Bütün kapitalistler yok olana kadar hep proletarya diktatörlüğü korkusuyla yaşayacaklar. Bugün en büyük korkuları odur. Komünarların müthiş kahramanlıkları işçi sınıfının yolunu da çizdi. Otuz beş bin canın katledildiği o günler tarihin en büyük kahramanlık günleri oldu.

Bugün de emperyalizm büyük bir yıkım yaşıyor. Avrupa İnsan Hakları Komisyonu üyelerinden birinin açıklaması olmuştu, F Tipi cezaevlerini kendilerinin istediği yönünde. Koğuş sistemi mutlaka kalkmalıydı diyor. Bunları söyleten içinde bulundukları durum. Yani gelecek korkuları çok büyüdü ve çarelerden biri olarak buna başvurdular. Dünyadaki gelişmeleri az çok görüyorsunuz. İçerisi ise zaten çok daha hareketli. Gelişmenin yönü bizim lehimize. Bunalımlar ve krizler yıkıcı ve sarsıcı. Bu dönemde bizim yapacaklarımız ve onun doğuracağı sonuçlar büyük olacak.

Sizin o büyük eyleminiz zafere ulaştığında bunun hem içerde hem dışarıda büyük etkileri olacak. İçeride harekete büyük bir ivme kazandıracak ve bütün dünya emekçileri açısından büyük moral olacak.

Artık emperyalizmin temelleri tamamen çürümüş durumda. Kapitalizm çöküyor. Zaferimiz bu çöküşü hızlandıracak.

Yoldaş bu mektubu aldığınızda durumunuz ne olacak bilemiyorum ama daha ilerlemiş olacaksınız. 96'da bizim parolamız düşmana inat bir gün daha yaşamaktı. Her gün bir gün daha fazla yaşamak diyorduk. Ben 65'ten itibaren şekerli su almamıştım, alamıyordum. 69. gün sona yaklaştığımı iyice fark edince tekrar şeker almıştım. Ama o gün zaferi kazanmıştık. Şimdi çok zorlu bir süreçteyiz. Sizlerin bize göre daha fazla kendinizi zorlamanız gerekiyor. Düşmana inat daha fazla yaşamak mücadeleyi daha uzun sürdürmek için.

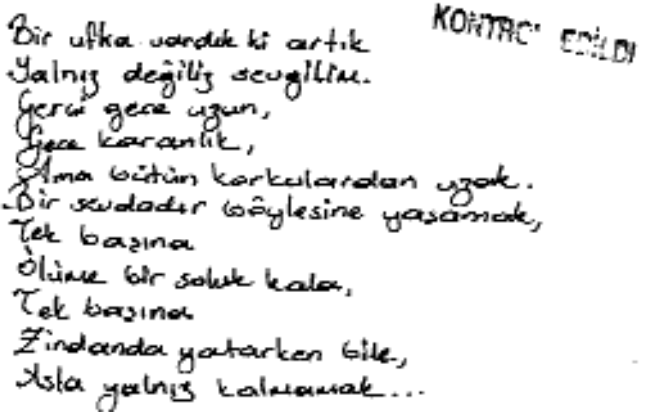
Fırsat bulmuşken, Murat yoldaşı özledim deyip kısa yoldan gitmeye çalışmayın. Hepimiz özledik. Gerçi yol kısa değil ama sizin yaklaşmış olmanız anlamında söyledim.

Yoldaş hep sizi düşünüyoruz. Büyük bir onurla yürüyorsunuz. Bizi gururlandırıyorsunuz. 1871'de Komünarlar göğü fethe çıktılar, bugün de sizler göğü fethe çıkıyorsunuz. Komünarların yükselttiği bayrak ellerimizde dalgalanıyor.

Seni çok seviyoruz.

Sizin şanlı yürüyüşünüz özlem ve hasretimizi her gün daha fazla büyütüyor.

En içten sevgilerimle, sımsıkı kucaklıyorum.

18.03.2001 / Pazar

Sevgili Aysun, canyoldaşım!

13 Mart tarihli faksın 16 Mart'ta aldım. Tabi i ki çok sevindim. Burada aldığım 2. faks oldu bu. İlkini 14'ünde .....'den almıştım.

Buraya geldikten sonra ilk fırsat doğduğu gün size de faks göndermiştim (12'sinde). Her halde bu mektuptan erken elinize geçer. Kuralım şöyle: aldığım her mektuba derhal yanıt yazıyorum, yanıt gelmediği durumlarda da belirli bir periyotu atlatmadan yazıyorum. Nasıl, senin daha iyi bir fikrin var mı?

Sürekli yazmanın şöyle bir kötü tarafı oluyor: kime ne yazdığımı biraz karıştırıyorum. Mesela buradan ilk faksımda size ne yazmıştım? Herhalde Edirne'den .....'le aynı ringde yolculuk yaptığımızı, ...'nin burada da teklilerde olduğunu, benim yine üçlüde olduğumu, sağlığımızın falan iyi (turp gibi) olduğunu yazmışımdır. Aynı şeyler geçerli halen…

Biraz enerji (kesme şeker) depoladım ve devam ediyorum… Ne diyorduk, iyiyiz diyorduk. Hatta son günlerde ben daha iyiyim; şu 96 ambargosu nihayet biraz gevşetildi. Bizim eski müdür de benimle birlikte molayı bitirdi. O da çok çok iyi.

Tekirdağ… valla çok güzel bir yere benziyor. Havası acayip temiz ve esintili, tıpkı Edirne gibi. Suyu… onunla daha pek müşerref olamadık, ama sanırım o da iyidir. Kışlam… şahane! Edirne'de yakında çöplük vardı, çatılar karga sürüleriyle doluydu; burada belli ki civarda tarlalar var, etraf tarla kuşu dolu. 2,5 ay gak-guk sesi dinledikten sonra şimdiki cıvıltılar çok iyi geliyor. Ama tarlanın bir de kötü tarafı var, havadan envai çeşit böcek yağıyor. Böcek uzmanı olacağım bu gidişle. İki volta atayım diyorum havalandırmada; çatır çutur, bir düzine böcek telef oluyor. Galiba havalandırmanın derinliğinden olsa gerek, içeri düşen geri çıkamıyor. Başka ne var? Du bakalii… evet, 8-10 km. mesafede deniz var. Kokusunu almak için çok uğraşıyorum ama şimdilik ı-ıh. Uygun rüzgarı yakalayıp bu arada burnumu da biraz geliştirebilirsem sanırım olacak bu iş de. Benim mekan güney-doğuya bakıyor, sabah güneşi çok güzel oluyor, üst kata vuruyor, nerdeyse tüm gün güneş var. Ve gece… Kaptanımızı görebiliyorum. Yine Edirne'ye göre 45 derece sağa kaymış biçimde. … göremiyorum ama … (okunamadı) Edirne'deyken gündüz de … (okunamadı) görebiliyordum. (çok güçlü parladığından, gündüz iyice açık havada belli belirsiz beyaz bir nokta olanda seçilebilirdu), burada da bulacağız mutlaka. Çevtsovlarla sürekli bakışmak istiyorum.

Bugünlerde MİR'i düşüreceklermiş. Keşke sağ salim indirebilselerdi. İnsanlığın ileri adımları açısından bir kilometre taşı o. Keşke sağ salim indirip saklanabilseydi. Neyse, biz çok daha şahanelerini yapacağız. İnsanlık öyle uzay gemileri yapacak ki, şimdilerde yani yapılan istasyon ilkel bir sal gibi kalacak. Müthiş bir hızla ilerleyecek insanlık. Muazzam bir birikim oluştu çünkü. Ve şimdi tam araftayız, "kıyamet" alametleri sarmış dört yanı. Nasıl da silkeleniyor dünya! Külliyen bizim bu dünya! Ve memleketimiz… gazeteleri izliyorum heyecanla. Mola süresi bitti, sokaklar ısınıyor tekrar. Orda … (okunamadı) bak hele. Bunların canı tatlıdır, çığlıkları herkesi bastırır… bir süre için tabii. Çaresizlikten bağırırlar, kendi başlarına gidecekleri bir yer yoktur. Her şeye karşı çıkarlar; kaçınılmaz yıkımlarına da, yıkımdan kaçınılmaz kurtuluşa da… her şeye isyan ederler, edecekler. Hele şu yıllardır barış nağmeleri okuyanlar yok mu, onları göreceğiz şimdi; salvo halde top atışına başlayacaklar. İflas topundan bahsediyorum elbet. Kri-

zin etkileri daha ortaya çıkmış değil. Ani şamata önümüzdeki aylarda. Son iki krizin yakıcı sonuçları kırsal alanda asıl önümüzdeki … doğru ortaya çıkar. Sadece yılbaşından bu yana bir milyon kişi işten atılmış… Aileleriyle birlikte düşünüldüğünde! Öte yandan mülksüzleştirilen esnaf var, küçük-yoksul köylü var, varoğlu var. Toplu kıyım var! Olacak iş mi, Isparta! Elazığ! Vay anam vay! … böylesi değil, memleket külliyen çıraya dönmüş mübarek. ABD'si, AB'si, G7'si şunu bunu nasıl da üşüştüler, fazla mesai yapıyorlar. İşleri zor. Orta yerde yağma Hamamı'nın böreği var, iyi hoş da öte yanda da Dimyat'a pirince giderken eldeki bulgurdan olma riski de var. İddiaya var mısın, bence bizim memleket Endonezya'yı falan sollar. Zaten bölgede fazlasıyla müsait. Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar… Cadı kazanından beter. Bence bizim memleket tüm bölgenin kar makinesi olur, ne deyim? Ellerinizden öper mi dersin? Olur derim.

(…)

Geçen gün Seyitlere seslendik avaz avaz ve tüm yüreğimizle. Hani, Yahudi esnafının kendi malını övmesi gibi olmasın ama pek de güzel oldu. ..... şanslı, her ikimizi de duyabiliyor. (Beni daha rahat duyabiliyor.) Valla çok güzeldi. Yani bir tek tiyatromuz eksikti. Bana ömrümün ilk şiirini ..... okutmuştu, gözü çıkmayasıya, ikinci de burada oldu mecburen. Ben .....'in Oğul Verdik şirini seçtim. Ayrıca Zafere Dair, Kardelen ve de .....'in kendi şiirlerinden biri vardı. Bu arada türkü işlerine de bayağı alıştık hani. Ömrü billah korolardan, müzik gruplarından köşe bucak kaçmış ne kadar adam varsa burada bülbül kesildiler. Havasından mıdır, akmayan suyundan mıdır bilinmez. Ben ki –örneğin- müzik grubuna bile dahil olduğum halde, ...'i çıldırtmak pahasına "ben sadece arpej atar ve içimden söylerim abi" demekten taviz vermemiştim. Şimdi, üüüü…. Hep o .....'nun yüzünden valla. Edirne'de ne biçim direniyordum, söylemem, içimden söylüyorum, siz söylerken ben gitarla eşlik ediyorum haberiniz yok falan diyordum. İyi de gidiyordu hani. Derken bir gece fena tezgaha getirdiler. Düşün ki, bütün mahalle ayağa kalkmış, söyle söyle diye alkışlı tempo tutuyor! "Alkış istiyo, daha fazla istiyo, o yüzden söylemiyo" bağırışları… yine direniyordum da bizim çatlak, uzaklardan "söylemezsen şekerli suyu kesiyorum" diye bağırmasın mı?! Elalemin içinde şu yaptığına bak, boyu devrilmeyesicenin!

Neyse işte, olan oldu yani. Ve o gün bugündür çivisi çıktı bu işin, iyi de biz nerden buraya geldik? Ben ne anlatıyordum ki? Saat geç olmuş, normaldir, kafa durdu.

Doğum günüm de geliyor hani. Bana kart falan gönderirsiniz di mi? Heh he… biraz pişkince oldu sanki. Doğum günüm için de hazırlık yapıyoruz tabi ki. Siz de yapıyorsunuzdur. Benim ki kıyak iş valla. Hem beleşe getiriyorum hem de acayip şenlikli oluyor.

O değil de ben bir itirafta bulunacaktım. Kabahatim büyük. Bu gece (Pazar) dalmışım, ancak 22.30'a doğru aklıma geldi, iyi mi? Rötarlı söyledim yani şarkımızı. Tüh ki tüh! Hadi bana okkalı bir ceza yazın da biraz rahatlıyım.

Şu eski APS'mi halen almadınız mı? Ne APS'siymiş be! Şişeye koyup logara atsaydım şimdiye kadar çoktan ulaşırdı.

Bizim …. (okunamadı) tanışmayı çok istiyorum da, henüz kısmet olmadı, çok sapa kaldık, ama az kaldı, mutlaka tanışırız.

Gelelim esas meseleye… demek dergi alıyorsunuz ha! Yetim miyem, öksüz miyem, kurbanınız olam, anlatın. N'olur çabuk, ayrıntılı, bir güzel anlatın yani. İşe bak ya, bir an için kendimi hapisteymiş gibi hissettim sanki.

Sibel yoldaşım, nasılsın? Şekeri, suyu ne kadar alabiliyorsun? Günde ne kadar? 3 lt'nin altında olmamalı. Değişik yöntemler dene, hep aynı biçimde almak gına getirebilir. Sıcaklığını, şeker oranını, miktarını, bardağını, alış biçimini falan değiştir. Bir çeşit oyuna dönüştür yani bu işi, varsın biraz komik olsun. İlerde mavrasını yaparız, fena mı olur? Gerçi pek belli etmiyordum ya sana fotoğraflarından acayip kanım kaynamıştı. Aman ha, sıkı dur, mutlaka kucaklaşacağız!

Hadin bana eyvallah, yoksa sabah olacak. Hepinizi çok seviyorum. Daima!

19 Mart 2001

Sevgili Aysun hewalim Merhaba!

Mektuplarınızın elime geçtiğini, (8 ve 25 Şubat tarihleri var senin yazdıklarının üstünde) daha mektuplar elime geçer geçmez çektiğim faksla bildirmiştim. Ah hewalim, nasıl da coşuyor, sımsıcak oluyor insan, sizlerin satırlarıyla… yaklaşık bir aydır hemen hemen hiç mektup almıyordum ve bütün bir aylık mektupları bir günde verdiler. Sizin mektuplarınızla aynı gün, ..., ..., ..., ... ve Müdür'den faks, ...'den mektup aldım. Ayrıca, Müdür haricinde dışarıdan birkaç mektup daha geldi. Böylece ben de, şöyle bol mektup alınmış, müthiş bir gün geçirdim. Siz mektuplarınızda, "şurdan, şurdan bir sürü mektup aldık…" diye yazdığınızda, açıkçası biraz kıskanıyordum sizleri. Daha doğrusu, "ah şimdi yoldaşlardan birer soluk da ben alabilseydim…" dediğim çok oluyordu. Şimdiye kadar hiç mektup alamadığım yoldaşların da yazdıklarının elime geçmesi beni daha da bir coşturdu. ....., ..., ..., ... ve .....'dan şimdiye kadar hiçbir şey alamamıştım. Özellikle .....'dan mektup almak beni neredeyse havalara zıplattı hewalim. Onu, ...'ı ve .....'ı çok özlemiş, çok merak ediyordum. Şimdi bir de .....'dan bir şeyler alsam… Onlara yazıyorsunuz değil mi?

Neyse hewalim, bak daha sana nasılsın diye bile sormamışım. Nasılsın canım hewalim? Bana mektuplarında, yoldaşların sağlık durumlarından bahsediyorsun. Tamam, bu istemimi şöyle yapmıştım yanlış hatırlamıyorsam: "… ilk kendinden başla…" Aman yoldaşım kendi sağlığınıza dikkat edin. Sizler bizim gözbebeklerimizsiniz şimdi. Büyük halayımızın halay başlarısınız… Bak bana kimse bir şey söylemedi ama sanki ufak bir kaza geçirmişsin gibi hissettim birden. Aman yoldaşım, yavaş hareket et, hızlı ve ani hareketten kaçın olmaz mı! Acelemiz yok, günler bizim lehimize çalışıyor. Ve fırtına koptu kopacak zaten. Zaman bizden yana… Neyse bu kadar sağlıkçılık yeter değil mi? Canım ortağım benim, sağlıkçılığa devam, sen hiç kimseye bakma ve her mektupta, oradakilerin sağlık durumlarını da yaz. Ve sonra göndermeden önce .....'e de okut ki sinir olsun!... Bayılırım onu sinir etmeye…

Ben iyiyim, çok iyiyim. Buradaki yoldaşlar da çok iyi. Yalnız .....'tan henüz haber alamadık.

Burası da, başka bir F Tipi işte, ……..(karalanmış) Buraya getirilişim sadece aile açısından biraz daha iyi oldu, çünkü ulaşım hem daha kolay hem de daha ucuzmuş Edirne'ye nazaran. Ama onlar aslında, ...'la ikimizin aynı cezaevinde olmamızı istiyorlardı…

Burada günler gazete okuyarak, mektuplar yazarak, selamlaşarak geçiyordu ilk günlerde. Şimdi ufak bir farklılık oldu. F tiplerine geldik geleli ilk defa kitabımız oldu. Hem de ne kitap, "Paris Düşerken". Ben bu romanı ve üçlemenin diğer iki romanı olan Fırtına ve Dipten Gelen Dalga'yı çok severdim. Hep okuduğum en müthiş, en güzel romanlardı derdim. Ve ikinci kez okumayı çok istiyordum. Kısmet burayaymış demek ki. Paris Düşerken'i okurken, gerçekten bu üçleme hakkındaki yargılarımın doğru olduğuna karar verdim. Yani gerçekten müthiş bir kitap bu. İkinci kez okumama ve Fırtına'nın üçlemenin diğer kitaplarının yanında biraz sönük kalmasına rağmen, iki günde yalayıp yuttum sanki. Su gibi gitti…

Mektuplar yazmaya, yine cevap beklemeksizin herkese yazmaya devam ediyorum. Bu artık sizler gibi benim de temel uğraşlarımdan biri oldu burada. Oturuyorum, her gün başka bir ya da birkaç yoldaşla sohbetler ediyorum mektuplarımda. Onlarla cigara yakıyorum, onlarla şekerli su yudumluyorum, birlikte hayaller kuruyorum, birlikte halaya duruyorum… Bugünkü konuklarım sen ve Sibelsiniz. Senden sonra Sibel'le sohbet edeceğim. Yarına da başkalarını saklıyorum. Ama her gece son cigaramı herkesle birlikte içiyorum, o zaman hepimiz birlikteyiz. Biliyorum sen sigarayı sevmezsin ama bu seferlik kabulün olur senin de biliyorum. Hem cam da açıyorum bak, dumanı dışarı üflüyorum, hücrenin havası bozulmuyor.

Yazdığım şiirleri beğendiğine sevindim. Aslında içim öylesine dolu ki. Bazen oturuyorum, yazacağım diyorum. Sanki içimde ateşten tabakalar yükseliyor ama… bir türlü püsküremiyorum. Yetemiyorum anlatmaya. Daha önce de yazmıştım sanırım, yaşadıklarımızı anlatabilmek bu işin altından kalkabilmek öylesine güç ki!... Bu son yazdığım iki şiirde, artık yazamasaydım gerçekten çat diye çatlayacaktım. Birinde duyduklarımı, hissettiklerimi yani bütün olarak hissettiklerimi anlatmaya çalıştım diğeri ise günler sonra yoldaşlarımı görmenin hikayesiydi. Umarım

yapabilmişimdir bunu. Eskiden, hiç şiir yazayım, ya da bir şeyleri düzyazıyla olsun anlatayım diye oturup saatlerce çabalamazdım, öyle kendiliğinden çıkardı. Ama şimdi yapıyorum bunu. Çünkü bu yapılmalı, birileri değil, herkes, tüm yaşayanlar geriye bir şeyler bırakmalı bugünlerden. Bunu şimdilik sadece bu iki şiirle yapabildim. Ötesinin altından kalkamıyorum henüz. Mektuplara da bu gözle bakıyorum biliyor musun? Birbirimize yazdığımız mektuplar belki de bu süreci anlatabilecek en güzel şeyler. Hem bana gelen mektuplardan, hem yine bu mektuplardaki diğer yazışmaların anlatımından bunu çıkartıyorum. Onun için bu süreçte yazılan mektuplar benim için o kadar değerli ki. Bizim için o kadar değerli ki bu mektuplar…

Eğer yeni bir şeyler çıkarsa benden mutlaka yazarım size de. Zaten ulaşabildiğim her yere gönderdim yazdıklarımı. Herkese ulaşın, herkesle paylaşayım istiyorum ve bu büyük bir coşku veriyor bana.

Ben şu 'Caney'i .....'dan yazmasını istemiştim. Ben de sizler gibi onun için bu şiiri okumak istiyordum burada. Ama benim ezberim hiç yoktur ve bilen kimse de yoktu. Bu yüzden okuyamıyordum. Ne iyi ettin de yazdın. Ben de çok severim bu şiiri… ama bu şiir .....'la özdeşleşmiş nerdeyse artık. Caney deyin ....., ... denince Caney geliyor aklına herkesin. Şimdi onun bu şiiri okuyuşu, okurkenki hali geliyor aklıma. Ne de çok özledim onu da…

Böyledir işte bizim birader. Gerektiği anda gerekeni yapar sessizce sadece… Şimdi çok mektup yazıyormuş. Hani "aklı şimdi başına geldi…. Şimdi açıldı…" falan diyorlar. Ama öyle değil galiba hewalim. Ben öyle zannetmiyorum. Şimdi, her zamankinden daha fazla paylaşmak, daha fazla kucaklaşmak gerek… ve şimdi bunun belki tek değil ama en büyük aracı yazılan mektuplar. Bütün yoldaşlarda böyle bu. Ne mektup yazmayan adamlar sayfalarca yazıyor. Bu sadece bir "açılma" ya da bizim C-4'ün deyimiyle "çiçek açma" değil. Bu bir zorunluluğun yani özgürlüğün dışavurumu. Ve aslında böyle olduğu için çok daha güzel. Biliyor musun, ben bazen mektup yazmak için oturuyorum, aynı şiir için oturduğum gibi tıkanıp kalıyorum. Saatler geçiyor, bakıyorum birkaç satır yazabilmişim anca… ama kalkmıyorum mektubun başından. Hani mutlaka bitirmeliyim bu bir görev falan diye düşünerek değil. Kalkamıyorum, gerçekten kalkamıyorum. Kendimi tüm

yoldaşlara karşı borçlu hissetmemin payı var bunda ama daha çok yaşamımızın ve kavgamızın bir biçimiymiş gibi geliyor şimdi bu iş. Ama her zaman her süreçte böyle değildir bu…

Neyse yoldaş, bilmiyorum anlatabildim mi düşüncelerimi? Bu mevzuda uzun uzun yazmayı da planladığım biri var aslında ve seni daha fazla, sıkmayayım bu mevzuyla değil mi?

Yoldaş, ...'dan mektup aldığınızı yazmışsın. Anlatsana bana neler anlatmış neler yazmış? Ben ona defalarca yazdım. Artık sayısını unuttum. Ve hiçbir cevap alamadım. En son ..... yazdığı mektupta kalbinde ve ciğerlerinde sağlık problemleri olduğunu yazıyordu. Onu çok merak ediyorum. Ondan bir haber almak gerçekten beni müthiş mutlu edecek. Yahu eğer benim mektuplarımı alıyor ve tembellik ediyorsa vallahi ilk gördüğüm yerde döveceğim imansızı. Yarın ona da bir faks yollayacağım. Zaten ona ve .....'ya haftada en az bir kere yazıyorum. Onlardan mektup alsam da almasam da değişmiyor bu. Siz de öyle yapsanız ne iyi olur. Belki sen yazamazsın, bu noktada zorlanmaya başlamışsındır. (Eee günler epeyi ilerledi) Ama birileri yapar umarım. Ayrıca ..... da dahil bu düşünceme.

Hewalim, mektubunda beni kutlamışsın… Takıldım işte peşinize, geliyorum. İçim buruk değil desem yalan söylemiş olurum. Yanınızda olmayı isterdim, peşinizde değil… ama bensiz kimseyi bir yere bırakmam ona göre hewalim. Eğer göğe bir yolculuğa çıkarsak, sekizde sekiz olacak bu… Başka türlü olmaz. Peşinizde olmak, sizlerle yeni yarınlara yol almak büyük bir coşku veriyor bana. Yüreğim hepinizin yanında.

Senin de dediğin gibi, yolumuz açık olsun hewalim, yolumuz açık olsun! Rüzgar esmeye başladı bile. Her şey bizden yana demiştim mektubun başında. Evet ya gerçekten öyle, güzel yarınlara belki de hiç olmadığı kadar yakınız şimdi. Gazetelerden (ve siz TV'den) izliyorsunuzdur, burjuvazinin nasıl panik çığlıkları atmaya başladığını. Her yorum, krizle başlıyor ve bir toplumsal patlama korkusuyla bitiyor. Burjuvalar gazetelerde çarşaf çarşaf ilanlar veriyorlar: "Aman ha programı destekleyelim" diye. Kokuyu bu alçaklar da aldı ve durumu fark ettirmemeye, önüne geçmeye çalışıyorlar. Ama önüne geçilemez bir fırtına mayalanıyordu çoktan. Ve şimdi, bunun öncü rüzgarlarını hissediyoruz. Patlaması an meselesi olan emekçilerin öfkesinin doğru bir çizgiyle birleş-

mesinden korkuyorlar. Çünkü bunun ortamı, nesnel şartları hiç görülmemiş olgunlukta. Ve zindanlarda önüne geçemedikleri, bitiremedikleri, yok saymaya çalıştıkları direnişin bir halk hareketiyle birleşmesinden korkuları… Burjuva yayınların her satırından daha doğrusu her satır arasından bu korkuyu anlamamak olanaksız. Ah ne güzel de söylemiş eskiler ve cuk diye oturacak şimdi… Korkunun ecele faydası yok! Kabusları gerçek olacak… bizimse düşlerimiz.

Hewalim, bu seferlik bu kadar. Sen zorlanmıyorsan, kısa kısa da olsa yazıp soluğunu iletirsen sevinirim. Ama zorlanmamak şartıyla. Bu mektup eline geçtiğinde belki yüzleri bulmuş olursun –belki de zaferi çoktan avucumuza almış oluruz- bu yüzden yorulmanı istemem. Unutma sağlıkçı ortağın olarak ilk başta kendine çok dikkat etmeni istiyorum. Ben sana yazmaya devam edeceğim.

Mutlaka görüşeceğiz hewalim! Hep benimle olun, hep sizinleyim!

22 Mart 2001

Merhaba Aysun yoldaş;

Çok özenle hazırlanmış ve yazılmış kartına çok sevindim. Hücreme bütün güzellikleri taşıyorsunuz. Durumunuzla ilgili verdiğin bilgilere güveniyorum, fakat yoldaş yüreği bu, hep sizden yana atar durur. Bu mektup elinize geçene kadar, büyük yürüyüşünüz bir asırlık yol almış olacak. Bugünden sizi doyasıya kucaklıyorum.

Daha bugünden ortaya çıkan ipuçları, sürecin tamamen bizden yana geliştiğini gösteriyor. Büyük yürüyüşün her günü, büyük hedef yolunda yeni bir mevzinin kazanılması demektir. Hele bundan sonraki etap ipi göğüsleme etabıdır. "Aşk olsun sana çocuk" ipi hepimizden önce göğüsleyeceksiniz. Onun için bütün gücünüzle, dişinizle, tırnağınızla dayanın. İşte 8 Mart, işte 21 Mart, işte göğü fethetmeye çıkan sizler… Güzel günler bir kere daha gelip-çattı, canım yoldaşım.

Nesnel koşullar, genel toplumsal ortam bizden yana çalışıyor. Baksanıza burjuvazi bile bize çalışıyor. 4 Gün Savaşımızı, bizleri duymayan en ücra yerlere kadar kendi elleriyle, TV'leriyle, basınıyla yaydılar. Şimdi de mecburen, büyük yürüyüşümüzün propagandasını yapıyorlar. Emekçi sınıfların gözünde daha bir yükseldik ve daha bir umut olduk. Hem de, son ekonomik kriz nedeniyle, ortalık Ağustos güneşi görmüş bir bozkır kadar kurumuşken, büyük yürüyüşümüz bütün bozkırı tutuşturan bir kıvılcım olabilir. Ne yapalım, bunu bay burjuvazi istedi.

Kesin olan bir şey varsa, o da burjuvazinin, bizim karşımızda, daha güçsüz olduğudur.

Bu durumda, proletaryanın öne çıkan görevi ortaya çıkan ortamdan sonuna kadar yararlanmaktır. Böylesi dönemlerde, burjuva iktidarları deviremeyen bir devrimci sınıf, bunu, başka zaman hiç yapamaz. Bu anlamda, her şey, proletaryanın devrimci bir sınıf olarak davranmasına bağlıdır.

Bu konuda, bizim büyük yürüyüşçülerimize baksınlar; zafer yolu nasıl açılır öğrensinler.

Seni / hepinizi hasretle özlemle doyasıya kucaklarım.

Yoldaşınız .....

24 Mart 2001

Merhaba Aysun yoldaş,

Bu akşam ilk konuğum sen ol. Bak, bir güzel çay demledim. Lipton sallama çay. Sallama çayın sallama muhabbeti olmaz, çay güzel, tadı iyi… Demek ki sohbet de iyi olacak. Şöyle bir yudum çekeyim. Sıcak sıcak. Bardağım yok, süt kutusunun yanını kestim öyle kullanıyorum. Ama sanki, kristal bir bardaktan içiyormuşçasına keyifliyim.

Kartına yapıştırdığın o simitçi çocuk… Ben daha çok .....'a benzettim onu. ..... yoldaş da çocukken simit satar, ayakkabı boyar, hiç eve gitmez, köprü altlarında yatarmış. Çok güzel işler yaptık onunla. Ama pek az birlikte olduk. Cezaevinde tanıdım onu daha çok. Köprü altı hikayesini de orada dinledim.

Simitçi çocuğun bakışları ise, bize, hepimize benziyor. Müthiş bir merak ve ilgiyle bakıyor. Belki de kalabalığı görmüş birkaç simit satarım düşüncesiyle girdi oraya kimbilir ama orada, hayallerini büyüten başka şeylerle karşılaştı. Özlemini duyduğu bir güzelliği keşfetti.

Kocaman hayallerimiz var bizimde. Yepyeni bir dünya, hatta yepyeni bir evren: "Ya yıldızlara taşıyacağız yaşamı, ya da dünyamıza yağacak ölüm."

Biliyor musun yoldaş, ben her zaman hayalci biriyimdir. Çocukluğumda kibrit kutularından araba yarışları yapardım tek başına, saatlerce oynardım. Marangozhane artığı kesilmiş kerestelerden uzay yolu dizileri çevirirdik, zamanı ve dünyayı unuturduk. Sonra, uzun yıllar babamın berber dükkanında çırak olarak çalıştım. Dükkanın önüne oturur, gelen geçen insanlara bakarak, onlara hikayeler uydururdum: "İşte şu adam, mavili. Belli ki bir memur. Akşam izleyeceği maçın heyecanını duyuyor falan filan. Ya da her geçen arabanın plakasından fal okurdum. Saatlerce hiç konuşmadan, hayallerimle konuşarak. Bugünlerde işe yarıyor. Sizlerle konuşuyorum. Hatta şu an seninle konuşuyorum.

Biliyor musun, ablan ve sen, gözleriniz aynı. Onun için üzülüyorum. Böyle şiir gibi yaşanan günlerde, aramızda olmayan ve bugünlerin inanılmaz hazzına, bir daha yaşanmazlığına, ulaşılmazlığına teğet geçen herkese üzülüyorum. Bugünlerden

bize kalanları ifade etmeye kelimeler yetmiyor. Onlara ise, yalnızca korku ve endişe kalıyor.

Günde 5 litre su içiyorsunuz. İkinizin toplamı mı, yoksa kişi başına mı? Neyse ki Edirne'de günde 9-10 litre içenleri duymuştum, o yüzden şaşırmıyorum. İç yoldaş, iç, yarasın. Ömrün uzun olsun. Elbette şişe suyu içiyorsunuz di mi? Yoldaşların sana hiçbir şey yaptırmak istememeleri doğal. Sanıyorlar ki, hiç hareket etmeyince daha iyi olacak. Sen onları dinleme yoldaş. Zihinsel yorgunluktan özellikle kaçın. Uzun süre kitap-gazete-dergi (ahh bizim dergi gelmiş size, duydum. Çatır çatır çatlıyorum burada) okumaya dalma. Azar azar oku. Ama bana soracak olursan, voltanı ihmal etme. Her hafta kendine bir hedef belirle. Günde şu kadar dakika volta atacağım diye. Güneşli günlerde havalandırmaya serin postu. Ama güneş altında çok durma. Hele hele sakın terleme ve yoldaş kahkahaların susmasına izin verme. Ölüm haberleri geldikçe halayın başına geç. Aslında şanslı sayılırsın. Adı geveze diye çıkmış dokuza, inmez sekize bir yoldaşımız var. Konuşmaktan çeneleri ağrısın. Nuran yoldaş var. 70'li yıllarda çıktıkları afişlemeleri, HK'lılarla girilen kavgaları anlatsa günler geçer zaten. Bazı geceler söndürün ışıkları. Karanlıkta sohbet harika olur. Yalnızca sigaranın ateşi altında, elde çaylar. Sanki yıldızsız bir gecede, bir sahil kenarında gibi. Sohbet ederken uykunuz gelsin. Sakın "yeter, uyuyalım artık" demeyin. Bu tür söz ve uyarılar bütün siniri bozar. Geriye kalan son kişi "uyudun mu" sorusuna, "Horr, fışş, zzz" gibi cevaplar alıyorsa, sohbet bitti demektir.

Aman ha Aysun yoldaş, zaferden sonra ben sana hiç görünmeyeyim. Bu azimle kemiklerimi gerçekten kırarsın sen. Oysaki bugüne dek hiçbir kemik kırılması olmadı bende. Hani bugünlerde sinemalarda oynayan bir film var: "Ölümsüz" diye. Ben de o filmdeki adama benziyorum işte. Bak şimdi nazar değecek. Sen bu satırları okurken, üç kere bir tahtaya vur.

İkinci çayı da içtim seninle birlikte. Artık biraz dinlen e mi yoldaşım?

25.03.2001

Merhaba canım yoldaş,

Alnımı yine güneşe verdim… alnımı güneşe verip seni, sizi düşünüyorum, aynı güneş orayı da ısıtıyor mu şimdi ama aynı sevinç, aynı tutku, aynı güzellik, aynı umut… ısıtıyor, korlaştırıyor yüreklerimizi değil mi… hem de bizim güneşimizin görkemi hiçbir yıldızda yok. Öylesine yakıcı öylesine kızılca ki tarifi ne mümkün… Seni, sizi düşünürken aklıma birden kır çiçekleri geldi biliyor musun… En sevdiğim güzellikleri bir arada düşünmek daha bir ısıttı içimi, gözlerimi kapatmış öylece düşünürken kendi kendime gelip kondu bir tebessüm dudaklarıma ve hala da yerli yerinde duruyor… Aslında biliyor musun 21 Mart gecesi çok uzun bir mektup yazdım size, seninle başlamıştım mektuba sonra tüm yoldaşlar teker teker katıldı sohbete. Uzun zamandır yazmadığım kadar uzun oldu mektup ama onu en azından şimdilik göndermeyi düşünmüyorum belki bir gün…

Farkediyorsun değil mi can tiranların korku dağları gün geçtikçe büyüyor, geçen Hikmet Çetinkaya toplumsal gelişmelerin çok kısmi bir yönüne değindiği yazısını "Ben korkuyorum… siz korkmuyor musunuz" diye bitiriyordu… bu ülke garip bir ülke, her şey o kadar yoğun yaşanıyor ki "tarih kısa tarihtir" demek bile yetmiyor bazen… Emperyalist ekonomik ilhak programının toplumsal sonuçları çok kısa süre içinde kendini o kadar yıkıcı bir biçim de ortaya koydu ki artık en sıradan, en kıytırık burjuva kalemşorlar bile devrim tehlikesinden, ayaklanmalardan, geleceksizlikten, "Hitler suikastlarından" bahsetmeye başladı. Düşünüyorum da yıllardır ısrarla anlatmaya çalıştığımız ama bazı aklı-evvellere bir türlü kabul ettiremediğimiz ne kadar şey varsa şimdi farklı tarzlarda da olsa, farklı söylem ve biçimlerde de olsa çok daha geniş bir kesim tarafından söyleniyor dahası bu iş o kadar oldu ki burjuva yazar-çizer takımı da kendi sınıfsal konumuna uygun olarak bu gelişmeleri yazmak zorunda kalıyor… Toplumsal yıkım bu denli büyük ve sarsıcı olunca –ki bunun Türk tekelci kapitalizminin yapısal bunalımıyla doğrudan ilintisi vargelişmelerde çok daha hızlı oluyor. İşte emperyalist ekonomik ilhak politikaları çok kısa bir süre içinde işçi ve emekçilerin yıllardır sağlamakta zorlandıkları mücadele birliğini sağlama

noktasında nasıl bir işlev gördü… toplumun tüm kesimleri –bu arada küçük ve orta burjuvazi de hareketi hedefinden saptırmak için IMF ve DB karşılarına aldılar… emperyalizm hakkında çok geniş bir bilgiye, birikime hatta en ufak bir fikre sahip olmayan milyonlarca insan emperyalizmin düşmanı kesildi… Yaşamın ve daha çok sosyal-toplumsal yıkımın öğreticiliği… bu süreç bu anlamıyla çok şeylere gebe her şeyden önce eski tarzda bir şey elde edemediklerini bugüne kadar deneme-yanılma yöntemiyle öğrenen işçi ve emekçileri bekleyen şey bugüne kadar asıl söylemeleri gereken şeyi, gözlerini asıl dikmeleri gereken iktidar olgusunu gerçek temelde ele alıp almayacakları sorunu… ulusallık modası şimdilerde bilinçli olarak özendiriliyor, propaganda ediliyor ama aslolan hayattır… aç adam ne yapsın ulusal programı… diğer taraftan bu süreç sendika ağalarının da ipliğini pazara çıkaracak, emek platformu çaresiz kalarak "eylem" kararı aldı ama işçi ve emekçilerin basına yansıyan tepkilerinden bu "aykırı" programından tatmin olmak bir yana onları aşacak ve çok daha ileriye gidecek bir noktada durdukları da açık. Bu nedenle sendika ağalarının işi geçmişte olduğundan çok daha zor… Mart ayı içinde sokağın barometresi gelişmeler açısından umutlu bir düzeyde seyretti… Bunlar daha başlangıç niteliğinde bile değil, belki Aydın'da yaşananlar bir ön prova olarak daha farklı duruyor ama gelişmeler çok daha köklü ve sarsıcı olarak, bu müc……. Diyarbakır Newroz korkunç bir kalabalıkla geçti ama özü yoktu, diğer Adana, Mersin ve İstanbul ise daha umut verici… bir de bütün bunların bir gün içinde bulunduğumuz direnişle bütünleşme potansiyelini düşündüğümüzde ortaya çok renkli bir tablo çıkıyor… ölümler başladı Cengiz Soydaş suskunluk fesadını yüksek güvenlikli duvarları ve sessizlik fesadını örümcek nutukları için büyük bir darbe oldu… arkası da gelecek, hiçbir güç bizi burada tutmaya yetmeyecek, ölümden öte köy yok bunu öyle ya da böyle onlarda anlayacak bütün bunları düşündüğümde ne denli köklü bir tarihin ve rehberin sahibi olduğumuzu, toplumsal gelişmelerin yalnız ve yalnızca bizi doğruladığını görmek korkunç güzel… böylesi koşullarda bundan daha güzel şey olamaz… F tiplerinde bu kadar umutlu olmak her babayiğidin harcı değil can, biliyor da o yönden güçlüyüz… o yüzden kazanacağımıza dair en ufak kuşkumuz yok…

Aysuncan, sohbete sabah başlamıştık ama akşam oldu… tam yeniden başlıyorduk ki pencereden çağırdılar bizim .....'ın uzaktan da olsa sesi geliyor arada arkadaşlarla konuşabiliyoruz… burada da tahmin edersin ki akşam programlarımız oluyor yine şarkılar, şiirler, türküler, marşlar vardı bu akşam ..... da bana bir şiir okudu, uzaktan olduğu için pek anlaşılmasa da güzeldi… ben de Senemi söyledim.. eskisi gibi olmuyor elbet ki artık ses yeterince çıkmıyor… yoldaşlar da "bağırma yüksek sesle türkü söyleme", "bir gün ciğerlerini parçalayacaksın" yollu uyarılarda bulunuyorlar ya bu koşullarda bir yoldaşın sesinin bir yoldaşa ulaşmasının güzelliği her şeyin önüne geçiyor… yani can, yani gülüm anlayacağın sohbetimize biraz da bu yüzden geç başladık… Newroz akşamı program vardı ayrıca ilk ölüm haberi gelmişti. O akşam senden de faks aldım… hepsi iç içe geçti yani… faksta yazdığın şiir okunmuyordu uygun bir zamanda yeniden yazarsan sevinirim. Faksta bahsettiğin APS ise elime hala geçmedi. Doğru düzgün mektup geldiği yok zaten, bir APS bile en aşağı on günde geliyor ve şimdiye kadar aldığım mektupların yüzde doksanı APS, normal posta çalışmıyor, tam anlamıyla keyfiyet… ama her şey bir yere kadar… ekonomisi batmış devlet gözünü bize dikti elektrikten postaya, ilaca kadar her şey paralı ya… ama nereye kadar… her şeyin böyle süreceğine aklı yerinde olan hangi insan inanır, her şey bu kadar kolay mı… bugün Cumhuriyette bir haber vardı, "iyileştirmeleri" öne çıkaran bir haber… öfke duymadan edemiyor insan. Onca bedelden sonra, bugün gelinen noktadan sonra "iyileştirmelerden" bahsetmek için bilincinden çok şeyi yitirmiş olması gerekir insanın ama biliyorsun her şey bizim istediğimiz gibi de olmuyor. Neyse gazetelerde sürekli müdahale haberleri, bizden hastaneye kaldırılan var mı bilmiyorum ama sizin için endişeleniyoruz… Can yoldaş, faksta kaygılarını, kaygılarınızı görmemek mümkün değil… Buraya gelene kadar sıcak suyu yalnızca günde iki kere alabiliyorum. Uzun süre ısıtıcı almak istedim ama olmadı… bir sürü teferruat, hazır su da alamıyordum. O yüzden günde 1,5 litre, uzun süre bu kadar falan aldım. Hücredeki son günlerde bunu arttırmaya çalışıyordum… buraya geldikten sonra ise sıcak su ve hazır su hep vardı. O yüzden arttırdım, şimdi günde ne kadar bilmiyorum ama yeterince alıyorum, bu açıdan en azından sorun yok ama zaten yüzlü günlere geldik bundan son-

ra su, şeker alımı doğal olarak zorlaşıyor, bir yoldaşın dediği gibi şeker de artık eski tadında değil… ama daha çok ben, biz sizin için kaygılanıyoruz. Sibel yoldaşın durumu nasıl, durumunun kötüleştiğini öğrenmiştik ama ondan sonra haber çıkmadı. Yine Kartal'da 31 kişinin hastaneye kaldırıldığını vb… bütün bunların yanıtını alamamak biliyorsun ki çok kötü... bugün 94. gün bitti… belki daha da uzayacak ki basına yansıyanlara baktığınızda daha da uzayacağı muhakkak… Günümüz hep bunlarla geçiyor, yeni bir haber, bir soluk, bir gelişme… gazeteleri okuyoruz, artık Evrensel de almaya başladılar, şimdi bir hafta kapatıldığı için alamıyoruz onun dışında Radikal, Yeni Şafak, Sabah, Milliyet ve Cumhuriyet'i okuyoruz, kültür-sanat düşün dergileri var yine bilim-teknik vb. şiir kitabı geçti elime bir tane Refik Durbaş'ın… yani bol bol okuyorum… bazen gözlerim ağrıyıncaya kadar… düzenli olmasa da hava güzel olunca voltaya çıkıyorum güneş çıkmışsa masayı dışarı atıp saka cıvıltıları altında oturuyoruz… kıyıda köşede karaladığım bir şeyler oluyor hep ama düzenli değil… Sen geçen mektubunda şiir yazmadığını söylemişsin, beni de bunu teyit etme pozisyonunda bırakıyorsun can, bundan 6-8-10 yıl önce yazılmışlar bu konuda kıstas olamaz, ben de inanıyorum ki biz gerçek şairleri, yazarları bu süreçte çıkaracağız o yüzden kalemini ufkunu ve yüreğini sınırlama… yaz nasıl istiyorsan hem de gönlünce yüreğince can… Şu bizim yazamama hikayesine bu aralar teorik dayanak arar olduk geçen bir yoldaş yazmıştı "artık yalnızca yaşamak istiyorum, yaşanan güzelliğin tadını çıkarmak istiyorum" diye bana da bayağı sağlam bir dayanak gibi geldi ben de bu edebiyata başlasam mı ne yapsam… -neyse-

Bu akşam öylesine güzel, ılık bir rüzgar var ki, tam da uzun yürüyüşe çıkılacak bir hava… düşünsene ellerimizde simitler sahilde, ya da her hangi uzun bir yolda böyle dolaştığımızı… özledim be gülüm, içinde yoldaş olan ne varsa hepsini dehşetli özledim, bir gün olur da çıkarsak buralardan bugüne kadar yapmadığım, yapamadığım bir şeyi yapacağım, ben hiç, normalde İstanbul dışına çıkamadım, çıktımsa da bu bir günlük gidiş-gelişler oldu ama işe bak ki 2 kere zindandayken sürgün yedim ilki Eskişehir ikincisi bu, bu talihi kırmak lazım o yüzden buraları da görmek istiyorum, dolaşmak… bakarsın belli mi olur bir gün bunları da yaparız…

Can, o güzel sesinden, şarkı dinlemeyi özledim… ve seni çok özledim… gerçekten şans bizimkisi biliyor musun, o dört gün içinde hepinize son bir kez sarılmak istesem de bunu yapamadım, bir seninle kucaklaştık bir de yarım bir kucaklaşma .....'la… ....., Muratımızın ölümünü anlatmıştı bir mektubunda. 1,5 saat havalandırmada yaralı kalmış, hep kan akmış yarasından, kanı durduramamışlar… Son kez tek tek tüm yoldaşların adını saymış hepsine, herkese selam söylemiş ve .....'in kollarında vermiş son nefesini… Son kez kucaklamış bizi… ah o İstanbul rüzgarı, yoldaşın, Murat yoldaşın saçlarını dağıtan İstanbul rüzgarı bizim de yüzümüze vursa da son kez soluğunun sıcaklığına dokunabilseydik olmaz mıydı… Şimdi baharı yaşıyor Muratımız çiçekler içinde bir baharın kollarında derin bir uykuda… ama soluğuyla, direnciyle, neşesiyle, sesiyle hep yanımızda değil mi can, hep içimizde… büyük yürüyüşümüzde en önde o biz de onun sıra neferleriyiz şimdi ve düşersek eğer onun çiçeklendirdiği bu bahar toprağına düşeceğiz… Mart geldi geçiyor daha önce Mart kızıllığını göremem diye düşünüyordum, şimdi öyle değil zaferimiz zorla olacak, ama yaşanan bunca şeyden sonra zaferi görmek, o gün halaya durmak şart oldu artık… zaferimizin ardından yaşanabilecek değişiklikleri düşünüyorum… bu nesnellik içinde artık daha köklü şeylerin değişmesi gerekiyor bu süreçte bizi böylesi bir doğrultuya soktu… bunların neler olabileceğini tahmin etmek güç ama politik özgürlük istemi ve yığınların yaşamındaki köklü değişim istemleri hiç olmadığı kadar birbiriyle iç içe geçmiş durumda… şimdi dışarı da olmak vardı ya… neyse… Sonuçta bugün biz tarihsel bir sorumluluğu yerine getiriyoruz, öylesine değil gerçekten, kelimenin tam manasıyla tarihsel. O yüzden bu süreci 96 ile karşılaştırmak bile bir gaf olur… Can, yeniden görüşeceğimize kucaklaşacağımıza olan inancım sonsuz… şimdi yine hedef büyütüyoruz 120… hem buradaki ortaklarımıza ..... ve .....'a sözüm var zaferde dimdik ayakta olacağız… Siz de katılın bize o gün hep birlikte bir kez daha haykıralım "Zafere Kadar Daima" diye… aramızdaki mesafelerin çokluğu biliyorsun önemsiz bu bahiste, seni ve yoldaşları sımsıkı kucaklıyorum, olanca gücümle hem de kendinize iyi bakın, kendine iyi bak, birbirinize iyi bakın, seni, sizi çok ama çok seviyorum… hasretle, umutla, zaferle… Sevgilerimle…

28 Mart 2001

"Beşikler vermişim Nuh'a
Salıncaklar, hamaklar
Havva anan
Daha dünkü çocuk sayılır
Anadolu'yum ben
Tanıyor musun?
..."

Merhaba Aysun yoldaş,

Bu şiirin devamını da yazmak isterdim sana; ama ne yazık ki hepsini bilmiyorum. Aklımda kalanlar da hep bölük pörçük. Ah şimdi yanımda "Hasretinden Prangalar Eskittim" kaseti olacaktı, bir o yüzünü, bir bu yüzünü çevirip çevirip dinleyecektim. Çok severim Ahmet Arif'in şiir okuyuşunu. Tüm bildiğim şairler içinde onun okuyuşunun ayrı bir yeri vardır bende. Lise sondayken Hürriyet Sanat Gösteri'nin şairlerden derlediği şiir kasetleri çıkmıştı piyasaya. Birçok şair kendi sesinden şiirlerini okuyordu ama Ataol Behramoğlu dahil bir çoğunun okuyuşu hoşuma gitmemişti. Birisi hariç, o da Hasan Hüseyin'di. Kimbilir belki onun akrabam olmasının etkisi vardır bu işte; ama o ve Ahmet Arif, bana göre en iyi şiir okuyan şairler. Tabii kendi şiirlerini. Nazım'ın şiir okuyuşu ise hayal kırıklığıdır bende. Daha bu bilinen yasal kasetleri ortaya çıkmamıştı. Aziz Nesin'in Sovyetler Birliği'nden getirdiği kasetler gizlice girmişti piyasaya. Ankara'da bu işi yapan bir kitapevinin olduğunu öğrenince çocuklar gibi sevinmiştim. O zaman daha tıfıl bir "Hazırlık" öğrencisiydim; yurtta kalıyordum. Hemen gidip sipariş vermiştim. Dedikleri günde de gidip kaseti almıştım. Elimde sanki dünyanın en değerli hazinesini tutuyordum. Birazdan bu kaseti teybe koyacaktım ve bu şeritler dönmeye başlayınca bana o güzel, o harikulade şiirler yazan insanın sesini ulaştıracaktı. Üstelik o evrenin sonsuzluğuna karışalı tamı tamına 25 sene olmuştu. İlk defa Nazım'ın sesini duyacaktım işte yoldaş, anlasana! Yurda kendimi zor atmıştım, yüreğim duracak gibiydi. Kaseti koydum teybe, bastım tuşa, bekliyorum, hayatımın en heyecanlı anlarından biri ve, ve, "hayır" dedim kendi kendime "bu Nazım'ın sesi olamaz" Ama ne yapabilirdim ki, bu Nazım'ın sesiydi ve neden

memleketini terk etmek zorunda kaldığını anlatıyordu. İyice dinledim. Yeniden yeniden dinledim. Ruhi Su'yu da ilk dinlediğimde beğenmemiştim ama dinledikçe fikrimi değiştirmiştim. Belki Nazım'da da öyle olacaktı, ama olmadı. Bir tek "Kerem Gibi"yi okuyuşu biraz güzeldi ama diğerleri iyi değildi; ama yine de Nazım'ın sesiydi! Birçokları Genco Erkal'ın şiir okuyuşunu özellikle de Nazım şiirlerini okuyuşunu beğeniyorlar ama benim hoşuma gitmiyor. Yine Müşfik Kenter'in okuyuşu da çok güzel değil bana göre. Vurguları iyi olabilir, ama miskin okuyor şiirleri. Diyeceksin ki "Orhan Veli'nin şiirlerinde vardır zaten miskinlik" Haklısın ama onun bazı canlı şiirlerini de miskin miskin okuyor bu adam yahu.

Sevgili yoldaş, biliyor musun ben seni ufak tefek, küçücük, mini minnacık, yüzü çilli (ablanda vardı) bir kız sanıyordum. İlk Çanakkale'ye resimleriniz gelince şaşırmıştım: "Yok yav" demiştim, "şimdi Aysun bu öyle mi?" Ama bana kızma yoldaşım. Nereden bilebilirdim ki devrimci mücadelenin insanı böyle birden bire büyüteceğini, ben hep seni "....."ın küçüğü olarak biliyorum. (Ablan, benim sevdiğim, değer verdiğim insanlardan biriydi yoldaş. Bursa'dayken onunla yazışıyorduk. Sonra yazamadım. Öyle sanıyorum ki, yaşadığı sorunlarından çoğu kolektifle değil kendisiyle ilgiliydi. Ben daha dışarıdayken onunla bunları konuşuyorduk; ama çözüm bulacak zamanımız da olmadı. Birlikte yakalandığımızda yine benzeri bir konu üzerinde konuşuyorduk. Yabancılaşma hissettiğini söylüyordu ki, bu doğruydu; ama devrimin büyük sorunlarını çözmemiz gerekiyordu o an ve gerçekten zamanımız çok dardı. Onu rahatlatabilecek şeyler söylemiştim ve bundan mutluluk duymuştu. Ne yazık ki, o görüşmemizde yakalandık, ondan sonra da ona ulaşmam çok zor oldu zaten. Morali bozulmuştu. Her şeyin "mükemmel" gitmediğini görmek onu sarsmıştı. Bulabildiğim her fırsatta ona güç verecek şeyler söyledim, haber gönderdim; ama olmadı. İçinde yaşadığı fırtınalar onu savurdu. En son Çanakkale'den Gebze'ye yazmıştım ama almadı sanırım. Ondan sonra da eminim ki senin benden daha iyi bildiğin süreç yaşandı. Ve onu da daha önce başkalarında olduğu gibi "ardımda boş sokaklar gibi bırakarak" yürümeye devam ettim. Bu zordu ama gerekiyordu. Ona bir şiir yazmıştım. O şiirde "işçi eller"den bahsediyordum. "Kopunca Filmin şeritleri/ birleştirecek

işçi elleri"nden. Kolektif dehamızdan bahsediyordum ona ama olmadı yoldaş, olmadı. Benim değerlendirmeme göre onda hep var olan mükemmeliyetçilik ağır bastı. Ve emeğine sahip çıkmadı. Her neyse belki senin için sıkıntılı olabilecek bu konuya daha fazla girmek istemiyorum; ama biliyorum ki, bu konuda aldığımız tavırda seninle çok benzeşiyoruz. Okula geldiğin o gün görseydim seni belki böyle düşünmeyecektim.

Sevgili yoldaş sağlığın nasıl? Biliyorum, büyük bir gururla, önde yürüyor olmanın sevincini yaşıyorsun. Biliyorum, bu "sosyalist yarış"ta en ileri gidebilmek için kanat açmış kartallar gibi gökyüzünü dolduruyorsun koynuna. Biliyorum güneşi zaptetmek için merdivenlerinin çengelini güneşe astın, ama ben senin, sizin sağlığınızı da merak ediyorum. Fotoğraf 60. günü gösteriyor. Oysa şimdi 95. gündesiniz. Şeker, su alımında sorun var mı? Bol bol su içiyorsunuz değil mi? Aman yoldaş, bunu ihmal etmeyin n'olur. İçeriniz olmasa bile mutlaka su için. Bakın şanslısınız; 96'da benim başucumda sohbet edebileceğim bir tane yoldaşım yoktu. Bunun eksikliğini çok duydum ben. Baki yoldaş o günlerde yazdığı bir mektupta, "şimdi yanında olmak isterdim. Sessizce sohbet etmek" demişti de yüreğimin kabını doldurup taşırtmıştı. Orada altı tane birbirinden güzel insansınız. Bir ucundan başlasanız söyleşiye, dalar gidersiniz. Hepinizin hepimize katabileceği ne çok şey var yoldaş. Çoğu zaman "bunun aynısını yoldaşlar da düşünmüşlerdir; bunu onlar da biliyorlardır" diyerek yoldaşlarla paylaşmak istediğimiz bir şeyi bir kenara koyabiliyoruz. Oysa bu bir gazete haberinin yorumu bile olsa, diyalektik kafaların başka yönler bulması başka yorumlar yapması mümkün. Meraka ve öğrenmeye açık olduğumuz sürece yoldaşlarımızdan alabileceğimiz ne çok şey var.

..... yoldaş bana bir mektubunda "gökyüzündeki en parlak yıldızlardan biri" olduğuma dair bir övgüde bulunmuştu. Yıldızlara baktım, baktım, onlar hep sizi gösteriyordu yoldaş. Sizin gibi yoldaşlara sahip olmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum yoldaş.

Hepinizi çok seviyor ve hasretle kucaklıyorum.

Biz Kazanacağız!

28.03.2001

Merhaba Can yoldaşlar;

Kararlı adımlarla, coşkulu, inanç ve sabırla sürdürdüğümüz, muazzam yürüyüş, tüm ihtişamıyla devam ediyor. ..... …… (karalanmış) Ama her birimiz dillere destan bir senfoninin notalarını tüm uyumuyla bir araya getiriyor, güzelim bir melodi tutturmuş hep bir ağızdan söylüyoruz.

Bir yandan muazzam bir tarih yazılıyor..... …… ……..(karalanmış). Bugün buradan 6 Ö.O'cusu götürüldü. Ö.G (.....), Atılım (.....), 4 (Vatansılardan, isimlerini bilmiyorum). Şu an D Blok'da .....'lerin de olduğu Blok Atılım'dan "....." ve C Blok (yani burası) D. Demokrasi (.....) ve ben olmak üzere 3 Ö.O'cusu kaldı. Bizler hemen hemen aynı günlerdeyiz. Ben şu an 46. gündeyim. Yaklaşık 1 ay önce de I. E-kip'ten 2 Ö.O'cusunu götürmüşlerdi. Aynı gün Kartal'dan da 10 bayanı Bayrampaşa Hastanesine götürmüşlerdi. Ve şu anda da yine Kartal'la aynı gün yaptılarsa… sizin de götürülmüş olma ihtimaliniz var. Gerçi bugün faksınızı aldım. Ama 26.03.01 tarihinde gönderilmiş. 2 günde her şey olabilir. Faks elinize ulaştığında merakımı gidermek için, hemen buraya doğru bir posta güvercini havalandırıverirsiniz biliyorum. (hem de acele tarafından)… Neyse, can yoldaşlar; ben gayet iyiyim. Bunu söyleyerek büyük bir densizlik yapacağım biliyorum ama beni merak etmenize gerek yok. Kendime dikkat diyorum. Sağlığım oldukça iyi. Ee, genciz… 19'luk aslan gibi bir kalbimiz var. Ve sağlıklı, genç bir beden. Bir de benimle her an birlikte olan yoldaşlarım ve kolektiften aldığımız güç, moral değerler de eklenince… öyle kolay kolay hiçbir güç sırtımızı yere getiremez. Size geçen Cuma günü APS göndermiştim. Mektup ve kartlarınızı da aldım.

Ve sizleri öyle çok özledim ki!.. (Böyle ifadeler yüreğimizdekileri ne kadar ifade ediyor orası da tartışılır ya. Neyse…) Ve sizleri çok ama çok ama çoooook seviyorum.

Ve zafere olan inancımla, umutla, özlemle, sevgiyle sımsıkı ama sımsıkı kucaklıyorum. Son olarak; bizim zaferden sonraya sözümüz var unutmayın. O güne kadar dimdik ayakta kalacağız. Ve o muhteşem anı yine aynı coşku-heyecanla birlikte karşılayacağız. (Yarı yolda bırakmak yok!..) Sevgiyle Kalın…

63. gün

Merhaba Canım yoldaşlar;

Geçtiğimiz hafta Cuma günü (06.04.2001) mektubunuzu, kartlarını aldım. Bu arada çok alakasız olacak ama şu resimleri yaparken kullandığınız boyanın guaş mı sulu boya mı, yağlı boya mı yoksa ne olduğunu ve nasıl temin ettiğinizi yazarsanız sevinirim. Benimle birlikte merak eden çok kişi varda. Neyse. Böyle bir giriş olmadı pek ama neyse, gecenin bu vaktinde de nereden aklıma geldiyse işte.

Bugün avukatlardan Sibel canımızın. B. Paşa'dan tekrar Kartal Devlet Hastanesine getirildiğini ve sağlık durumunun ciddi olduğunu öğrendim. Ne kadar net bir bilgi bilmiyorum. Bu konuda bilgilendirirseniz eğer çok sevinirim. Geçen hafta (Perşembe günü) mahkemem vardı. Gittim, bizimkileri gördüm. Hepsi öyle güzeldi ki! …….o kısacık an yetmedi ama her şeye rağmen çok güzeldi. ..... ve bizim davadan .....'in halası .....'de gelmişti. Ersan bomba gibiydi. Aslanım ya zaten başka türlü olmasını da beklemiyordum. Aylardan sonra yoldaşları dışarıyı görmek büyük bir keyifti doğrusu… Neyse canyoldaşlar, gördüğünüz gibi sağlığım oldukça iyi şeker tuz su alımına, kendimi yormama vs. gibi konularda dikkatli olduğuma emin olabilirsiniz. Artık sonlara doğru geldik yoldaşlar, 9 tane canı yitirdik, ölümsüzlüğe uğurladık. .....'ın deyimiyle "sonsuzluğa kanat çırpan Kartalların" acısı öfkemizi ve kararlılığımızı, kinimizi bileyecek, artıracak… Ve zafere daha da yakınlaştıracak bizleri… Bugün sadece cezaevleri cephesinde değil, ...
…… ……..... (karalanmış).

Son olarak; sizleri çok merak ediyorum. Özellikle Ö.O'çularını çünkü şu yavaş çalışan posta güvercinlerinden kaynaklı haber alma olanağım oldukça zayıfladı. En azından sizler size ulaşan haberlerle birlikte, lütfen Sibel'i, kendi sağlık durumlarınızı da (Aysun) yazıp acele tarafından ulaştırırsanız çok sevinirim. Sizleri çok seviyorum ve özledim. Zafere kadar ayakta kalacak şekilde ayarla kendini yoldaş, ve hepiniz…O büyük kucaklaşma anına hazırlanın!.. Sizleri zafere ve kolektife olan inancım ve bağlılığımla sımsıkı ama sımsıkı kucaklıyorum. ZAFERE KADAR DAİMA!

30.03.2001

Merhaba Aysun,

Usul usul yağan yağmurun ıslattığı toprağın kokusunu göndermişsin. O anı düşünüyor ve güzelliği hissediyorum, bizim buraya güneş çok iyi vuruyor. Sabah hücremize ve ilerleyen saatlerde havalandırmanın duvarına yani güneşlenebilecek kadar aşağı vuruyor, bazen sandalyeleri çıkartıyor güneşte oturuyoruz. Şu günlerde hava soğudu biz de içerde kaloriferin yanında oturmayı tercih ediyoruz. Hava ne kadar soğuk olsa da dışarıda volta atıyoruz. Bir seferinde .....'le birlikte yağmurda dolaşıyorduk. .....'te kapıyı kapattı biz de voltamızı hiç kesmeden türküler söyleyerek kapılar kapanana kadar yağmurun tadını çıkardık. 5 Nisan'da bir aksilik olmazsa ben de aylar sonra İstanbul'u görebileceğim.

Mektubunuzu aldım senin, ...'in ve Sibel'in kartını 14 Mart'ta yazmışsınız. 20'sinde postaneye gelmiş 27'sinde benim elime ulaştı. Sağolun. Ben de 21 Mart sabahı sizlere APS ile yine kısa bir şeyler göndermiştim. Mektupları burada sabah sayımda veriyoruz. 21 Mart sabahı verdim. Newroz'du ve öğlenleyin saat iki üç arası Cengiz Soydaş'ın haberi geldi. İnsanların vücudu hastaneye yetiştirilemeyecek kadar zayıfladı ve bu yüzden birçok ölüm oruççusu hastanelerde bekletiliyor. Neyse bunları basından ve bizzat yaşayarak biliyorsun zaten. Burdan bahsetmeye devam edeyim.

Kitap şu an yok, dergiler de şu ana kadar elimize geçen yok. Günlük gazeteyi takip ediyoruz. Televizyonumuz yok bildiğiniz gibi bu arada yan taraftaki resim nasıl? Gazetede gördüm ve kestim. Deniz, gökyüzü ve özgürce gezinen bir deniz kaplumbağası. Ziyaretime annem geliyor, her hafta gelmeye çalışıyor, annem yolları pek çıkaramaz, ev kadını olduğu için hiç gezmemiş benim sayemde Türkiye'yi geziyor. Eskişehir, Ümraniye, Manisa, Erzurum ve şimdi de Kandıra. Bakalım bir sonraki adres neresi olacak. Babam ben aranırken bir kaza geçirmişti, bundan kaynaklanan rahatsızlığı var yürütmekte zorluk çekiyor merdivenleri çıkamıyormuş. Bayramda ziyaretime geldi zorluk çekiyor. babamın gelmesine gerek yok, dedim. Babam ordan "nasıl gelmem bugün bayram" dedi. Şimdi annem yolları öğrenmiş yalnız geliyor, arkadaşlar da mahkemeye gelmeye çalışacaklardı belki görme imkanım olacak.

.....'in .....'ın selamları var .....'ı buradan götürdükleri için ona ulaşamadım fakat selamınızı ileteceğim A-6-17 de kalıyor diye duymuştum. ..... sağlığım aynı diyor. Ö. Orucunun ilerlemesinden kaynaklanan halsizlik, baş dönmesi ve gözlerinin kararması varmış, sizin de ilerledi. Umarım sağlığınız iyidir. .....'a, ...'e, ...'e, Sibel'e ve .....'e selamlarımı söylersin. .....'in ve .....'in selamları var. Kendinize çok iyi bakın görüşmek üzere. Hoşçakalın.

Sevgilerle

31.03.2001

Merhaba güneş demeti,

Vallahi Aysun, sana böyle diyen ben değil Sibel. Demiş ki bana mektubunda, "… gözlerini ışıtacak ilk güneş demetini … yolluyorum" sana. Sancılı bir 10-15 günlük bekleyişin ardından, bir gece vakti güneş doğuverdi hücremde… baktım içinde sen de varsın… Sibel'in yazdığını da okuyunca, tamam bu o dedim…

Evet, bu sefer güneşe takıntı yaptım. Şimdilik fena gitmiyorum, bakalım son mektuba kadar sürdürebilecek miyim… Bu arada hınzır hınzır güldüğünün farkındayım… İpin ucunu kaçırmak üzere olduğumun farkındayım ama bakalım ne olacak… 96 sonrasında böyle olmuştu. O zaman bir de Ümraniye'ye sevk meselesi çıkmıştı. Ben de ipleri epeyce gevşetmiştim… bir yoldaş takıldığında Murat hemen tespiti yapmıştı: "Nasıl olsa Ümraniye'ye gidecem diye ipleri koyuverdi şimdi de toplayamıyor…" Keratanın gözünden bir şey kaçmazdı… Sanırım yeniden bir araya gelince epeyce terör estirmem gerekecek…

Bebekleri kim sevmez ki? Hem tombul olmayan bebek de yok sanırım… İnsanların büyüdüğünde sıska vs. olmasına aldanma, tüm bebekler tombuldur. Parantez açıp, olağanüstü koşullarda yaşayan Afrika halkını ayrı tutmak gerekiyor, demem lazım.

"Kendinden biraz bahsedersen seviniriz" demişsin. Ne yazayım… Zaten bol yazmıyor muyum… ..... hewale de dediğim ve sizin de bildiğiniz gibi üç kişilikte iki kişi olarak kalıyorum. Yanımdaki arkadaş P/C davasından yargılanıyor. Bunları yazıyorum yazmasına da, mektup elinize geçtiğinde durum böyle mi olur… bilinmez. Gözlük geldi. Artık gökyüzündeki yıldızları görebiliyorum. Ve bu sayede yanımdaki arkadaşla, gökyüzü yıldızlı mı değil mi diye boş yere tartışmaktan kurtuldum.

Aziz Nesin'in bir kitabını getirdiler (aile), "havadan sudan". Onu okuyorum. Burada en çok ihtiyaç duyulan şeyi, bol bol kahkaha atmayı sağlıyor. Gerçi bu benim için biraz zararlı. Çünkü bende gülme kriz biçiminde olur. Ayrıca Marks'ın Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı'yı okuyorum. Eski baskı olduğu için Arapça-farsça kavramlar işi zorlaştırıyor. Ama daha önceden birkaç defa okumuş olmanın avantajını kullanıyorum.

Sermayenin yığınları sokağa döküşünü dikkatle izlemeye ve anlamaya çalışıyorum. Isparta, Elazığ, Tokat, Antep, Mahmutpaşa esnafı ve çiftçiler kitlesel gösteriler yaptı. Bunun merkezi bir organizasyon olduğuna kuşku yok. Ticaret ve sanayi odaları kendi istedikleri ekonomi politikaların uygulanması için ağırlıklarını koyuyorlar. 80'den öncesini bilmiyorum ama aklımın yettiğinden bu yana ilk defa böylesi bir durumla, üstelik bu denli yaygın bir şekilde karşılaşıyorum. Burjuvalarımız işlerini yukarıdan halletme geleneğine sahiptir bizde. Ne de olsa sosyalizm gelecekse onu da biz getiririz diyen bir burjuva yapımız var. Türkiye'de kapitalizmin gelişiminin de Prusya tipi olduğunu biliyoruz… O yüzden yaşananlar çok tarihsel. 17 Ağustos depreminden sonra sıkça söylenen bir şey vardı: Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Taşlar yerinden oynadı, yeni bir yapılanma şart. TÜSİAD "yeni" ekonomi politikalarda ısrarlı ve bunu güvenceye alacak hukuksal düzenleme istiyor. Tüm toplumun bu tip bir özgürlük istemi olduğunu bildiği için de; istediği hukuksal düzenlemeleri sivil anayasa diye formülleştiriyor. Bu şekilde esmekte olan fırtınayı kendi yelkeninde toplayarak hedefine ulaşmak istiyor. Ticaret odaları ve küçük çaplı (ve kimi büyüklerde) sanayicilerde kendi istedikleri ekonomi politikaların uygulanmasını ve bunun için gerekli olan hukuki yasayı istiyorlar. Ve onlar da, Ulusalcılık söylemi, demokrasi istemi ve bunlara uygun bir anayasa istemi ile genel hoşnutsuzluğu kendi potalarında toplamak, kendi gemilerini yürütmek istiyorlar.

Peki, bu genel hoşnutsuzluk durumunda olan kimler? İşçiler, emekçiler, tarım proletaryası ve yoksul köylüler ve küçük burjuvalar. Çeşitli azınlık sermaye grupları; bu devasa kitlenin yarattığı fırtınayı arkalarına alıp amaca ulaşmak istiyorlar. Ama işin garip yanı; bu devasa kitleden faydalanmak isteyenler de kitlenin çıkarları taban tabana zıt, uzlaşmaz… Yani bu safdiller yığını, bir kez

daha aptallık yapıp burjuva akımlardan herhangi birinin balonunu şişirse, kendi yıkımını daha da derinleştirecek… Hoşnutsuzluk yaygınlaşacak ve derinleşecek… Kendi eliyle kendi ipini çekmiş olacak… Bu şiş göbekler için de böyle… Arkalarına bu fırtınayı alıp yelkenlerini alabildiğine doldurdukça kendilerini sona daha da yakınlaştıracaktır. Çünkü fırtınayı şiddetlendirmekten ve en sonunda yelkenleri, direklerin param parça olmasından başka bir iş yapmış olmayacaklar. Üstelik milyonları sokağa alıştırmış olacaklar…

Evet, gerçekten de bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu sürecin tek yürütücüsü proletarya olabilir. O, hem en kitlesel, hem en örgütlü, hem de en tutarlı politik güçtür. Sadece o, uygulayacağı ekonomi politikalar ve buna uygun düşen hukuksal-toplumsal yapılanmayla bu büyük gücü bir yıkım gücü olmaktan çıkarıp yapıcı güç haline çevirebilir. Genel hoşnutsuzluğu kaldırarak toplumu rahatlatabilir. Tabii bu arada, bir avuç burjuvanın ve emperyalizmin yıkımıdır bu.

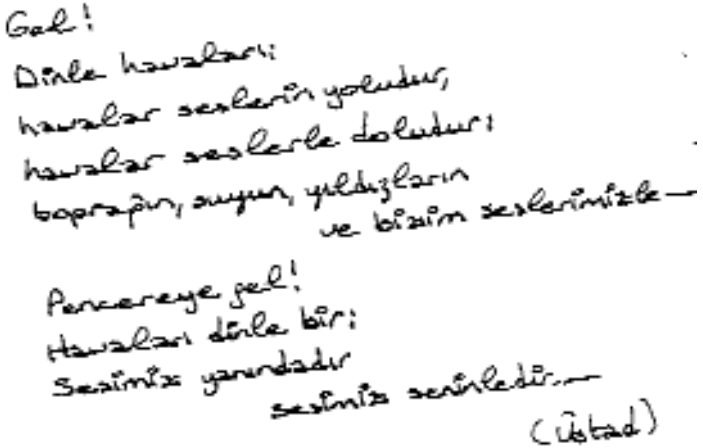
Bu olana kadar her biri bir öncekinden daha büyük ve derin krizlerle karşılaşıp duracağız. Biri bitmeden, daha büyüğü gelip dayanacak. Hani bayrak yarışları olur ya işte öyle. Krizler bayrakları birbirinden alarak koşmaya devam edecek… yıkımı daha da derinleştirmek için.

O yüzden burjuvazinin ateşle yaptığı bu dansı zevkle seyrediyorum. Burjuvazi dansın büyüsüne kendini kaptırıyor ve eteklerinden tutuştuğunun farkında bile değil… Bırakalım yapsın bitsin…

Aynı bizleri avucunda tutması gibi avucu yanıyor. Atsa atamıyor… tutsa tutamıyor… Acı içinde bir elinden diğerine atıp duruyor… Ama elleri acınacak hale geldi… Umarım ellerini bir daha kullanmayacak noktaya gelene kadar, bizi tutmaya devam eder…

Evet, güneş demeti, benden şimdilik bu kadar. Senden bir de istek yapayım, "Ege Denizi"ni arasıra söylersin…

Görüşmek üzere…

31.03.2001

Merhaba Aysun, Merhaba Candostum,

Mektubunuzu ve fotoğrafınızı aldım. En değerli hazinelerimi sakladığım sandığın en güzel köşesine özenle yerleştirdim işte. Hep beraberiz, karşımda dizilmişsiniz. Eh artık kimi zaman ben anlatır siz dinlersiniz. Siz anlatır ben dinlerim. Misafirliğin adı anılır bizimle hiç. Günümüzün çoğu buralarda geçiyor zaten. Gel o zaman oturalım seninle pencerenin önüne. Dışarıda rüzgardan çamlar sallanıyor bak. Yok, rüzgardan değil yerlere kadar eğilip sizleri selamlıyorlar. Gece kuşlarının senfonisi de sizin için bu akşam. Hem burada olduğunuzu bildiklerinden daha güçlü daha güzel şakıyorlar onlar da bu akşam. Hava bulutlu, yıldızlar yok, göremiyoruz onları ama biliyoruz ki bu geceki tüm göz kırpışları sizin için. Köy delikanlısının çeşme başındaki kıza yaptığı kaş göz işaretleri gibi. Yani bu akşam can cana yürek yüreğiyiz hep birlikte. Türkülerde söyleriz, şiirler okur halaya bile dururuz. Seni yormak istemem ama seninde hiç duracağa benzemiyorsun. Halay başında olmak hoşuna gidiyor biliyorum. Bakalım ne zaman geçeceğiz halay başına. Bizim de sıramız gelecek değil mi can dost.

İlk sizden gelecek mektubu çerçeveleteceğimi ilan etmiştim. Fotoğrafınızı astım başucuma her an her saniye göz gözeyiz. Aynı şeyi Edirne'den gelecek ilk mektup içinde ilan etmiştim, bugün ..... yoldaşın ve ..... yoldaşın mektupları geldi. .....'nin coşkusu heyecanıyla dimdik. Yürek pırpır ediyor mektubunu okurken. "İyiyim" diyor. İyiliğine de inanıyorum..... yoldaş ise 13 Mart'ta ortalığı nasıl şenlendirdiklerini anlatmış. Her satır moral ve coşku doluydu. İlklerden söz açılmışken Tekirdağ'dan .....'den de ilk mektubu aldım. Sizin mektuptan bir gün önce almıştım onun mektubunu. Uzun uzun sizin fotoğrafınızı tasvir etmişti bana. Sevgili .....'nin nasıl olduğunu anlatmaya gerek yok sanırım. O her zaman bildiğimiz gibi dipdiri capcanlı.

Dün Sibel'in hastaneye kaldırıldığını duydum. Bilinci açıkmış ve su ve şeker alımını da kesmiş. Bilinci de açık. Ona da bir mektup yazdım ama nereye göndereceğimi bilemediğimden bekleteceğim anlaşılan.

Son dört beş ayı, yaşananları gözümün önüne getiriyorum da ne kadar hızlı bir süreç ve bunun evrim noktasının da 19 Aralık olduğu çıkıyor ortaya. Ondan sonraysa çok daha sancılı ve sarsıcı bir şekilde ilerliyor. Doğum sancısı bunlar. Toplumsal hareket hızla ilerliyor ve bu durumun ebesi olacağını da ilan ediyor. Ekonomik kriz-toplumsal kriz… Her gün sokaklarda olan toplumun değişik kesimleri. Esas oğlan ise salına salına gelmekte. Bu işin ismini ve rengini de onlar belirleyecekler. Hem de büyük bir kıyametle. Bir arınma töreni olacak bu. Mutlu Son.

İşte o zaman bizim günümüz olacak. Bunca zamandır süren ayrılığın, özlemin son bulması. Seninse hep iyi olacağını düşünüyorum her zaman.

Can dostum, sevgili yoldaşım. Şimdilik hoşça kal. Kendine iyi bak. Seni sevgi ve özlemle kucaklıyorum. Seni ve sizleri çok seviyorum. Herkese kucak dolusu selamlar.

Sevgilerimle.....

Nisan 2001

Merhaba yoldaşlar,

Öncelikle Aysun yoldaş. Canım yoldaşım, nasılsın? Yoksa sende mi iyisin. Bu aralar herkes iyi olduğunu söylüyor da. Ee madem öyle ben de iyiyim. Ne güzel değil mi cümbür cemaat iyiyiz.

Sana ne yazayım, aslında bu sayfaya kocaman seni seviyorum yazıp gönderecektim, sonra ya ben bununla yetinemem deyip vazgeçtim. Sana bir kart yolluyorum. Zaferden sonra da pasta yapacaktım unutmadım.

Ben iyiyim, ... de iyi aynı havalandırmayı kullanıyoruz. .....'in de seni ve hepinizi çok seviyor. Tek kafama takılan şey sizden düzenli haber alamamak. ……(karalanmış) Anlayacağın gibi ileri dereceden bir özlem sorunu çekiyordum. Aramızda kalsın vallahi ben bu kadar duygulu olduğumu bilmiyordum. Sadece dün oturup resminize 2 saat baktım, baktım durdum. Ümraniye'den sağ çıktık, galiba bu özlem yüzünden öleceğim.

Sana geçenlerde bir faks çektim. Bayrampaşa iç hastanesine, sonra da faksım geri geldi orada değilmişsin. O faksla tam bir buçuk saat uğraştım, o kareye bir şeyler sığdırmak için. Yanlış anlama zamana değil sana ulaşamadığına üzüldüm.

Sevgili yoldaşım, öylesine dolu dolu öylesine güzel günler yaşıyoruz ki –ve yaratıyoruz- İlk defa daha önce vurulup ölmediğime seviniyorum. Çünkü tam yaşananları benliğimde görüp benliğimin tüm hücrelerinde hissetme zevkini yaşıyorum. Varsın onlar damla damla eridiğimizi düşünsünler……..... …… (karalanmış) Ok yaydan bir kez fırladı, ok hedefe varacak. Şairin dediği gibi "Artık zafer hiçbir şey affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp koparılacak." ..... ……(karalanmış) inançla, sevgiyle, bağlılıkla, biliyoruz bir kez yaşanır ve bu yaşamı gerektiği, istenildiği an veririz, bu kadar açık ve net. Ve eğer hain namert eller uzanırsa gökteki kartallarımıza, eksilirse içlerinden birileri, fethe çıkarsa muzaffer bir edayla birisi, ikisi, üçü, o zaman yeni kartallar uçuracağız yaşamı ve zaferi savunmaya……. …….(karalanmış)

Sana ne yazabilirim ki başka ne söyleyebilirim ki söyleyeceklerimi, davetsiz gözlere rağmen bu kağıtlara nasıl sığdırabilirim ki. Sadece şunu söyleyeceğim, ayları ……. (karalanmış) güz gülleri oldunuz. Kardelenlerden önce açan çiçek yoktu ama siz kardelenleri de geçtiniz. Sadece bizlerin değil ülkelerimizin değil dünyanın tüm ezilenleri….

Bak seni cehennem kadar uzağıma koymuşlar bak sana cehennem kadar uzağım. Ama hükmü yok mesafelerin uzakların, hükmü kalmadı duvarların bak yanındayım, yanımdasın, her anımda, her saniyemde, sizler benden çok ben oldunuz. Bazen bir rüzgar olamadığıma üzülüyorum, bazen bir serçe kuşu, bazen işte hani yel olup esebilsem bir saniyecik yanında, bir kez daha gözlerini görsem, bir kerecik olsun sesini duymak için, sesini duymak neler ifade ediyor neler. Ama neyleyeyim ki insanım. Bir de insan olduğumuz için seviniriz, evet bir dayanak noktası bulunca dünyayı yerinden oynatırız, çünkü insanız. Ama bazen bir rüzgar kadar özgür olamıyoruz. Ama bu duvarların bu acılarında hükmü yok bedenimizi tutsak alabilirler varsın alsınlar, ne olacaksa, bilmiyorlar ki bizler düşlerimiz kadar özgürüz.

Sana süreç hakkında yazamadım, ne yazayım yoldaş. Zaten süreç söylenecek her şeyi kendisi söylüyor .....(karalanmış)

Şimdi sana hoşçakal diyorum. Bu öylesine bir hoşçakal çünkü hiç gitmediğim gibi gene yanında kalacağım. Haberin olsun

benden kurtuluş yok. Sana öylesine bir hoşçakal diyorum ve sen düşün şimdi; cellat şehirlerin sokaklarında beş parası olmadan sabahlayan gençliğimizi. Çilekeş yaşamımızı; onuru ve inancı dışında hiçbir şeyi olmayan adeta "zügürtlüğümüzü" Açtık, yoksulduk, çok azdık ama bir şeyler büyütmeye bir şeyler varetmeye çalıştık. Neyi ne kadar başardık bunu söylemek bize düşmez, ama çalıştık, çabaladık, ne gerekiyorsa yaptık. Bunları bir bir düşün, biz bir şeyler yaptık, belki çok büyük değildi ama güzel şeyler yaptık. Ve bizler daha çok güzel şeyler yapacağız, belki çok büyük olmayacak, belki gene dönüm noktasında koparılacağız ateşin sıcaklığından, olsun, ekilen o tohumların meyvelerini biz görmesek de birileri mutlaka toplayacak. Belki minik şeyler, olsun, ama güzel şeylerdi. Aysun, tamam bu kadar düşünme yeter! Akşama kadar düşün düşün yaşanmaz.

Bu arada sizin mektupları topluca okuduğunuzu biliyorum, geçte öğrenmiş olsam da. Bu mektup sana ait. Kimseye gösterme. Hadi neyin var senin, benim korumam gereken bir imajım var. Şaka bir yana birilerinin bana duygusal insan muamelesi yapmasına dayanamıyorum. Ama gel gör ki F tipleri imaj mimaj tanımıyor. Düşünsene ..... bile şiir yazdı. Cümbür cemaat inceliyoruz. Cümbürünü bilmem de cemaatimiz inceliyor. ..... bile şiirler okuduğuna göre gerisini sen düşün. Sibel'e de faks çektik. Nergiz'i de duyduk. Bugün hançer sayımız 13'e çıktı. Neyse ve neyse bitiriyorum. Seni çok çok çok ve çok seviyorum, Görüşürüz.

Sevgili Aysun,

Kurban olduğum! Kurban olduklarım! Canyoldaşlarım! Şimdi bu kısacık kağıda ne yazılır? Hepinize nasıl laf yetiştirilir? Size 7 Şubat'ta uzunca bir APS göndermiştik. Ama hala "gönderildi" kâğıdını almış değildik. Böyle olunca, faks yazmak istiyorum, ama, kısacık işte. Ayrıca, ... yoldaşıma 19 Şubat'ta bir faks daha göndermiştim. Bari onu almış olsanız… Sizin 26 Ocak tarihli APS'nizi 14 Şubat'ta aldım. Nasıl sevindim, bilemezsiniz. O yelkenliler neydi öyle? İçimi mi okudunuz? Ne hikmetse burada bir yığın adam benden yelkenli çizmemi isteyip duruyordu. (bazılarına ilham perileri yelkenli ile geliyor galiba), tam o sırada sizin yelkenliler, sürat motoru gibi yetişti. Tam isabet oldu yani. Yine de ben birine, özel istek üzerine, benim eski teknenin resmini çizip gönderdim. Sizin yelkenliler daha güzeldi ama. Çok çok çok teşekkür ederim. Biz gerçekten birbirimizin yüreğinin sesini duyuyoruz yoldaşlar. Bakın size bir örnek daha vereyim mi? ....., kurban olduğum, o dans hayali nerden icap etti. İçimi okumak değil de ne yani şimdi bu? APS'mi alırsanız, ne demek istediğimi anlarsın. Dansın müziğini soruyorsun ha? İyi de ben onları çoktan ayarlamıştım ki zaten. Önce, şu benim çok sevdiğim kızılordu müziği var ya, at nalı sesleriyle başlayıp giderek yükselen. Öyle başlayıp deli gibi yükselen bir tempo… sonra, hemen ardından, bolero. Nasıl anlaştık mı? Peki, tam da aynı dansı halay etmemize ne demeli? Hani şu tiyatro provalarındaki hoplaya zıplaya dönülen dans . İşe bak ya… Muratımızı anlatmamı istiyorsunuz. Ben de olsam yerinizde bunu ister-

dim, ama burada nasıl anlatılır ki? Benim Panfilovcunun anlattığı gibi anlatmak en iyisi galiba. O bizim Rahimov-Bovman-Çerjinokimizdi. Ve … biz onun bu muazzam boşluğunu dolduracağız. Dolduracağız elbet. Ben onun yerine yaşadığımı bilmenin, hissetmenin bunu tüm yüreğimle, yaşıyor olmanın ağırlığı dayanılmaz olurdu. Biz hepimiz, onların, gidenlerimizin yerine yaşıyoruz. Yaşatacağız onları. Ve isimlerini öyle caddelere sokaklara değil, yoldaşlara vereceğiz. Evrenin Türküsünü okudunuz mu? "Birleşik İnsanlık"ın bayrağının dikildiği her yıldız, onların adıyla anılacak… Size de öyle oluyor mu yoldaşlar: üzerime örülen duvarlar kalınlaştıkça ufkumun genişlediğini duyumsuyorum. Pencereden geceye bakarken, dünyanın çok küçük olduğunu hissediyorum. Koca dünya o kadar yakın, o kadar bildik ve etkinin altındaymış gibi duruyor ki… tek kelimeyle, bu dünya diyorum, bizim dünyamız. ……
……(karalanmış) kızartacak hiçbir şey kalmadı, dünyamızı seviyor, insanlığımızla gurur duyuyoruz… Biz de ve tüm dünya yüzeyinde gelişmeler, son olaylar ne kadar heyecan verici di mi? Güzel günler geldi çattı işte. Ne güzel, şiir gibi, destan gibi yaşıyoruz. "Homeros Yüzyılı" denmişti, tekrar tekrar okumak istiyorum Homeros'u. Bizde ilk Muratımız okumuştu, en iyi de o anlamış Homeros'u. "Yuvarlanıyor iri sıcak damlalar / Bakır yanaklarımızdan / yuvarlanıyor iri sıcak damlalar / Kalbimize / Kalbimiz artık dar geliyor bize / Koparacak kanlı sargıları yaralarımızdan / sokaklarda haykırdığımız hep bir ağızdan / dişi bir kaplanız ki biz / Kara saplı hançer deldi yavrularımızın göğsünü / dişi bir kaplanız ki biz / Dişlerimizle taşıyoruz altın başlı yavrularımızın ölüsünü / .....
……. (karalanmış)

2 Nisan 2001

Sevgili Aysun,

Çok güzel mektubunu aldım. Bana yaptığın torpil pek makbule geçti. Buna layık olmaya çalışacağım. Bu liyakatin ilk nişanesi say bu mektubu olur mu?

Hayret bir şey! İlk defa kendimden kuşkuya düştüm; çünkü sen de dahil bütün yoldaşlar güzel ve içten yazdığımı söylüyorsunuz. Oysa ben çok duygusuz tek düze mektuplar yazdığımı sanır bunu aşmaya çabalardım. Belki günlerin getirdiği bir duygulanımdan dolayı yazılan her satırın değeri normal zamanlara oranla daha fazla artıyor, kişiye çok sıcak geliyor. En azından bende öyle oluyor. Ama yine de eğer duyguları paylaşmada başarılı olmuşsam ne mutlu bana! Demek ki, çok sevdiğim teyzeme yazdığım türden, onun deyişiyle "profesör" edasıyla yazdığım mektupları aşabilmişim. Aslında benim 'nevi şahsına münhasır' sayılabilecek bir tarzım var.

Bundan birkaç saat önce yine türkülerimizi, marşlarımızı söyledik, sloganlarımızla gecenin sessizliğini deldik. Coşkuyu en had safhada yaşadık. Bu duygularla yazmaya oturdum. Anlatmayı gereksiz buluyorum. Çünkü hemen hemen aynı şeyleri yaşıyoruz, ayrı mekanlarda da olsak. Ama bence burada en güzel şey, kardeşleşme duygusu, birbirinin üzerine titremedir. Umarım bu ilerdeki birliktelikler için bir zemin oluşturur. Aslında bu konuda kendimi biraz karamsar bulsam da, gerçi ben buna gerçek gerçekçilik diyorum, yine de bunu umut ediyorum. Başka hiçbir şeyde bunun kadar yanılmak istememiştim. Umarım yanılırım ve bu dostluk bizi çok daha ileriye götürür. Sence, çok şey mi istiyorum?

Gönderdiğiniz fotoğrafı da aldım. Adanalı olduğun nasıl da belli? Benim orada doğup büyüyen, bu yüzden onları Samandağlı olarak kabul etmediğim, kuzenlerim var, oradan biliyorum Adanalıları. Çocukken onların "abov" deyişlerine ne çok gülerdik. Eh! Ne de olsa "Adanalı(yık) Allah'ın adamı'(yık)" değil mi? Bir de geçen gün okuduğum bir romanda halkımızın küfrederkenki yaratıcılığına örnek olarak biri Adanalıları örnek gösteriyor ve Adanalıların şöyle bir küfürünü aktarıyordu; "Allahının horozuna tüy dikeyim." Bunu okuyunca beni tuttu mu bir gülme krizi. Ne çok güldüm ama. Sonra gelecek mektupta bunu Aysun'a mutlaka yazmalıyım dedim. Yazdım ve tasarımı gerçekleştirmiş oldum. Küfür konusunda en üstün olduğunuzu sanmayın ha! Bu konuda kimse Samandağlıların eline su dökemez. Ama bizim farkımız kendi dilimizle yapmamızdır bu işi. Bu konuda "ünümüz" yaygındır, bilesin. Malatya'dayken arada bir bayanlarla yapılan iç görüşe çıkar, oradaki Arap bayanlarla sohbet ederdim. Onlar da benim Arapçaya hasret kaldığımı bilir sürekli Arapça alıştırmaları yapmamı sağlarlardı. Daha ilk tanıştığımızda bir tanesi diğerlerine dikkatli olmalarını her an küfür edebileceğimi söylemişti. Anlayacağın böylesi bir "ün" herkese nasip olmaz. Ben dünyada iki tür "rahatlama" işi bilirim; biri Hristiyanların günah çıkarmaları diğeri de yüzyıllardan süzülüp gelerek, kuşaktan kuşağa aktarılıp zenginleştirilen küfürdür. Aman, hop! Biraz daha sürdürürsem küfürün felsefesini ve faziletlerini anlatmaya başlayacağım.

2 Nisan 2001

Sevgili yoldaşım Aysun,

Sağlığının iyi olduğunu duyuyoruz, moralini sormuyoruz bile. Son öğrendiğimizde Sibel yoldaşın durumunun pek de iyi olmadığı söyleniyordu. Senin durumun ise iyiydi. Tahminen yüzlü günlerdesiniz ve bu normaldi!!!.. Ama şimdi, sen de hala orada mısın diye merak ediyorum. Fırtınalı günler devam ediyor. Daha yaşayacağımız çok şey var, öyle görünüyor. Öyleyse zaferimiz çok daha büyük ve köklü olacak…

Şu sıralar sıkça mektup yazamıyoruz. Asıl yazmak istediğimiz ölüm oruççularımızın hastanelere kaldırıldığını düşünüyoruz. Buradaki ölüm orucundan arkadaşları da götürdüler. Sadece ikinci ekipten burada ..... arkadaş, yan bloktan ..... ve bir arkadaş daha kaldı. Arkadaşları zorla aldılar. Onların hırpalanmaması için özel çaba sarfettik ama kendimiz onların önünde tam bir siper gibiydik. Öyle kolay giremeyecek, insanlarımızı öyle kolay çekip alamayacaklardı. Abartmasız kıran kırana ve göğüs göğse bir çarpışma oldu. Sonunda her birimizi bulabildikleri tüm deliklere kilitlediler (kimi arkadaşları ziyaret yerine götürüp kilitlemişlerdi!) Ölüm Oruççularımızı da götürdüler. Bulunduğumuz yerden kurtulur kurtulmaz (iki kişiydik, ... bir arkadaş) ilk işim diğer arkadaşları özgürlüğe kavuşturmak oldu. Kendimi Bastil hapishanesini basanlardan biri gibi hissetmiştim o an. Ama ..... yoldaşımızı bulamadım. Meğer o hengamede onu da ölüm oruççusu diye kapıp götürmüşler. Revire giden yolu yarıladıklarında anlamışlar ölüm oruççusu olmadığını.

Bu sefer de olayda başına bir iş gelmesin diye vazgeçmemişler revire götürmekten. Çünkü kalbinde pil olduğunu biliyorlar. İşte O'nu bulamayınca çılgına döndüm. Neyse ki Ölüm Oruççularının yanında, revirde olduğunu ve hemen yanımıza getirileceğini öğrenince rahatladım. Öyle de oldu. O çok iyi. Hepimiz çok iyiyiz (sıyrık ve morarıklarımızı saymıyoruz). Bu burada yaşadığımız ikinci operasyondu. İlkinde (yaklaşık bir ay önceydi) iki arkadaşı götürmüşlerdi. Şimdi ise altı kişiyi kaçırdılar. Onlara gözümüz gibi bakıyorduk. Ölüme yatmış o bedenleri korumak için yapamayacağımız şey yoktu. Elimizden geleni yaptık da. Ama sonunda onları zorla da olsa koparıp aldılar. Yaşadığımız ve hissettiğimiz duyguları tarif edemiyoruz. Her birimiz yavrusu elinden alınmaya çalışan kaplanlara dönmüştük. Ama gerçekten de insanı çıldırtan bir durumdu yaşadıklarımız… Şimdi onların yokluğunun yaşamımızda yarattığı derin boşluğunu daha fazla inanç ve öfkeyle dolduruyoruz.

Bunlardan neden bahsediyorum ki, aynı şeyleri birlikte yaşamıyor muyuz… Öyleyse kesiyorum sözümü. Ve seni sevgiyle, koskocaman bir sevgiyle öpüyor ve kucaklıyorum.

Görüşürüz yoldaşım.

3 Nisan 2001

Sevgili Aysun,

Mektubun burasında ara vermiş ve kendimi uykunun şefkatli kollarına bırakmış, yarın devam ederim düşüncesiyle yatmıştım. İşte bugün yine beraberiz.

Olacağı buydu! Şom ağzımı tutamadım ve herkese çok kitabım olduğunu yazmıştım. Sorunun buraya varacağını nereden bilebilirdim ki? Ama şu şom ağzımı da tutabilirdim. Dün itibariyle 50'ye yakın kitabım vardı. Ama bugün sadece üç tane kaldı. Bugün arama geldi ve adam başına yalnızca üç kitap bulundurabileceğimizi diğerlerinin depoda duracağını söyleyerek kitaplarımızı alıp götürdüler. Neyse ki hemen hepsini okumuştum. Ama yine de üç kitapla ben ne yapabilirim ki? Kafamın bozuk olduğu, can sıkıntısının had safhada olduğu zamanlarda üçünü bir günde çerez yer gibi okuyup bitiririm be! Hala düşünüyorum adam başına üç kitap sınırlamasının nedenini. Aklıma şöyle ufacık da olsa bir neden gelmiyor. Beni de bu zorluyor ya. Şöyle ufacık bir neden bulsam, onu büyütür bir mantığa oturturdum. Tövbe, yok. Beni de akla ve mantığa uygun olmayan bir şey kadar sinirlendiren bir şey olamaz. Yavaş yavaş bazı şeylerin nedensiz olabileceği fikrine kendimi alıştırmam gerek anlaşılan. Allahım, üç kitap! Benim gibi, British Museum'u ya da milli kütüphaneyi önüne yığsalar yine de gözü kitaba doymayacak birine, sadece üç… üç kitap. Haksızlık değil mi?

Aman, neyse ne… Hemen hemen bir sayfa bu konu hakkında yazdığıma bakma sen. Gülmececiliğim yine de üstümde. Yanımdaki arkadaşa ne yaşanmış gülmeceler anlattım, bu olaydan sonra. Gülmekten ayak attık derler ya, tam oydu bizimkisi. Sanırım cezaevi yaşantısının kazandırdığı en önemli özellik buydu bana; hiçbir şeye yanıp yıkılmamak, hiçbir nesneye kendini bağımlı kılmamak. Yoksa işimiz işti, hani. Çözümlemelerimizle (özellikle kişilik çözümlemesi) değme psikologlara taş çıkartırız, evelallah! Hoş, psikolojiyi bir bilim olarak da onun için kabul etmiyorum ya. Kuracağımız ortakça düzende bireyler, karşılıklı yarattıkları eserlerde hem kendilerini hem de karşısındaki bireyi tamamlayacağı için (tabii bu kaba hatlarıyla çizilmiştir) psikolojinin dayandığını söylediği bütün temeller yıkılacaktır. Birey ve toplumun insanal anlamda kaynaştığı, ikisi de birbirini zenginleştirdiği ve tamamladığı böylesi ortakçı bir düzende ruhi bunalımların esamesi okunmaz. "Yeni insan" teorisi geleceğin toplumunun tezahürünü oluşturur. Elbette gelecekteki birey şimdiki "yeni insanın" çok yetkini olacak. Ama bu böyle olduğu için "yeni insanı" kişiliğimize oturtma çabasının beyhude olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, her yönüyle gelişmiş bireylerin ve toplumun tohumu olduğu için çok daha fazla çaba sarfetmek gerekiyor "yeni insan" olmaya.

Can Aysun;

Nerden nereye? Benim aklımda sana bir gülmece yazmak vardı, biraz neşelendirmek için, ama kalemi her serbest bıraktığımda başıma gelen geldi ve ben başka konuya atladım. Diğer yoldaşlara yazarsam, oradan okuyup gülersin. Fotoğraf çok hoş, teşekkür ederim. Şimdilik iznini istiyorum, diğerlerine de birkaç satır karalayayım. Kendine çok iyi bak, e mi! Özlemle ve sevgiyle kucaklıyor, ben de şapur şupur öpüyorum. Ne de olsa Akdeniz havası var sende. Hadi bakalım!

Merhaba sevgili ortak,

Saat 22.30 pala üst katta yatarak radyodan Galatasaray-Real Madrid maçını dinliyor, tabii ister istemez ben de dinliyorum.

Şu anda maçın birinci yarısı ve Galatasaray 2-0 yenik. Benim aklım bizim maçta, en ilerde oynayan oyuncularımızda, sizde. Sibel'in halen hastanede tutulduğu haberini aldım bugün. Rakip uğradığı onca mağlubiyetten sonra pervasız, çirkefçe bütün güçlerini seferber ederek giriştiği yeni oyunda zavallıca son çırpınışlarını yapıyor, yolcularımızı oyundan düşürmeye çalışıyor. 21 Mart'ta yediği golün şokuyla. Ben bu maçın uzatma dakikalarında dahil oldum ve sanırım savunmada oynuyorum ama bütün oyuncularımız gibi en ilerde oynayan sizin gibi golcü olmak isterdim, savunma çok sıkıcı.

Bu garip benzetme için kusuruma bakma, ama ne yapayım maç gürültüsü altında ancak bu benzetmeyi yapabildim. Neyse ki maç da bitti, gürültü de gitti.

Bu mektubu yazarken 97'de seni cezaevinde (Ümraniye) ilk ziyaretim aklıma geldi. Seni görüşme kabininde demir parmaklıkların arkasında görünce ne kadar heyecanlanmıştım, heyecandan yerimde duramıyordum, gelişi güzel cümleler kurmuştum, sen de bu durum karşısında müdahale edip .....'i göstererek, buradakiler senin için endişelenmeye başladılar, sakin ol demiştin. Ben de biraz kızarıp utanmıştım. O benim ilk cezaevi ziyaretimdi. Bu süreçten sonra yoldaşlarla ilk kucaklaşma anındaki heyecanımı, coşkumu şimdi hayal edemiyorum, tabii bütün yoldaşlar aynı heyecan ve coşkuyla sarılacaklardır birbirlerine, ama sanırım hiç biri benim gibi kendini kaybetmez.

03.04.2001

Dün maçtan sonra pala yanıma geldi, başladı bir koyu sohbet ve mektup bugüne sarktı. Palayla sohbetlerimiz genelde yemekler üzerine, bitmez tükenmez yemek tarifleri, bazen aynı yemekleri birkaç gün arayla yine tarif ediyor ve palanın babuka tutkusu. Size dair de çok sohbet ediyoruz. Yemek dedim de senin ekin de açık kalan mutfak dolabına kafanı çarpışın ve buna neden olan kişiye attığın tekme geldi aklıma. Hatırlıyorsun de mi, çok komik bir görüntü çizmiştin, tekme atmasını hiç bilmiyorsun be ortak. Ama zaten bayanların çoğu tekme atmayı beceremez, herhalde bu laftan sonra tekme atmayı benim üzerimde deneyerek öğreneceksiniz. Zaten sizden az mı tokat, yumruk yedik, ...'in bana attığı tokat hala aklımda.

Sana burada vaktimi nasıl geçirdiğimi anlatayım istersen. İki ölüm orucunda olan arkadaşla kalıyorum. Bunu zaten biliyorsun, günümün büyük bir kısmını bu arkadaşlarla ilgilenmekle geçiyor, gazete okuma zamanım iyice daraldı, volta bazen atıyorum, günlük koşuşturmadan gerek de kalmıyor, hal de kalmıyor, bu sıralar kitap da okuyamıyorum, mektuplara ne yapıp edip vakit ayırıyorum ve tabii saat 11 ve 14'deki haykırışlarımıza coşkuyla katılıyorum. Tekirdağ'a geldiğimden beri hiç sakal kesmemiştim, baktım iyice çirkinleşiyorum geçenlerde kestim, kesmeseydim ilk görüştüğüm yoldaş yolardı herhalde. Sağlık durumum oldukça iyi, 8 Nisan'da ag'nin 25. günüm doluyor ara veriyorum. Bu arada buradaki yoldaşlarla sürekli haberleşiyoruz, durumları çok iyi, yazdıklarına göre.

Sibel'e birkaç gün önce bir APS yazdım, pala da bir şeyler yazıp, aynı APS yollamıştım, umarım eline geçer. Geçenlerde avukat görüşü yaptım.....'le. Sibel'in hastaneye kaldırıldığını söyledi, sonra buradaki yoldaşlardan da aynı bilgiyi aldım. Durumu nasıl ve sen nasılsın? Bana bu konuda yazarsan sevinirim.

Seni çok sevdiğimi zaten biliyorsun, ama ben yine de söyleyim. Seni çok çok seviyorum ve çok özledim. Görüşeceğiz. Kendine çok iyi bak.

05.04.2001

Merhaba,

Canım Aysun evet haklısın uzun süredir yazışamadık. Yüreğimizi özlemlerimizi paylaşamadık bu mektup da bir adım oldu. Aysun bana yazmana çok sevindim çünkü hangi cezaevinde kaldığınızı bilmiyordum. Aysun mektubun geldiği zaman inan ki şok geçirdim, çünkü benim için büyük bir sürpriz oldu, ama hiç bu kadar sevinmemiştim. Çünkü 19 Aralık'tan sonra kimin nerde olduğunu bilmiyordum ama araştırıyordum. Neyse ki tekrar kavuştuk ve buradan sonra ne olursa olsun yazışacağım. Ben seni, ...'i çok merak ediyordum. Büyük bir endişe vardı bende. Ama Şubat ayında Kocaeli'ye ..... abime gittim. Sizleri sordum sadece bana .....'in adresini söyledi. Yazmıştım ama kağıdı kaybettim. Eğer bana .....'in adresini yazarsan çok mutlu olurum inan çünkü onu, ...'i sizleri hepinizi çok özledim.

Canım dostum evet 19 Aralık'ta olan olaylar hepinizi derin bir yasa boğmuştu ve şehit düşen ama onuruyla şerefiyle düşmana boyun eğmeden bir kez daha ölümü yendiler. İnsanlık tarihine bir kez daha kanıtladılar zulmün önünde başeğmeden dimdik ayakta türkülerle marşlarla karşıladılar ölümü. Canım dostum Hatay'a bir devrimci şehit geldi. Belki haberini aldınız adı .... O zaman burada yüreklerimiz bir kez daha bilendi, bir kez daha yüreğimize bir fidan ekildi ve şehit düşen bütün devrimci yoldaşlarımıza saygıyla, başımız dik, yüreğimizde özgürlük coşkusuyla ve onların yarattığı devrimci değerlerin bir kez daha öğrendik. Şu anda bir dostum aftan yararlandı o da İstanbul'daydı. Yaşadıkları direnişi, onurlu mücadeleyi bizlere anlattı. Evet Aysun bizler dışarıda meraklı ve çok endişeliydik ama çaresiz değildik.

Çünkü gerek basın toplantıları gerek mitingler gerekse bildiriler ama hiç boş durmadık, yani elimizden geleni yapmaya çalıştık ama bence hiç yeterli değil; çünkü yaşadığımız bu düzen bütün çıplaklığıyla emperyalizmin bütün şiddetiyle bir kez daha kanlı dişlerini gösterdi. Burada, dışarıda, dostum insanlar bir bomba gibi patlayacaklar çünkü gerek günümüz koşulları olsun, çok kötü. Sizlere dostum belki sağlıklı bir şekilde gazeteler ulaşmıyor, onun içindir ki yaşadığımız şu an ekonomik kriz halkı sokağa döktü, her gün eylemler çoğalıyor. Bizler canım dostum yaklaşık 2 aydır işsiziz çünkü artık insanların alım gücü yok oldu. Bizler de ne olacağını bilemiyoruz şu an, beklemedeyiz. Canım dostum şuan ölüm orucunda olduğunu belirtmişsin. Moralleriniz nasıl, ölüm orucundaki bütün yoldaşlarımızı sevgiyle kucaklıyorum. Hepinizi çok seviyorum. Sizler içerde bizler de dışarıda onurlu bir yaşam için mücadele ediyoruz ve buna bütün yüreğimizle ve şehit düşen devrimci yoldaşların yarattığı gelenek ve değerlerle kazanacağız bundan eminim. Canım dostum Çukurova'nın havalarını sormuşsun. İnan ki bu yıl hiç kışı yaşayamadık. Burda havalar yaz günleri gibi, evet dostum buralarda papatyalar açtı, badem ağaçları da çiçekten meyveye dönüştü. Her taraf yemyeşil, sanki dağlar bütün halılarını açmış gibi ama ben unutmadım biliyorum dostum Adanalı olduğunu. Komşuyuz yaka yakaya ama bir tek dileğim var ki sizlerin özgürlüğünüze kavuşacağınız gündür. İşte o zaman gerçek bahar havası olur. Bizler için ne dersin öğle değil mi? Canım dostum ben hayatımda dört defa kar yağdığını gördüm, evet muhteşem bir manzara oluşuyor. Canım dostum benim neler yaptığıma gelince ben şu aralar Ahmet Arif'in Hasretinden Prangalar Eskittim şiir kitabını okuyorum. Biliyor musun ben arada bir şiir yazarım onun için çoğunlukla edebiyat ve şiir ağırlıklı kitapları seviyorum. Canım dostum 2 hafta önce abim ....., ... abimin yanına gitti ve ona iki kitap birkaç dergi götürdü. Onları almışlar buna çok sevindim. Eğer senin istediğin varsa söyle elimden geleni yaparım bundan emin ol dostum.

Canım dostum annemi sormuşsun annem iyi o da çok üzgündü. Bir aydır sağlığında problem vardı. Yaşadığı sıkıntıdan yeni yeni kendine geliyor. Moralini düzeltmeye çalışıyoruz. Sizler ve Hasan abim aklından bir an çıkmıyorsunuz. Senin mektubunu görünce ağlamaya başladı ve mektubu öpüp kokladı. Seni çok sev-

diğini ve kendinize iyi bakmanızı sağlığınıza dikkat etmenizi istiyor. Hepinizi kucaklıyor ve diyor ki annem, cezaevindeki bütün bay bayan devrimciler benim oğullarım ve kızlarım diyor ve sizinle gurur duyuyor ve annem şu anda Arapça sizlere şarkı ve ağıt yakıyor. Şimdi gözleri yine doldu sizlere hoşça kal diyor. Kucaklıyor. Dostum Aysun 1 Nisan'da Antakya'da tutsak aileleri toplanıp bizim geleneklere göre adak yaptılar. Yaklaşık 150 kişi vardı ve bütün analar sizler için inançları gereği dua ettiler. Sonra da şiirler, mektuplar, tutsakların masalları okundu. Halaylarla zafer sloganlarıyla sona erdi. Bence çok güzel bir dayanışma oldu çünkü analar ve bütün aileler bir araya geldiler, neler yapabileceklerini konuştular, seslerini yükselttiler. Sen ne düşünüyorsun bana yazar mısın bu konuda.

Dostum Aysun seni yeni arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Adı ..... . 15 yıl önce aynı mahallede oturuyorduk sonra kendisi bizim mahalleden ayrıldı. Biz de tesadüf eseri tekrar bir araya geldik. Karşılaştığımızda çok sevindik. Her neyse arkadaşımın yanına gittim senin mektubunu okuttum. Okuduğu zaman içinde depremler oldu derhal sana yazmak istedi çünkü yazdıklarından çok etkilendi, ben de yazabilirsin dedim. Umarım doğru yapmışımdır, çünkü ..... arkadaşım on yıldır Almanya'da yaşıyor hiç böyle bir şeyle karşılaşmadığını söylüyor ve ekliyor kendisi diyor ki, bunca yıldır ne yapıyorum ben, kayboldum, diyor bana.

Her neyse bu kadarlık muhabbet yeter bence. Arkadaş için değil mi?

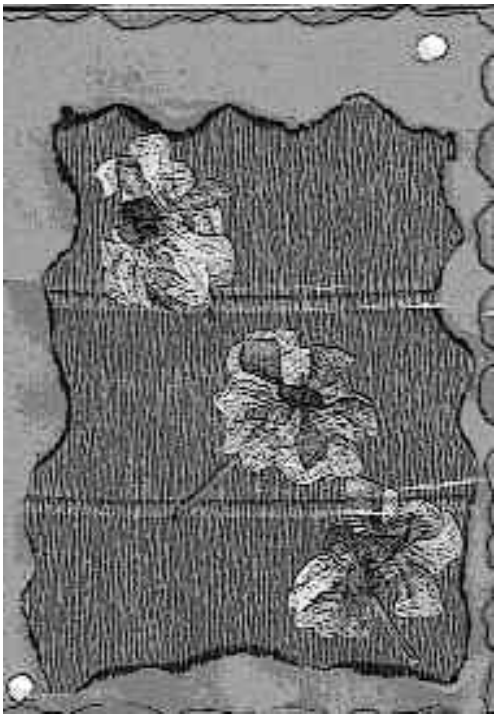
..... kardeşime gelince kendisi şu an Lise 2'ye gidiyor dersleri çok iyi. Çok zeki ve yaramaz bir kız olmuş. Onun da sana selamları var. Canım dostum sana iki tane fotoğraf göndereceğim. Manzara, ben çektim. Umarım beğenirsin.

Şimdilik hoşça kal. Seni çok seven kardeşin, dostun…

Umudu büyütmek umuduyla…

Canım dostum sana mektupta kırçiçeği gönderiyorum. Umarım alırsın bunu kırdan topladım özellikle sana.

İLLELİKA (görüşmek umuduyla)…

10.04.2001

Yüzyıllardır süren bir şarkıdır Akdeniz, bir çağrı…
Dondurucu, yok edeci çöl fırtınalarıyla dans eden
Çöl karası gözlü, yanık buğday tenli
özgür bir Bedevi sınır tanımayan…
Berberi'dir işgalci lejyonların ve işbirlikçilerinin
Çığlıklarına tahammül edemedikleri bir şahin…
Her dilden ve renkten işlenmiş gitarın tellerinde
Çırpınan başkaldıran, kurşunlanan Flamenko'nun
Madrid sokaklarındaki enternasyonal sesidir.
Vandam Sütünlarını Bastili yıkan,
"Gökyüzü fetihçileri" nin soluğu Mado'nun
"Şafaktan önce öleceğiz" diyen Makileridir.
Binlerce yıllık kara matemlerini
Çöl yanığı esmer yüreklerinde

Akdenizin ak-sedef tuzuna bastırıp
Zeytin yeşili umutlarıyla al-kırmızıya boyayan.
"Bir yurdun düşü uğruna" ölümlerde
Chelikleşen bir halkın isyanıdır.
Kimi rengiyle katılır bu çağrıya kimi soluğuyla…
Kimi de bedenini sürer sesin sözün yetmezliğinde…
….. (karalanmış) tutuşturduğu hücre hücre tutuşturduğu
Umudun evrensel ezgisini katar.
Ve girdimiydi bir kez bu yola,
Başlayınca Ak-mavi çağrının kanatlarında yürümeye
Yıldızlaşmak vardır sonunda
Biri mayalanmak üzere en dipte bir denizyıldızı
Öteki gökyüzünde bir fener
Devinir o zaman Akdeniz içten içe
Dev bir anafor başlar rahminde olgunlaşmaya
Korkunç bir sessizlik kaplar ortalığı
Kapkara bir sessizlik
Karanlığın saltanatını bile titreten
Akdeniz'in karanlık sessizliği
Binyılların birikmişliği, bastırılmışlığı bu
Bizimkilerin sessizliği, bizim sessizliğimiz
Bir uğultu bir mırıltı duyulur alttan alta
Geliyor… Geliyorlar… Geliyoruz diyen.

Evren gibi taşmaktasın bağrında sayısız doğumun patlamalarını, şimdi ise en büyüğünü ve en görkemlisini… Gözlerimde bakışların, beynimde bilincin, yüreğimde cesaretinle daima sizinleyim, seninleyim… yarım kalan her işi tamamlamak ve emek-emek, umut-umut büyütmek için…

10.04.01

Sevgili Aysun;

Merhaba yoldaşım, merhaba kurban olduğum. Canımın içi merhaba… Nasılsın yoldaşcan? Sizi öyle çok merak ediyorum ki, yazayım dedim. Kısacık da olsa yazayım. Sen ve Sibel yoldaştan bir haber alayım dedim. İyisiniz değil mi yoldaşlarım? Lütfen iyi olun… Bak ne büyük ve tarihsel günleri yaşıyoruz. Kesinlikle iyi olun. Ayakta kalın.

Aysun ve Sibel yoldaş, sizi çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum. Bunu zaten biliyorsunuzdur ama ben yine de söylemiş olayım dedim. Öyleyse sizin ne yapmanız gerekir… Kesinlikle iyi olmanız gerekir, di mi?

Yoldaşlar, dışarıyı takip ediyorsunuzdur… Bir dönüm noktasından geçiyoruz. İşçiler emekçiler, köylüler yani tüm toplum ayaklanma durumuna geçmiş durumda. Çelişkiler köklü ve derin. Başlayan bu gelişim devrimden başka bir şeyle açıklanamaz. Kuşkusuz devrim günlerini yaşıyoruz. Ve bir kez başlayan bu devrimi durdurmak olanaksızdır. Artık hiçbir şey eskisinin tekrarı olamaz. Gelişmeler sıçramalı bir şekilde ilerleyecektir. Bu ise tamamıyla bizi doğruluyor. Yıllardır üzerinde döne dolaşa durduğumuz nihai sona doğru hızla ilerliyoruz. Dışarıda emekçiler, içerde bizler… Devrim başlamıştır yoldaşlar…

Bir yanda böylesi gelişmeler yaşanırken, biz de "dar" anlamda hızla zafere doğru koşuyoruz. İnsanlarımız.…… (karalanmış) ....., ..., ..., ... ve bugün de ....., ... Kahramanlarımız ……. (karalanmış) tırnak ile sökülüp koparılacaktır.

Benim ve diğer yoldaşların sağlığı iyi. Yaramaz hiçbir şey yok. ..... yoldaş ve..... da çok iyiler. Herhangi kötü bir şey yok. Yalvarıyorum siz de böyle olun… kendinize iyi bakın.

Şimdilik bu kadar yazıyorum. Sadece size merhaba ve sizden de iyi olduğunuzu duymak için yazdım. Peki ..... yoldaş kendisini unuttuğumu mu sandı? Onu unutmadım. Onun çok iyi olduğuna eminim. O hepimizi cebinden çıkarır. Seni de çoook seviyorum yoldaşım. Hadi yüzümü kara çıkarma. ....., ..., ... Yani tüm ahali hepinizi deli gibi seviyorum.....

11.04.2001

Merhaba Aysun yoldaş,

Bugün 110. Gündesiniz. Geçen hafta hastaneye kaldırılanlar arasında olduğunu duyarak hastaneye (Bayrampaşa) faks yazdık..... ve ben birer tane yazdık. Sibel yoldaş faksı alır ama sen mektubu alacaksın.....
……
……
……
…….. Nergiz Gülmez ve Fatma Ersoy'un bayraklaştığını öğrendik. Altı canı ölümsüzlüğe uğurladık. Artık her gün bir-iki can toprağa düşüyor…….....
……
……
…….....

Büyük stratejik saldırıyı ancak böyle büyük ……..... …… saldırının hem içinde olan hem de arkasındaki güç olan AB diz çökmeye başladı. Daha önceden düzenlemeyi biz istedik diyorlardı. Ve saldırıyı olumluyorlardı. Şimdi ise eleştirmeye başlıyorlar ve düzenlemeler yapılması gerektiğini söylüyorlar. Bunları söylerken bizleri çok sevdiklerinden değil iki nedenden dolayı söylüyorlar. Birincisi bu büyük mücadele hem Avrupa'da hem Türkiye'de hatta dünya ülkelerinde büyük etki uyandırıyor. Emekçi halkların kendi burjuvaları üzerindeki baskısını artırıyor. Emperyalizm yaşadığı çürümüşlük ve yıkım nedeniyle bu baskılar karşısında direnecek güçte değil. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yaşadıkları büyük bunalım ve yıkımı sonucunda bütün dünya da işçi emekçiler sokağa dökülmüş durumda. ……(büyük kahramanlık eylemleri karşısında……. ikincisi ise var olan nesnel durum ve gelişmeler yüreklerindeki korkuyu büyüt.....
……
…… yıkımları büyüyor. Hem yıkımdan kurtulmanın yollarından biri olarak bir an önce bu süreci az zararla kapatmak için hem de tamda küçük burjuva aydınlarından hayal ettiği bir çözümü sağlamak için. Yani düzenlemelerle yiyeceğini görüyorlar.

Artık büyükler geri adım attığına göre küçüklerin direnmeye çalışması sadece onların yıkımını büyütür..... (karalanmış)

Her yönüyle tarihsel olaylar yaşanıyor. Öncü ile işçi ve emekçileri birbirinden yalıtacaklardı. Ama bugün öncelerde tarihsel büyük kahramanlık süreci yaşanırken, işçi ve emekçilerin de en büyük ayaklanmaları yaşanıyor. Böylesine bir birlikteliği şimdiye kadar hiç yakalayamamıştık. Her tarafta onbinlerle sokağa çıkılıyor.

Bugünkü büyük kahramanlık eylemi yeni bir Stalingrad direnişini hatırlatıyor bana. 40'larda emperyalistler büyük yıkımlarından kurtulmak için sosyalizme saldırdılar. Ve insanlık tarihinin yaşadığı en büyük direniş ve kahramanlıklarla faşizm Stalingrad'da ilk yenilgisini aldı ve bu yenilgi sonun başlangıcı oldu.

Hatırlıyor musun yoldaş, bu büyük Stalingrad direnişi karşısında Alman faşistleri; Komünistler delilerden kurulu bir ordu çıkardılar karşımıza diyorlar. Ölüm makinesine dönüşmüş Naziler sosyalizmin savunulması karşısında dehşete kapılıyorlar. Bellekleri algılayamıyor bu kadar çok insanın kendini feda etmesini. Hele de molotofcular var ya yoldaş onların yaptıkları müthiş korkutuyor Nazileri. Açtıkları çukurlara, tankların geçeceği yerdeki çukurlara yatan partizanlar ellerindeki molotofla veya bombayla bekliyorlar. Tam tank üzerlerinden geçerken alttan molotofu atıyorlar ve tank imha oluyor, partizan bayraklaşıyor.

Stalingrad'da çatışmalar sokak sokak, evlere kadar sürüyor. Hatta her duvar çarpışarak veriliyor ya da alınıyor.

O zaman sokak sokak hatta duvarlar için büyük çarpışmalar oluyor. Şimdi ise hücre hücre eriyerek bedenler düzeni yıkıyorlar. ……..
oluyor. Her geçen gün yıkımları büyüyor. Yıkımları büyüdükçe acizleşiyorlar ve sertleşiyorlar. Her türlü yöntemi deniyorlar. Ama sizin çelikten iradeniz bu yaşananlar karşısında daha da çelikleşiyor. Öyle ki hiçbir şekilde kavrayamıyorlar sizin gücünüzü…….....

Komün'den Stalingrad'a ve oradan Vietnam'a ve daha nice büyük devrimlerde yükseltilen bayrak proletaryanın bayrağı bugün sizlerin ellerinde. Zafer öyle büyük olacak ki Stalingrad'ta nasıl şahlandıysak bu zaferle de öyle şahlanacağız. Ne mutlu ……. Sizlerle müthiş gururlanıyor, onur du-

yuyouz.....
……...……
……..……....…

Bugün yine anmalarla geçti. Nergis ve Fatma için anmalar yaptık. …… Bedeller ağır ve her gün ağırlaşıyor. Şunu bilin yoldaşım bedeller ne kadar ağırlaşırsa onun altında kalacak olanlar, yenilenler o kadar çok ezilecekler. …….. (ağır bedellerin ağırlığı karşısındakileri ezecek o ağırlık onların tepesine inecek.....
……
……

Ne yapıyorlarsa yapsınlar bizim kartallarımız hep yüksekten uçuyor. Artık yoldaşlarımız için başkaları bile övünülmesi gereken kişiler olarak bahsediyor. Bu yoldaşlarımızın .....
…….....

Şu meşhur, her tarafa gönderdiğiniz altılı fotoğraf masamın üzerinde ve sürekli sizlere bakıyorum. Hasret ve özlem büyüyor yoldaşım. Hele de böyle kahramanlık destanları yarattığınız günlerde özlem ve hasret daha da büyüyor. Her an sizleri düşünüyoruz. Ve gurur duyuyoruz.

..... ile aynı havalandırmaya çıkıyorum ve ister istemez konuşmalarımızda hep sizler varsınız.Çanım yoldaşım kelimelerin gücü hasreti ve sevgimizi, yoldaşlığımızı, anlatmaya yetmiyor. Yüreğimiz hep sizinle.

En içten sevgilerimle yüreğimin sıcaklığı ve bilincimin bütün gücüyle sımsıkı kucaklıyorum.....
……

Çünkü birimiz yazarken ikimiz adına yazıyoruz. Ve sırayla yazıyoruz. O bir yere yazarsa ben başkasına yazıyorum.

Yoldaşın

21 Nisan 2001

Sevgili Aysun;

Fotoğraf için ne diyeceğimi, nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Harika bir duygu bu, kaybettiğin anda tekrar yenisini elde etmek. Üstelik bu herhangi maddi bir şey değil; canların gülümseyen simalarıyla yanıbaşında olmaları. Ne yalan söyleyeyim, bu gönderdiğiniz daha çok hoşuma gitti. Dediğin gibi tam "artiz" gibi çıkmışsınız. Batıl inançlar yine yardıma geliyor; "her şerde bir hayır vardır" ya, demek ki ilk gönderdiğinizin "kaybolmasında" da böyle bir "hayır" varmış. Hem, aramada mektuplarınızın ve fotoğrafın "kaybolmasını", "yok olmasını" neden anlamadığınızı anlamadım. Dikkatini kayboldu, yok oldu kelimelerine çekerim; her ikisi de tırnak içerisinde yazılmış; bu, gerçekliğin yalnız bir bölümünü ifade ettiğini gösterir ama aynı zamanda gerçek tanımlarından da farklı bir şeyi. Her ne hal ise. Şimdi tekrar hücremizi aydınlık gülüşlerinizle doldurdunuz ya, bunun keyfini sürüyorum hala. Gerisi laf-ı güzaf. Yine hoş geldiniz diyorum.

Sana şimdi bu mektubu yazarken biraz karmaşık duygular içindeyim. Çünkü bu size ulaştığında sen çok daha fazla ilerlemiş günlerde olmuş olacaksın. Seni de alıp götürme ihtimalleri var ve bunu ancak uzun bir zaman aralığından sonra okuyabilirsin. Gördüğün gibi başka ihtimalleri yazmaktan, dile getirmekten bilinçli olarak imtina ediyorum. Korumacılık duygusu mu dersin, "korku" duygusu mu dersin, bilemiyorum ama zaferden sonrasıyla ilgili tasarılar yapmaya devam etmeni istiyorum. Umarım bu tasarılar içerisinde, içinde bol içtenlik, sonsuz sevgi sözleri olan mektuplarını bana göndermek te olur. Eskilerin deyişiyle "bilmukabele" ederiz, aynı karşılığı veririm. Beni bundan mahrum bırakmayacağına onun için zaferi ayakta karşılayacağını hissediyorum. Bunu, hoş sen de söylüyorsun ya, ben daha ne laf kalabalığı yapıyorum ki.

Diğerleriyle, yani ....., ... ve .....'la tanışamamıştım. Daha doğrusu pencereden sohbet etme, en azından tanışma olanağımız olmamıştı. Ama .....'le öyle değil. Bu nasıl anlatılır hiç bilmiyorum. Düşünsene çok ama çok yakından tanıdığın birini anlatmak istiyorsun ama bunu yapabilecek gücü kendinde bulamıyorsun. Malatya'da birkaç yıl aynı koğuşta kaldık. Ranzalarımız bile biti-

şikti. Orada beraber yaşadıklarımız, sonra tesadüfe bak ki burada da aynı hücrede geçirdiğimiz günler. Benle .....'in burada aynı hücrede kaldığımızı öğrenen diğer arkadaşlar bizi yapışık ikizler olarak nitelemiş, burada bile birbirimizi bulduğumuzu söylemişlerdi. Ölenlerin ardından güzel bir anlatım yapmak, beceremediğim bu. Aslında yapılabilecek en iyi şey senin, benim gibi, etten, kemikten ve de en önemlisi duygulardan oluşmuş birey olarak .....'i anlatmak. Belki en iyi zamanı da zaferden sonrası olacak. Kahramanlığın özverinin ve kendini adamışlığın anlaşılabilmesinin en iyi yolu belki de "insan" Ender'i anlatmak. Bir de ne var, biliyor musun? Böyle çok yakından tanıdığım birinin ardından, akılda kalan anıların hep iyi tarafları akla ve dile geliyor. Diğerlerinin üzerine sünger çekiliyor, sen istemesen de. Diğer yoldaşlara da ondan bahsedersem, o zaman parçaları birleştirir öyle anlamaya çalışırsınız. Şimdi gözümün önüne onunla geçirdiğimiz anlar geliyor da geliyor. Bu birkaç gündür devam eden bir şey.

Çocukların fotoğrafları ve şiir çok hoşuma gitti. Böyle ince şeyleri bilen can yoldaşlarım olduğu için kendimi şanslı sayıyorum. Çocuklar… Bütün yaptığımız işler, çekilen acılar, özveriler… hep onlar için. Tarih boyunca ileriye gidiş hep onlar içindi. Şimdi de onlar için. Ne mutlu bize ki, çektiğimiz acıların böylesi anlamlı bir yanı var.

Kısa yazdığını söylüyorsun ama ben bu kadarını da beklemiyordum açıkçası. Demek ki zaferi ayakta karşılayacağına dair inancım boş bir inanç değilmiş. "Canavar" gibiymişsin daha (şu "canavar" lafına da bir ara takmıştım, kime, nasıl olduğunu sorsam "canavar gibiyim" diye cevap veriyordu. Pek tuhafıma gidiyordu bu tabir. Sonradan öğrendim ki bu bir gelenek haline gelmiş bir sözmüş. "84 Ö.O. eyleminde Abdullah Meral, nasılsın sorusuna hep böyle karşılık verirmiş. Haydar ise "iyidir, iyidir" diye cevap verirmiş. Dur bakalım, daha neler öğreneceğim).

Can Aysun;

Burada bitiriyorum. "Canavar gibi" olmaya devam et, olur mu? Daha yazılacak birçok şey var, onun için. Özlemle, sevgiyle sımsıkı kucaklıyor ve öpüyorum.

5 Haziran 2001

Merhaba...

Ne güzel tesadüf. Tam da oturmuş sizlere mektup yazıyorken DETAK'ın kartını aldık. Böylesine güzel bir kartı nereye koyacağımızı şaşırdık. Görünür bir yerlere koymak yetmiyor, insan içinde kaybolmak istiyor... Teşekkür ediyoruz hem de çok teşekkür ediyoruz.

(...) Hani hatırlıyor musun Homeros'u: "On tane ağzım olsa, on tane dilim/Hiç bitmeyen soluğum olsa, tunçtan bir kalbim/ yine de yaşadıklarımızı anlatamam size..." demişti. İşte bizimki de o mesele. Bahane mi?.. Keşke öyle olsaydı... O sessiz gecenin korkunç sabahında sizleri düşündüm biliyor musun? Gözlerimin önüne yüzün geldi, "Ne yapıyordur, ne yapıyordur acaba..." dedim içimden. Ve o an yüreğindeki gücü kendi "yüreğimde hissettim. Bu kadar güçlü olduğumu hissettiğim başka bir zamanı hatırlamıyorum. O gücün, o gücünüz her gün çoğalarak artıyor bizde. Seni seviyorum. Sizleri seviyorum, hem de nasıl!..

Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki. Şu yaşadığımız günlerin büyüklüğüyle dolup taşıyor içim. Yaşadığımız günler böylesine büyükse zaferimiz de dehşetli büyük olacak demektir. Bunun coşkusunu şimdiden duymak çok güzel. Elbet tarifsiz duygular da yaşıyoruz. En güzellerimizin, en sevilenlerimizin her gün bir adım daha ölüme yaklaşığını bilmek içimi dağlıyor desem abartma olmayacak. İnsan nasıl çıldırmadığına bile şaşırıyor. Ama biz hiçbir zaman ipleri tek başına yüreğin eline vermedik. Yoksa dayanılır bir durum değil...

Mektuplar alıyoruz, her biri mektup değil, yürek sanki. Ve zamanımızın çoğunu mektup yazarak geçiriyoruz. Ve mektup yazmak giderek güçleşti. Hele de en önde yürüyenlerimize. Onlara seslenebilmemin tek koşulu var, içimin sevinçli ve neşeli yanını konuşturmak. Bu da bir şey. Ama öbür yanımı susturuyorum. Dile gelirse çok şey söyleyecek. "Ölmeyin" diyecek "Sizden bir gün daha fazla yaşamak istemiyorum!" diyecek. Biliyorum onlara bir şey olmaz, ben böyle söylesem yine onlar verdikleri cevapla içimi serinletecek... Ne kadar çok şey öğrendim onlardan ne kadar çok!.. Bildiğimi sandığım, öğrendiğimi sandığım her şeyi yeni baştan ve daha da üst boyuttan öğretiyorlar. İçerisiyle, dışarısıyla,

kocaman bir ateş çemberinin içerisinden geçiyoruz sanki. Ve bu ateş çemberinin içinden pırıl pırıl yepyeni bir savaşçı kuşak doğuyor. İşte zafer denen madalyonun öbür yüzü...

Nasıl, yaşadıklarımızı nasıl anlatacağız tüm insanlığa, birbirimize. Bilemiyorum, Sibel'imiz Murat'ımız nasıl anlatılır, "hayır oğlum inanma onlara, eylem bitmedi" diyen bir ananın sesi nasıl anlatılır. Ve kolundan serumu söküp atan kızının üzerine, doktorlar fark etmesin çıkardığını diye sarılıyormuş gibi yapan bir ananın gözleri nasıl anlatılır!.. Evet Ender Can Yıldız'ın annesinin sesi ve Hülya Tümgan'ın annesinin gözleri... Ve Sakine Anamızın kederli gülümseyişi...

Herkesin nasıl bir destanı var değil mi... Tanışmamış olmak onlarla büyük kayıp. Sibel'imizle aynı gün ölümsüzleşen Hatice'yi hatırladım. Anmasını yaptık ve dedik ki içimizden, işte tanışma şansını kaçırdığımız bir yürek daha... Oysa anmasından sonra sohbet ederken kim olduğunu anladık. O bizim Meral'di! Hani aynı koğuşta yaşadığımız, hani bizim sarışın uzun boylu Meral!.. Peki bunu anladığımız an ki duyguları nasıl anlatmalı?.. Sonra Hacer... Şimdi burada ve hala yürüyemiyor. Doktorlar ölür dediler, o yaşadı. Yanmadık yeri kalmamış. Elini alıyorum elime ama tutamıyorum. El el değil artık. Ve kömürleşmiş iki parmağı da kesilecek. O kendisini her şeye hazırlamış. Burada en güçlü olanlarımız bile onu ilk gördüklerinde gizli gizli ağladılar, oysa o cebine buraya alınmıyor diye papatyalar doldurup getirmişti, evet yüzü tanınmıyordu artık ama o bizim Hacer'di!.. Sibel'imiz hastanedeyken her gün yanına gidip şarkı söylermiş O'na. Ben de sohbet ediyorum ve incitmek korkusuyla tuttuğum eli aynı korkuyla Sibel'imiz de tutmuştur diye düşünüyorum. Sohbetlerimizden birinde dedi ki: "Herkes bir şeylerini verdi devrime, ben de güzelliğimi verdim!.." Biliyor musun şimdi devrim çok güzel! O güzelliği nasıl anlatmalı... Evet on tane ağzımız, on tane dilimiz, bitmeyen soluğumuz ve tunçtan kalbimizle ve yaptıklarımızla anlatacağız... "Yüreğiniz yüreğimiz olmuş" diyor o güzel kartta... Öyleyse yüreklerimiz size tanıdık gelmiş olmalı. Çünkü onu sizlerden aldık... Seni Seviyorum... Bütün sevgimle...

13.06.2001, Çarşamba

Canım yoldaşım, sana bir kez daha yürek dolusu MERHABA diyorum. Ama bu sefer bir yanı buruk bir MERHABA… Çünkü dün öğleden sonra 16.30-17.00 gibi Aysun canımızı Kartal Devlet Hastanesine götürdüler. Aysun'umuzla birlikte, ...'yı da götürdüler. Yani canyoldaş; yüreğimizin, yüreğimin, canımın(zın) bir parçasını da götürdüler. Son günlerde sağlığı doğal olarak ilerleyen günlerin getirisi olarak daha bir ciddileşmişti, yani hareketlerdeki genel yavaşlama vs. gibi ve kilo kaybı gibi belirtiler daha bir öne çıkmaya başlamıştı. Ama bu yaşamının akışına ve ayakta oluşunun önünde bir engel değildi. Yani özcesi (karalanmış) getirisi fiziksel belirtiler daha bir öne çıkmıştı. Ama dedim ya hala dimdik ayaktaydı. Ama şu bizi hafta da iki gün ziyaret eden İl Sağlık Müdürlüğü'nden gelen heyet (ikna heyeti) daha önceden de edindiği dersler üzerine olası bir olumsuzluğa karşı, burada kalmasını göze alamadı ve Kartal'a sevk etti. Ama canlar; dedim ya hala ayaktaydı ve yüreğimiz daha bir kinle, öfkeyle… dolsa da endişe edilecek bir durum yok. Canımızı, sloganlarla, marşlarla uğurladık ve arkasında 'Yüreğim, her şeyim seninle, mutlaka görüşeceğiz" diye bağırdım camdan ve gidene kadar arkasından türküler söyledik. Biliyorum sesimi duydu… Hem Aysun'umuz inatçı… Ayak diremesini ve verdiği sözleri tutmasını bilir. Ek olarak fiziksel belirtiler öne çıkmaya başladı desem de, buna rağmen 'su-şeker-tuz' alımında herhangi bir düşme yoktu. Eskisi gibi düzenli, günde 20'ye yakın şeker, 1,5-2 çay kaşığı tuz, 3-4 şişe su ve ek olarak sıcak su alabiliyordu. Yani görülen belirtiler sadece kısmi oranda yaşamını etkileyen, onun ötesinde yatağa düşürecek belirtiler değildi. En azından acı ama şimdilik. Eee (karalanmış) geçti artık olsun bu kadarı da… Canlarım biliyorum ki, Aysun'umuzun nereye giderse gitsin, yaşama olan bağlılığından ve inadın bir gün daha fazla yaşamak felsefesinden vazgeçmeyeceğini biliyorsunuz. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Şimdi inanıyorum ki, bir gün daha fazla ayakta kalmak için daha bir inatçı olacaktır!.. Seni çok seviyorum canım (karalanmış) yürüyüş devam ediyor ve dün olduğundan daha bir inatçı-ısrarcı, kararlı, yürek-bilinç ve çeliğin dehşeti diyerek yürümeye devam ediyoruz, edeceğiz. Zafere Kadar Daima. Sımsıkı kucaklıyorum.

Merhaba yoldaşım; yoldaşlarım…

Sibelimizi güneşe uğurladık… Muradımızın yanına… Ve gökyüzünden bir yıldızın sonsuzluğa doğru akması gibi aktı Sibelimiz içimize… Bizden önce göğüsledi ipi… Bu ne büyük bir yarıştır ki ne koşanlar yoruluyor ne de nefessiz kalanlar. Hepsi yanan ateşlerde pişiriyor nefesini….....
……

Hep birlikte güneşin sofrasında buluşuyor gidenlerimiz… Bir nehre dalar gibi… "Öyle genç/öyle fütursuz"… Yazılanlar, çizilenler artık bir şey ifade etmiyor… Onlar her şeyi öyle sade öyle yalın anlatıyorlar ki… Kelimeler, sözcükler tüm anlamını yitiriyor… Yitip giden bir şehir gibi… Duygularımız… Duygularımız birbirine karışık. Hangisini yaşıyoruz belli olmuyor… Tek sade olan ve karışmayan yarınlarımızı çizen inanç… Düşüncelerimiz. Onlar bizi yaşatıyor ve ayakta tutuyor. Onlarsız biz zaten neyiz ki… İşte böyle canlarımız… Yaşam acı veriyor ve bu acıdan koskocaman bir dünya, tertemiz bir gelecek yeşeriyor…

..... yoldaşım; sana moral vermek gibi bir küstahlıkta bulunmayacağım. İçimizde en genç sen olmana rağmen senin moralin hepimizden çok yüksek bunu biliyorum. Ablanla bütün yoldaşların gibi gurur duyduğunu da biliyorum. Hem de haklı bir gurur… O gururlu ve dimdik alnının orta yerinden öpüyor, ablanın, canımızın, yoldaşımızın o saygıya değer, o en yüce bedeni önünde saygıyla eğiliyorum. O alnından, alnında taşıdığı gururumuzun önünde eğiliyorum. Annen ve baban ziyarete geldiğinde onlara da duygularımı ifade etmeni istiyorum. Onunla gurur duyduğumuzu, böyle evlatlara sahip oldukları için ellerinden öptüğümü söylemeni istiyorum.

Canlarımız;

.....'de küçük çaplı rahatsızlıklar baş göstermesine rağmen iyidir. Kısa kısa da olsa sizler için vermiş olduğu volta sözünü hep tutuyor. Küçük çaplı rahatsızlıklar dediğim: sese karşı hassalık, gözlerde yorulma, ara sıra baş dönmesi var. Sıvı alımı normal. Günlük yaşamımızın büyük bir parçasını sizlere ayırıyoruz, diğer yoldaşlara ayırıyoruz. Sizin için voltalarda türküler söylüyor, şiirler okuyoruz. Sesimiz size ulaşıyor değil mi? Dün akşam Sibelimiz için anma yaptık. ....., ...'in gönderdiği şiiri okudu. Öyle güzel şiir okuyor ki… İlk defa böyle güzel bir şiir dinledim uzun zamandır. Neyse hepinizi sımsıkı kucaklıyor, sevgilerini gönderiyorum. Kendinize ve birbirinize, özellikle de Aysun'a iyi bakın. İyi bakacağınızı biliyorum ama yürek işte yine de söylüyor. Buradan sonrasını .....'ye bırakıyorum. Selamlar.

Aysun yoldaşım bakma sen .....'nun yazdıklarına. Ben iyiyim. Canavar gibiyim. Sibelimiz ölümsüzlük kanatlarını takıp, süzüldü yıldızlara doğru ama uzaklaşmadı. Tam yüreğimizin ortasına bir hançer gibi saplandı. Onunlayız. Onunla birlikteyiz. O bize söz vermişti. Baharda güneşin sıcaklığını, toprağın uyanışını, çiçeklerin toprağı yarışını birlikte göreceğiz demişti. Sözünü yerine getirdi. Çiçekleri gördük. Ama benim sabırsız yoldaşım daha fazla duramadı kendisi bir çiçek oldu. Şimdi Kaptanımızın ve Sibelimizin umut ve hayalleriyle, onların manevi desteğiyle daha güçlü ve daha kararlıyız yürüdüğümüz yolda. Mayısta ve daha ilerleyen günlerde hep ayakta ol. Zafer halayımızı çekecek kadar… Seni seviyorum.

.....im, yoldaşım, yürek parçam! Yüreğini sıkı tut.

Biz Kazanacağız. Seni Seviyorum.

19.06.2001

Aysun'um!..

Bugün aldık selamını ve iyi olduğun haberini. Bir haftadır sıkıntı ve kaygı içindeydik… Oysa sen daha da yakınımıza gelmiştin, elimizi uzatsak dokunacak, soluğunun sıcaklığını hissedecek kadar… Ama biliyoruz ki, ...
……(karalanmış) Onlarca, canımızın bizim için her şey demek olan beyinlere, bilinçlere …….. (karalanmış) Ne büyük ……. (karalanmış) beyhude bir çaba… Bilmiyorlar ki; …… (karalanmış) hayretle …….. (karalanmış) izledikleri bu büyük destanı hücre hücre yazan direnç çiçekleri, umut dağları, o inanç dolu yürekleriyle, yenilmezliğin adını yeniden, yeniden yazıyorlar… Ve yazmaya devam edecekler… Bilmiyorlar ki; şan ve şerefin adı olan bu kahraman yüreklerin üzerinde hiçbir başka güç yok…

Can parçamız, yüreğimiz… ihtiyacın olan bir şey var mı? Orada olanaklar biraz daha kısıtlı anladığımız kadarıyla, ama buradan her gün oraya memur gittiği için ihtiyaçların konusunda idareyi zorlayabiliriz. Gerekirse sen de dilekçe yöntemiyle başvurabilirsin… Günlük gazete alabiliyor musun? ..... can, su-şeker alımında bir düşüş olmadığını yazmıştı, aynen devam ediyor mu? Diğer canlardan eskisi gibi sık bilgi alamıyoruz… Burada mektup vermeleri neredeyse haftada bir defaya düştü. Bu süreçte; her şey bu kadar değişebiliyor… Bu hızlı değişim aynı zamanda, halay randevumuzun da hızla yaklaştığını gösteriyor. Senin randevularına ne kadar titiz ve inatçı olduğunu biliyorum. Hep "inadına" diyecek olan yüreğinden sevgiyle, özlemle öpüyorum… Seni çok seviyorum.

Merhaba!!!
Canım, can yoldaşım, Ayışığım!

Canımız, Kartal'a getirildiğini öğrenir öğrenmez sana her yolla ulaşmaya çalıyoruz! Ve nihayet bugün ..... yoldaşın ablasından haberlerini aldık. Doğrudan aldığımız bu ilk haberle merakımız, endişemiz, yüreğimizin yangını dindi bir parça da olsa. .....'in yanında olduğuna sevindik, seni tek kalıyor diye düşünmüştük ve refakatçin de olmayınca oranın o sıkıcı havası olanca ağırlığıyla bizim yüreğimize çökmüştü... Şimdi ise en azından yalnız olmadığını ve sana yardımcı olabilecek bir anacanın orada olduğunu bilmek serinletti yüreğimizi... Ama bu yürek yangını, bu sevda, bu özlem gün gün, saat saat büyüyor, büyüyor... Sınırı yok bu özlemin, sevdanın. Bunları anlatabilecek kelime yok. Seni, sizleri öylesine çok seviyoruz ki, öylesine çok... Bunu anlatmak ne mümkün. Gereği de yok zaten... Biliyorsun, biliyorsun de mi Ayışığımız, ruhumuz, ellerimiz, gözlerimiz, yüreğimiz, canımız, can yoldaşımız biliyorsun değil mi? SENİ ÇOK, DELİLER KADAR ÇOK SEVİYORUZ. Daima bizimlesin, daima seninleyiz. Yüreklerimiz çarptığı sürece ve durduktan sonra bile...

Can, dün ....., ..., ... ve .....'ımızdan fakslar aldık. Sana yazdığımız faksta da bahsetmiştik. ..... canımız götürülüşünü anlatmıştı, nasıl kopartıldığınızı birbirinizden... Ama coşkun, ama kabına sığmaz bir sevdayla dopdoluydu her sözcüğü. Sana, ...'a ve bize faks çekebilmiş ekonomik krizden dolayı. Biz zaten senin Kartal'a getirildiğini görüşte öğrenir öğrenmez tüm canlarımıza orada olduğunun haberini verdik. Faks, mektup bombardımanı başlamıştır bile şimdiye... Bilincimiz, yüreğimiz, her saniye sizlerle, sizinle dopdoluyuz. Başka türlüsü de mümkün mü zaten? Yüreğimizi vermişiz size, can dediğin nedir ki?

Ayışığımız, diğer canlarımızı ne kadar merak ettiğini biliyoruz. Öğrendiğimiz her şeyi hemen iletiyoruz, iletmeye çalışıyoruz sana. Ama günler öyle ilerledi ki bugün öğrendiğin bir şey yarın eskimiş oluyor. ..... yoldaştan bir mektup almıştık. Mektubu üç günde yazmış ve diyordu ki; ".....'e yazana kadar .....'e yazdıklarım eskidi, sana yazana kadar da .....'e yazdıklarım..." Ne diyeyim şimdi. Bu sözler nasıl da anlatıyor bu hızlı akışı. Zaman nasıl da hızlı akıyor. Nasıl da ağır bir yürek sancısıyla geçiyor günler böyle. Ve her şeye rağmen nasıl da muhteşem bir güzelliği yudumluyoruz bu destansı yürüyüşümüzde sizlerle... Bu yiğitlik, bu ışıltı hangi destana sığar can, canımız, hangi destan yeter SerCHE kızıllığınızın muhteşemliğini, alazlığını anlatabilmeye. Bazen öyle geliyor ki şurayı baştan sona "Seni Çok Seviyoruz Can"la doldurmak anlatmaya yetecek her şeyi. Ne çok söyledik bu kelimeleri. Hiçbir dönem bunca kullanılmamış ve bunca çok şey anlatamamıştır "Seni Seviyorum, Seni Seviyoruz" sözleri değil mi? Sen oradasın, canlarımız orada, hastanelerde... Ya biz? Salt bedenen buradayız, ama yüreğimiz, bilincimiz yanı başınızda... Uyurken seyrediyoruz güzelliğini, ellerini avuçlarımıza alıp öpüyor, öpüyoruz... Kısacık saçlarına sarıyoruz gözlerimizi. Gülüşünle aydınlanıyor yüzümüz, ufacık bir gölge düşse gözlerine sancıyor içimiz... Her an, her saniye yanındayız canımız, Ayışığımız, yüreğimiz çarptıkça ve durduktan sonra bile... Nasıl anlatılır bu, nasıl? Hele de benim için. Hiç beceremedim sevgimi ifade edebilmeyi... En çok da bunun acısı.

Yarın görüş. Anamla, babam gelecek. Babam Sibelimizden sonra hiç gelmedi. Belli etmez, ama çok duygusaldır. Dayanamayacağından korkuyordur. Bakalım yarın söz verdiği gibi gelecek mi? Anacan seni görmek için uğraşacaktı. Senden bahsederken gözlerini görmelisin. Senin için müthiş bir endişe duyuyor! "Sibelimizden sonra aklım fikrim Aysunumda" diyor, "O'nu göremezsem içim rahat etmiyor". Sana da, oraya bir şekilde ulaşır mutlaka.

5'indeki mahkememizden kısaca bahsetmiştim faksta. ..... çok çok iyiydi. Kalabalıktı mahkeme. Bizimkilerin yanında, diğer mahkemelere gelen dostlar da vardı. Bizim gençlerden .....'de vardı. Müthiş bir sesi var. Resmen inletti ortalığı şenlik çıkınca. Görür görmez tanıdım onu. Hani 16 Mart'ta resmi vardı ya oradan, ama onu karşımda görmek müthiş bir güzellikti. Herkese çok çok sevgilerini iletti. Özellikle de sana, sizlere...

Dün burada Kartal'daki canlarımız için B1 bayanları olarak şiirler, türküler söyledik gece yarısına dek. Kartal'ın semalarında buluştu seslerimiz ve eminiz size dek ulaşmıştır. Ve nihayet .....'dan da bir türkü dinleyebildik. O tahliye oldu biliyor musun? Hem de tüm dosya, komple, eşi falan da dahil! Ama Ümraniye'den dolayı hala burada. Sesi de hiç de o kadar kötü değilmiş hani, Ümraniye'de bayağı bir naza çekmişti kendini can. Hepsinin sana, sizlere çok selamları, sevgileri var. Herkes o muhteşem anın sabırsız bekleyişinde... Hey gidi F tipleri hey... .....ve bir kara mizahın tarihi oldu sermaye için. Bazen düşünüyorum da ilerde bu günleri okuyan, dinleyen canlar neler düşünecek, neler hissedecekler bugünlere dair... Ve uslarına sığdırabilecekler mi bunca, ..., acizliği, bunca yiğitliği...

Tekirdağ'daki gençler canavar gibiler. Her mektupları bizde "şok" etkisi yaratıyor resmen. Hiç rahat durmuyorlarmış. "Burası tam aradığımız yer, bir sürü ..... eğlencemiz" diyorlar. Buradaki "ünlüler" hakkında fantastik düşleri varmış canların. Eee... gençlik başka şey canım, daha doğrusu Leninist olmak başka şey ne de olsa...

Canım, yüreğim, Ayışığım... Oradaki tüm canlarımızı çok çok seviyoruz, Çiğdem canımıza ve anacana sevgilerimizi, yüreğimizi gönderiyoruz.

Seni Çok Seviyoruz ÇOK!!!
ÇOK SEVİYORUZ,
ÇOOOOOK!!!

Daima Sizinleyiz!
Daima Bizimlesin!
DA-İ-MA!!

Sevgi, evrenin olanca sevgisiyle sımsıkı kucaklayıp öpüyorum

20 Haziran 2001

Aysunum, canım,

Bize bu kadar yakınlaşmışken ulaşamamak sana… Bakamamak gözlerinin pırıl pırıl aydınlığına, dokunamamak sıcaklığına… Seni çok özledik, çok özledim yoldaş. Gel artık olmaz mı?

Dün avukat görüşüne ablam geldi. Konuştuk sana dair, diğer canlarımıza dair. Senin yanına da gelecekti, geldi değil mi? Savcılık izni ile görüşebiliyorlarmış biliyorsundur. Ablam seni çok seviyor haberin olsun. ..... abim de gelmiş yanına öyle mi?

.....'dan faks geldi. Senin götürülüşünü anlatıyor. Yalnız kaldığı için biraz üzgün… Sakın merak etme aynı hızda ona ulaşmaya devam ediyoruz, mektupsuz, fakssız bırakmayız onu. ..... canımız iyi olduğunu yazıyor. Artık biliyorsundur belki .....'in yanında kalıyor. "Ölmeye niyetim yok" diyor, hiç beklemeyin diye de ekliyor. Tek isteğimiz bu… .....'la ..... de aynı hücrede, ..., ..., ... de bir yerde… Yani canım bizimkiler Edirne'de birlikteler. .....'i tek kişiliğe almışlar. Kandıra'da ....., ... yoldaşın yanına geçmiş. ..... canımız hatırlamıyormuş. .....'ımız ablam anlatmıştır belki… sesi kulaklarımda yankılanıyor canım, ...'ı yardıma çağıran sesi… Uzun süre başka ses duyamaz olduk. "Kurtar beni Doğan" diyen sesi… unutulmaz unutturulmaz bir ses, direncin sesi, inancın sesi… O anda ..... canımızın ne durumda olduğunu bir düşünsene, canımız da oradan bağırmıştır herhalde… Sonra da bilinci kapanmış canımızın. O haykırış silinmemiştir, kısa zamanda yeniden bilinci açılır diye düşünüyorum, ne dersin canım.

Baban gelmiş. Aranız nasıl… Uzun süre kalacak mı yanında? Tavrı nasıl… Yengen refakatçi gelecekmiş, kabul edildi mi? Durumlarını umarız istemediğimiz şeyler için kullanmazlar. Ne düşünüyorlar. Babanla neler konuştun kim bilir? O sana neler anlattı. Dinlemeyi çok isterdim, anlatırsın değil mi bana yoldaş?

Geçen akşam Lale için bir program yaptık. ....., ... ve biz… şarkılar, türküler, şiirlerle Lale'ye sevgilerimizi ilettik. O da bize şiirle, türküyle seslendi. Akşam onda başladık on ikiye kadar sürdü. Bizimkilerde ses kalmadı. Güzel, içten bir iki saat geçirdik. Bu arada .....'ı da C2'ye getirdiler. Yani şu anda herkes B ve C Blokta bir araya gelmiş oldu.

Canım benim, havalandırmada çektirdiğin tekli fotoğrafın var ya, ona bakıp bakıp duruyorum. Biliyorsun, bana bakıyordun taaa gözlerimin içine, o fotoğrafa baktığımda sanki yanımdasın ve gözlerimin içindesin, ben de senin gözlerinin içindeymiş gibi hissediyorum. O kadar sıcak, o kadar yakın hissediyorum ki o fotoğrafa baktığımda seni ve hep bakıyorum. Pırıl pırıl aydınlığına gözlerinin. İyi ki bakmışsın bana, iyi ki bırakmışsın gözlerini ben de… Seni çok seviyorum canım, çok özledim. Yastığını ben aldım. Hani .....'ın uçurtma işlediği… Sarılıp yatıyorum, tıpkı sana sarılmış gibi… Ve hep ilk günlerde benim yalnızlığımı paylaşmak için senin sarılman aklıma geliyor. O günü ve o gün gibi nice güzel günlerimizi, anlarımızı hiç unutmayacağım. Ve yine öyle güzel, içten dolu dolu yaşayacağız. Eksik kalan paylaşımlarımızı daha da güzelleştireceğiz.

Aysun canım, mektup istemişsin bizden. Yazmaz mıyız hiç… Sana önce cuma günü sonra da pazartesi günü faks çektik. Aldın mı? Şimdi de mektup yazıyoruz. Yazmaya da devam edeceğiz. Gelmezse bil ki engelleniyor. Tekirdağ hastaneye de alıyorlarmış. Oraya da sürekli yazdık. Ama cezaevi üzerinden göndermek gerekiyor. Zaten biliyorsundur.

.....'le aynı odadaymışsınız. Nasıl canımız? Tek tarafına felç geldiğini duymuştuk doğru mu? Anamız, canımız nasıl? Unutamıyorum onun gazetede yaptığı açıklamayı… Yazılmalı anlatılmalı diyorum anamızın yüreği… Sokağa saklı çığlığı anlatılmalı… Onu sımsıkı kucaklıyorum söyler misin canım? O yalnız .....'in annesi değil hepimizin… Onu çok seviyoruz. ..... can adın gibi, biraz daha inat, az kaldı kucaklaşacağımız günlere…

Aysun'um .....'ye, ...'ya .....'ye başka kim varsa orada, hepsine selamlarımızı söylersin. Hepinizi çok seviyoruz. Etrafa yaydığınız ışığın aydınlığında yürüyoruz. Büyük bir coşku, inanç ve kararlılıkla… Çok özledik sizleri… Çok seviyoruz.

Canım bak sana dostlukla ilgili güzel bir söz Panait Istratı'nın romanından:

"İnsan tümüyle kendini verdiği zaman hiçbir şey yitirmez. Yoksa hesapsız kitapsız kendini harcadığı için güneşin tükeneceğini söylemeye benzer bu. Bu arada buzullar kendiliğinden erirmiş, erisinler ne yapalım! Ama kazandığım zaman dünyalar benim olur. Dostluğun yüceliğinden söz ediyorum ben, çünkü kösnül tutkular yıldırım gibidir, insanı çarpar ama sürüp gitmezler."

Tümüyle kendini vermek, her şeyde dostlukta, aşkta, kavgada… Hiç yiter mi bir yanımız… Hayır… Yalnız çoğalır, güzelleşir. Hesapsız, kitapsız yürünen yol, adanan yaşamlar yarının kurulmasını sağlayacak. Güneşten alıp gücünü yarını kuracak. O yarında siz önde gidenlerimizin yeri hiç unutulmayacak. Hesapsız, kitapsız tüm yaşamını ortaya koyanlarımız, güneş gibi çoğalacak, pırıl pırıl aydınlanacak… Ve her yanı sarıp ısıtacaksınız.

Yaydığınız ışığın etkisi altında sımsıcak yüreklerimiz. Bu sıcaklıkla sımsıkı kucaklıyorum seni canım yoldaşım. Seni çok özledim, çok özledim, çok özledim… Gel artık, yetti gari… Seni bekliyorum… Seni çok seviyorum.

Babana, yengene selamlarımızı söylersin.

Özlemle, hasretle kucaklıyorum.
Işıl ışıl aydınlığına sarılıyorum.
Seni çok seviyorum
Senin yoldaşın

24 Haziran 2001

Canım Aysun, Ayışığımız...

Şimdi bütün canlar sana biraz önce gördüğümüz ateş kırmızısı rengindeki o güzelim uçurtmayı anlatıyordur. .....'in canhıraş çığlıklarıyla kendimizi havalandırmaya attığımızda tam üstümüzde nazlı nazlı salınan o güzelim uçurtmaya senin için, sizler için el salladık. Sevgimizi, özlemimizi yükledik de sırtına yüreklerimizi şahanlarımıza götürsün dedik. Bir uçurtmanın bu denli bir güzellik taşıyabileceğini önceden söyleseler inanmaz, gülüp geçerdim herhalde... Ya şimdi öyle mi? Her şeyin çok farklı bir anlamı, güzelliği var. Ve her yerde siz varsınız. Sizin için bakıyor, sizin için dokunuyoruz her şeye, söylediğimiz her şiir, her şarkı sizin için... Canımızın içi yiğit canlarımız için...

Can, bu hafta ..... canımızdan mektup aldık. Ayın 7'sinde hastaneden yazmış. Canımız o tarih itibariyle oldukça halden düştüğünü yazmış, ama 200'de ısrarcı olduğunu yazmış. Ve eklemiş, burada 230'ları geçen canları gördükçe onlarla da yarışsam mı acaba diye düşünmeden edemiyorum diye... Bu inat, bu yürek... Bunca güzellik, yiğitlik söyleyecek söz bırakmıyor insanda. Her şey yaşamlarımızla söyleniyor artık. .....'in bu cuma mahkemesi vardı. Akşama da ceza alışını kutladık. Hepsi 36 yıl! Şerafettin yaptı gene yapacağını... Avukatın ..... için yaptığı "cami avlusunda çiçek topluyordum!" hikayesi de tutmamış! ..... sevinçten uçuyordur şimdi. Guiness rekorlar kitabına girecek bu gidişle O da. Ne de olsa F tiplerine bir an önce gelebilmek için, bir an önce ceza almayı bekleyen tek insandır herhalde. Mahkeme oldukça iyi geçmiş. Harala-gürele... ..... dışında herkes oradaymış. Nuret beraat etmiş yalnız. Herhalde dediler zaten o da "ip" alacak, yardım yatak vermeyelim de, imajı sarsılmasın! Neyse ..... de anlatır herhalde mahkeme faslını.

..... ve ..... canımız kimseyi tanımıyor haldelermiş. Ailelerinin gayretleriyle müdahale edildikten sonra silinmiş her şey canlarımızın hafızalarından. Tabii şu anda nasıllar, doğru düzgün bir haber alabilmek mümkün olmuyor. Önder canımızsa artık yürüyüşe devam edemeyecek durumdaymış. Beyni büyük oranda hasar görmüş anlayabildiğimiz kadarıyla. Ama tam olarak nasıl, ne durumda haberimiz olamıyor. Bu hafta annem gelmedi. Gel-

seydi daha net bir şeyler öğrenirdik herhalde. Bakalım bu hafta gelebilecek mi? Babamın "diplomada sahtecilik" yüzünden mahkemesi vardı bu hafta. Eğer ceza alırsa (ki büyük ihtimalmiş bu) bakalım anacan hangi bir yere koşacak...

Edirne'den canların iyi haberlerini alıyoruz sürekli. ..... ve ..... canımız sevgilerini, selamlarını eksik etmiyorlar bizden. Gözümüzün, kulağımızın sizlerden gelecek en ufak bir haberin sabırsız bekleyişinde olduğunu biliyorlar çünkü... ....., ... ve .....'in bir arada olduğunu, ... ve .....'in de birlikte kaldıklarını biliyordun değil mi Ayışığımız?

.....'ımızdan senin gidişini bildiren faks dışında bir şey alamadık daha. Sana bir APS yollamış, umarım eline geçmiştir.

Canımız biraz önce seninle ve Sibelimizleydik. Her günkü randevumuzda buluştuk yine. (Bu biraz garip oldu, sanki ayrıymışız gibi!) Şimdi de Vatancı arkadaşların "Kıytırık FM" programı başladı. Artık düzenli olarak yapıyorlar. Vatana bile haber olmuş. Bugün ....., ..., ... da konuk oldular programa. Şimdi şarkı söylüyorlar. Yeni yürüyüşçülerle birlikte biraz daha hareketlendi burası. Akşamlar hareketli geçiyor. Tabii bu pek de geçerli değil bizim için! Sizlerle şarkılar söylediğimiz, şiirler okuduğumuz zamanlar dışında habire mektup yazıyoruz. Bu neredeyse en temel ve de hemen hemen tek işimiz şu anda. Bir de yeni mapuslarla birlikte mektup yazılacaklar listesi kabarınca yaz babam yaz. Her tutuklama sonrası herkesin feryadı aynı oluyor. "Mektup yazılacak bir kişi daha!" Şaka bir yana oldukça hoş bir şey bu. Canlarımıza mektuplarla da olsa sesimizi, soluğumuzu ulaştırabilmenin tarifsiz güzelliği...

Can, Canımız, Ayışığımız aslında neler neler yazmak istiyorum sana bilsen... Öylesine çok şey var ki paylaşılacak, hepsi gün gün birikiyor, birikiyor ve kaleme gelmesi çok zor bunların. Belki de bir tek şeye sığacak hepsi. Seninle kavuştuğumuzda sımsıkı kucaklayıp, kocaman kocaman yanaklarından doyasıya öpmeye...

Seni çok seviyorum, çok ama çok... Canım Aysunum. Çok... Çok... Seni çok özledim, iğne yapmanı bile inan! Yeter ki sen gel de, istersen 1000 tane iğne yap.

Sevgi ve özlemle sımsıkı kucaklıyorum... .....'e de çok çok sevgiler, tüm canlarımıza, dostlarımıza da...

(Aysun'un ölümünden sonra ulaştığı için geri iade edilmiştir yazana)

25.06.2001

Yeniden Merhaba Güneş Demeti;

Sevgili Aysun, öyle zor ki yazmak. Böylesine temiz, güzel, sevgi ve bağlılık yüklü beyinlere, yüreklere nasıl seslenilir bilemiyorum… Dahası, nasıl layık olunur… yaratılan değer öylesine yüce ki… Gerçi biliyorsun ama seni çok sevdiğimi söyleyeyim. Senin de sevginin de bizimle birlikte olduğunu biliyorum… Hepimize en büyük gücü verenlerin başında da bu sevgi geliyor değil mi…

Sevgili Sibelimiz sana ne güzel ad koymuş, Güneş Demeti… Onun sıcaklığını bizlere ulaştırıyorsun. Bizleri bu sıcaklıktan mahrum etmemek için koyduğun büyük iradeye bin kez teşekkür… Ve bunu sürdür… Sonuna kadar ayakta…

Ben halaydan anlamam ama yapacak daha "güzel" bir şeyler buluruz… "Merak etme yoldaş ben Adanalıyım" dediğini duyuyorum… O mutlu günde yapacak çok şey buluruz elbet…

Yanındaki tüm dostlara, ...,..... ve adlarını bilmediklerime sevgiler.

Sevgi, özlem ve bağlılık duygularımla kucaklıyorum..

Kitabı okurken, yabancı ellerin, düşman ellerin yaptığı tahribatlara tanık olacaksınız. Nerede yoldaş yazıldıysa, nerede umuttan, kararlılıktan, sevgi ve coşkudan bahsedilmişse orada inatla karalayan bir düşman elini göreceksiniz. Bir tutsağın karakalem çizdiği Filistinli bir çocuğun küçük elleriyle yaptığı zafer işaretinden korkan ve küçük parmakların üzerini karalayan bir zihniyet... Bir tutsak öfkeyle yazıyor karalayan eller için, "İşgüzarın biri ne kadar Aysun yazıyorsa, karalamayı kendine iş edinmiş. Varsın onlar, 70 yıllık Nazi projelerini hayata geçirmeye uğraşsınlar. Bizim de günümüz gelecek. Demirden de dökseler bu betonları... Prangalara da vursalar... Yahut kör karanlıklara atsalar..."

Korkuyorlar çünkü... şafaktan korkuyorlar... görmekten.... duymaktan... dokunmaktan korkuyorlar... sevmekten korkuyorlar... ümitten korkuyorlar... ve sanıyorlar ki ne kadar yaşama dair güzellik varsa onun üzerini çizerek bizi yaşamdan, halkların kolektif düşünden uzaklaştıracaklar... Yanılıyorlar... Bir kere söylendi o sözler, yazıldı o güzel duygular... Kimsenin gücü yetmeyecek hücre hücre ölümün üzerine yürüyen 122 insanımızı unutturmaya... Onların tarihe düştüğü notlardan nice destanlar çıkacak Homeros'u kıskandıracak düzeyde...

978-605-61008-3-3